

Uskontotieteellinen tutkimussarja I

PEKKA ERVAST

KIRKKO-EKLEESIA

Helsingissä 1949

RUUSU-RISTI

Hyvinkään Kirjapaino Osakeyhtiö
Hyvinkää 1950.

ALKULAUSE

Tämä Pekka Ervastian uusi teos, niinkuin muutkin hänen kuolemansa jälkeen julkaistut uudet kirjat, on laadittu hänen pikakirjoitetuista esitelmistään. Vain välttämättömät kielelliset korjaukset on tehty ja joitakin toistoja jätetty pois.

Toimittajat ovat tietoiset siitä, että P. E. ei itse olisi päästänyt kirjojaan painosta näin puutteellisessa ja vähän silotellussa asussa, mutta monesta syystä on pidetty parhaana ratkaisuna nyt käytettyä muotoa.

Toivomme ja uskomme kuitenkin, ettei P. E:n teosten nykyinenkään asu peloita aito totuudenetsijää, joka etsii asiaa — ja ymmärtää antaa anteeksi puutteellisenkin muodon.

Nämä esitelmät on pidetty syksyllä 1930 Helsingissä.

Helsingissä, marraskuussa 1949.

Toimittajat.

Missä on kansamme pelastus?

Kun tämän ensimmäisen esitelmän aiheeksi on ilmoitettu „Missä on kansamme pelastus”, niin mahdollisesti joku ajatteli, että puhuja aikoo pitää jonkinlaisen poliittisen esitelmän. Ehkä minun mielessäni olisi antaa jonkinlainen ratkaisu siihen poliittiseen tilanteeseen, joka nyt vallitsee meidän maassamme ja joka on meille ehkä monellekin kysymysmerkinä. Kaikkien mielet ovat epäilemättä enemmän tai vähemmän levottomia ja odotetaan jännityksellä, mitä aika on tuova mukanaan. Kuitenkin tietysti minun tarkoitukseni ei ole pitää mitään poliittista esitelmää, eikä tarkoitukseni ole millään tavalla sekaantua meidän politiikkaamme, en edes erikoisia mielipiteitä tai ratkaisuja antamalla. Minä elän, olen aina elänyt, ulkopuolella päiväpolitiikan, ja katseeni ovat aina olleet suunnattuina toisiin asioihin. En sanoisi, että ne asiat ovat millään tavalla vieraat jokapäiväiselle elämälle, eivät siis vieraat poliittiselle elämälle. Mutta ne ovat sitä laatua, että ne katsovat aivan kuin toisesta näkökulmasta maallisia tapahtumia, ne ottavat lukuun sellaisiakin asianhaaroja, joita ihmiset tavallisesti maan päällä eivät ota lukuun. Kun seisomme täällä jonkun kysymyksen edessä, joka koskee esim. yhteiskunnallista elämää, niin me koetamme sitä aina ratkaista parhaan ymmärryksemme mukaan, mutta aina siltä kannalta, että se elämä, missä elämme, on käytännöllisesti katsoen ainoa tosielämä. Meillä ei muka ole muuta tosielämää kuin se, mistä meillä on välitöntä tietoa, ja meillä on välitöntä tietoa ainoastaan tästä näkyvästä elämästä maan päällä, ainakin useimmilla meistä. Sentähden koetamme ratkaista tuollaisen kysymyksen tämän näkyvän elämän kannalta ja hyvin harvoin otamme lukuun muunlaisia mahdollisuuksia. Hyvin harvassa, luulen, ovat ne politikot, jotka ajatellessaan pulmia tässä näkyvässä elämässä, ottavat lukuun, että ihmiset ovat henkiolentoja, jotka elävät muunlaista elämää, elämää kuoleman jälkeen ja kukaties tulevat vielä uudestaan tänne maan päälle. Hyvin harvoin poliitikot ottavat näitä asioita lukuun. Sillä tällaiset seikat, että me elämme toistakin elämää, että olemme kansalaisia toisessakin maailmassa, ne seikat olisivat omiansa näyttämään meille, että elämä on itsessään todellisuus, jota tuskin voimme nimittää muuksi kuin kouluksi. Elämä on itsessään koulu. Koskaan eivät siis asiat voi olla aivan huonosti tässä elämässä, eivät toivottomasti, kaikki tähtää aina hyvään, ja kaikessa on aina hyvä johto takana. Nyt esim. tässä meidän nykyisessä tilassamme se, että meidän kansassamme alkoi liikkua tuollainen selvä ajatus, tahto, tajunta, että asiat eivät ole hyvin kaikin puolin, että tässä on ihmisiä, jotka ovat katsantokannoissaan suuresti erehtyneet, tämä minusta osoittaa, että on jotakin elinvoimaista, raitista, tervettä meidän kansassamme. Sillä jos me olemme idealisteja sillä tavalla, että me ajattelemme aivan liian suurta tästä nykyisestä elämästä, kuten ne, jotka ovat rehellisiä, aatteellisia kommunisteja, silloin meidän silmämme katsovat sellaisiin korkeuksiin, joissa veljellisyys on olemassa yhtämittaisessa jokapäiväisessä elämässä, jossa ei ole eroa ihmisten kesken, jossa kaikki ovat epätietoisia, jossa kaikkea pidetään yhteisenä omaisuutena ja jossa kaikki ovat aina valmiit auttamaan toisiaan. Me katsomme silloin sokeaksi itsemme kaukaiseen ihanteeseen. Ja mitä siitä on seurauksena? Siitä on seurauksena, että tulemme enemmän tai vähemmän fanaatikoiksi, kiihkoilijoiksi, ja ajattelemme, että sellainen tilanne on luonnollinen ihmisten kesken ja siksi se on pantava toimeen. Ja silloin lankeamme siihen erehdykseen, että väkivallalla on pantava toimeen jotakin hyvää. Kun toista vuosisataa sitten ranskalaiset ajattelivat parempaa elämää ihmisten kesken, kun ilma oli täynnä noita aatteita „vapaus, veljeys, tasa-arvoisuus”, silloin ihmiset ihastuivat ja ajattelivat, että nyt on ihmiskunnan onnenaika tullut, nyt kaikki tyrannia ja sorto pois! Ja se vei siihen, kun sitä alettiin toteuttaa, että täytyi väkivallalla pakottaa toiset omaksumaan näitä ihanteita, kun kaikki eivät ymmärtäneet niitä, kun oli niitä, jotka ajattelivat, ettei ihmiskunta ollut vielä valmis siihen. Ne täytyi tappaa pois maailmasta. Jos on ihmisiä vielä Euroopassa, jotka herttaisessa ihanteellisuudessaan uskovat, että kommunistisia ihanteita voidaan toteuttaa, niin ne ovat lyhytnäköisiä ihmisiä. Olen ollut itse nuori ja innostunut tuollaisista aatteista, jotka lupaavat kaunista ja suurta, ymmärrän sitä, mutta kun olemme nähneet, miten olot maan päällä ovat, niin me emme saata uskoa,

että ne käden käänteessä muuttuvat, elleivät ihmiset itse muutu. Eivät epäkäytännölliset idealistit kelpaa aatteita opettamaan.

Sentähden minun sydämeni kesällä riemuitsi, että meillä Suomessa on ihanteellista realismia, joka katselee suoraan asioita: tuo on niin huonoa, ettei sitä tarvitse Suomessa olla. Mutta ei se käy sillä tavalla, että ihmisiä murhataan ja sorretaan ja viimeinen verentippa ja voima puserretaan. Se liike, mikä meidän kansassamme syntyi tänä kesänä tai varhemmin jo, se liike herätti minussa hyviä toiveita. Minun täytyy sanoa, että maailmansodan ja oman sisällisen sodan jälkeen mieleni oli aina sangen alakuloinen. Olin ennen ollut niin suuri ja tyhmä idealisti, että olin luullut, että me Suomessa olisimme voineet, kuinka sanoisin, toteuttaa valoisampaa yhteiskuntaa ja vapautta ja itsenäistyä ilman mitään väkivaltaa, ilman asevoimaa, aseellisuutta. Olin ollut siksi suuri idealisti ennen, että uskoin, että asiat olisivat voineet tulla ratkaistuksi maailmansodan jälkeen samalla tavalla kuin v.1905 niin sanotussa verettömässä vallankumouksessa. Mutta siinä petyin, kun juuri ne ihmiset, joista aina olin ajatellut, että he ymmärtävät veljeyttä, ne ihmiset, jotka nimittävät itseään sosialisteiksi, demokraateiksi, eivät ymmärtäneet, ettei hyvää voi saada pahalla aikaan, ei aseellisella kapinalla. Olin elänyt siinä harhaluulossa, ja minulle oli suuri herämys tai pettymys tuo meidän sisäinen sotamme. Ja sen perästä minä aina kyllä olen kulkenut allapäin, pahoilla mielin, ajatellen, että meidän kansamme, josta uskoin hyvin suurta, koska se on vanha tietäjäkansa, astui riviin toisten kansojen kanssa, ei uskonut hengen voimaan, ei tietoon ja totuuteen, vaan nyrkkiin, niinkuin kaikki muut maan päällä. Se oli minulle suuri pettymys. Mutta totutin itseni siihen ja ajattelin, että yksilöt saavat sitten vähitellen koettaa asioita ymmärtää paremmin.

Mutta minun täytyy sanoa, että nyt tänä vuonna on minusta tuntunut – en silloin ajattele ollenkaan sellaisia väkivaltaisuuksia, sivuseikkoja, joita on tapahtunut –, että Suomen kansassa on siveellistä voimaa, siveellistä tarmoa; se ei tahdo myydä itseään ensimmäiselle, joka huutaa: tässä on jotakin hyvää! Se tahtoo kulkea omaa tietään, itsenäisesti näyttää maailmalle, mitä siinä on hyvää. Nyt on silloin äärettömän tärkeää, että meidän kansamme tulisi tietoiseksi oikeasta ja hyvästä, tietoiseksi siitä, mikä on totta ja oikeaa, miten tulee kulkea eteenpäin, kuinka pitää kehittyä ja elämä muodostaa. Me seisomme ehkä nyt jonkinlaisessa tienhaarassa, olemme ehkä läheisessä murroskohdassa, meille tarjotaan tilaisuus valmistaa uutta ja parempaa aikaa. Toivokaamme, että meidän kansamme siveellinen tarmo ja selvänäköisyys ei nyt petä.

Mistä on meidän kansamme, niinkuin yleisesti kaikkien kansojen syvällisemmin ajattelevat yksilöt hakeneet turvaa? He ovat sitä hakeneet Jumalasta, sisäisestä maailmasta, uskonnosta ja nyt kristillisellä ajalla kirkosta. Kansa on aina odottanut ohjausta niiltä ihmisiltä, joista se on ajatellut, että ne ovat lähempänä Jumalaa, että ne tietävät paremmin, mikä on Jumalan tahto, joka on toisella kielellä samaa kuin elämän tahto. Syvissä riveissä kansa on tuntenut, että elämällä on oma tahto, elämä tietää paraiten itse, mikä se itse on. Ja me nimitämme Jumalaksi tätä tietoa, mikä on elämän sisällä, tätä henkeä, joka vie koko olemassaoloa eteenpäin. Sentähden aina kansan syvämielissä yksilöissä on ollut tietoa siitä, että tältä Jumalalta, elämän hengeltä, ovat saatavissa ohjeet ja neuvot. Ja koska kaikki yksilöt eivät saata ajatella, että ovat niin lähellä tuota elämän henkeä, että voisivat saada siltä neuvoja, niin he ovat turvautuneet niihin, jotka ovat sanoneet: me olemme elämän tahdon tulkkeja. Ennen saattoi olla kansassa viisaita, tietäjiä, profeettoja, joiden luo kansa meni kysymään neuvoja. Koko kristillisellä ajalla on ollut määrätty laitos, instituutio, kirkko, joka on sanonut edustavansa tätä elämän henkeä, tahtoa, elämän tietoa. Sentähden kansa on aina turvautunut kirkkoihinsa, pappeihinsa, henkisiin johtajiinsa. Ja jos me nykyajan ihmisinä, kriittisesti ajattelevina ihmisinä, sanomme, ettei kirkko suinkaan ole historian kuluessa todistanut olevansa elämän hengen, elämän tahdon ja Jumalan tulkki, vaan näyttänyt olevansa ihmisluokka, joka pyrkii valtaan ja rikkauteen, niin toiselta puolen emme voi kieltää, kun historiaa tutkimme, että kirkko ulkonaisestikin on palvellut hyvän asiaa. Ja kaikista paras todistus siitä, että kirkko on ollut hyvä jossakin suhteessa, on se kansojen yksimielisyys, että kirkolta on haettu turvaa. Ja jos kristillinen kirkko niin hyvin katolisissa kuin protestanttisissa maissa ei ole kyennyt olemaan elämän hengen tulkkina, ei tämä ole suorastaan ollut itse kansojen syy, vaan se on pikemmin ollut sen seikan syynä, että kirkkoihin pääsi tietämättömyys tiedon tilalle, että kirkko kadotti ne avaimet, jotka se oli saanut. Sillä eikö katolinen kirkko yhä vielä tänä päivänä sano, niinkuin se on aina

sanonut: „meillä on taivastenvaltakunnan ja kuolemanvaltakunnan avaimet, minkä me sidomme maan päällä, se on sidottu, ja minkä me aukaisemme, se on avattu.” Ja kirkot ovat myöskin aina uskoneet, että heillä on jotakin valtaa elämän ja kuoleman yli, että he voivat järjestää niin, että ihmisille on hyvä kohtalo varattu kuoleman jälkeen. Nuo kirkot ovat uskoneet, että ne voivat sovittaa ihmiset Jumalan kanssa ja valmistaa heille iankaikkisen autuuden.

Ja kuitenkin me tiedämme tällä hetkellä, että kirkot ovat kadottaneet nuo avaimensa, he eivät osaa avata taivastenvaltakunnan portteja, eivät osaa sulkea helvettiä ja kiirastulta, vaan kirkosta riippumatta ihmiset elävät ja kuolevat ja joutuvat kuolemantakaisiin kohtaloihinsa. Tämä on ollut kirkon suuri bankrotti, vararikko, sellainen surullinen tosiseikka, jota emme voi kieltää ja joka on tietysti vaikuttanut, että kaikki kirkot ovat melkein pä enemmän innostuneet tämän maailman asioista ja omasta menestyksestään ja hyvinvoinnistaan kuin muusta. Tällä en tietysti ole lausunut yhtään moitteen sanaa kestään yksilöstä, sillä me tiedämme historiasta, että kirkon palvelijoiden joukossa – jolleivat kaikki, jota tahtoisin mielelläni uskoa – on paljon hyviä ihmisiä, jotka tahtovat auttaa ja neuvoa ihmisiä, joilla ei ole muuta turvaa kuin tuo: kun vain uskotaan, niin kaikki menee hyvin. Mutta he eivät tiedä mitään kuolemasta, eivät hallitse kuoleman valtoja.

Sentähden me ihmiskuntana olemme kuin suuri orpo, niinkuin oli Helena Blavatskyn tapana sanoa: „Ihmiskunta on suuri orpo, joka on jätetty yksin”. Sillä nekin, jotka sitä taluttavat, ovat sokeita ja tietämättömiä, niin että meillä on ainoastaan turva toisissamme. Me voimme vain pitää toisiamme kädestä, että tuntisimme, kun täällä elämme, olomme turvalliseksi. Kuolema on suuri salaisuus, jota koetetaan kyllä ratkaista, mutta se ratkaisu on hengen sivuuttamista.

Kuitenkaan kirkko ei ole ollut eikä ole mikään mitätön laitos. Nykyään vapaa-ajattelijat voivat sanoa, että kirkko on vanhanaikainen suuri humpuukilaitos, joka on syntynyt aikana, jolloin kaikki ihmiset olivat tietämättömiä, jolloin ihmisiä helposti saattoi taluttaa ja vetää nenästä. Itse asiassa se on aivan turha ja tulee kyllä itsestään pois. Ne eivät näe siinä mitään merkitystä nyt enää. Joskin materialistit myöntävät, että kirkolla on ollut tarkoituksensa esim. keskiajalla Euroopassa, niin nyt heidän mielestään sillä ei enää ole. Nythän uskonnon pitää olla jokaisen ihmisen yksityisasiat, sanovat sosialistit. Se kuulostaa kauniilta ja ylevältä, mutta se on toisin sanoen: uskonto ei ole mitään; jokainen uskoo, mitä tahtoo. Kaikki on omaa mielikuvitusta, jolla ei ole käytännöllistä arvoa, paitsi jos se vaikuttaa jalostavasti omaan elämään, silloin sillä on subjektiivinen merkitys, mutta objektiivista merkitystä sillä ei ole. Sentähden uskonto olkoon jokaisen yksityisasiat.

Tulkitsen tätä hieman häijyiltä kannalta, sillä tuo lause „uskonto olkoon jokaisen yksityisasiat”, merkitsee myös sitä, että meidän ei pidä olla suvaitsemattomia, sillä uskonto on saanut paljon pahaa aikaan uskonkiihkossaan. Mutta toinen puoli mitalissa on se, että uskonnolta kielletään kaikki arvo, kielletään se mahdollisuus, että ihmiset voisivat joutua kosketuksiin itse elämän hengen kanssa. Materialistit eivät käyttäisi sanaa „elämän henki”, he kieltävät kaiken hengen. Mutta ihmiset ovat huomanneet, että olemassaolo tarjoaa heille sellaisia probleemoja, joita ei materialistinen maailmankatsomus osaa ratkaista. Sentähden ihmiset nykyaikana alkavat olla taipuvaisia ajattelemaan, uskomaan, että elämässä on henkeä, uskomaan Jumalaan. Ja jos kirkot eivät nyt osaa opettaa ihmisille, näyttää kansoille ja yksilöille, mikä Jumala on, mikä elämän henki on, niin kirkot eivät vastaa tarkoitustaan. Heiltä ovat avaimet kadonneet.

Aikomukseni olisi, ei tietysti ainoastaan tänään, vaan lähitulevissa esitelmissä, tehdä selkoa, mikäli siihen pystyn, siitä, mitä kirkon pitäisi olla eli toisin sanoen, mitä meidän kristillisillä kirkoilla on alkuaan tarkoitettu. On sängen tavallista oppineiden ja tiedemiesten kesken sanoa, että Jeesus Kristus ei perustanut mitään kirkkoa; kirkko on Paavalin ja Jeesuksen seuraajien perustama, ennen kaikkea juuri Paavali laski kirkon perustuksen. Näin on tapana oppineiden kesken sanoa. Tämän tahtoisin heti jyrkästi kieltää. Paavali, joskin hän oli suurimpana tekijänä kirkon perustamisessa, ei tehnyt sitä omasta päästään, ei se ollut hänen

keksintönsä. Jos se olisi ollut ihmiskeksintöä, ei se olisi elänyt, vaan kirkko perustettiin kyllä Jeesus Kristuksen inspiratiosta, Paavali sai häneltä ohjeita ja neuvoja.

Nyt minusta olisi äärettömän tärkeää maailmalle päästä selville siitä, mitä Jeesus Kristus oikeastaan tahtoi, mitä hän kirkolla tarkoitti, mihin hän tähtäsi, kun hän antoi Paavalin panna alulle tuollaisen suuren instituution. Tahdon koettaa esittää näitä asioita. Mehän emme voi suorastaan lukea niistä mistään kirjoista. Ja silloin sanon, että jokaisen täytyy punnita ja harkita minun esitystäni. Mutta tahdon koettaa niin hyvin kuin osaan ja niin vilpittömästi, kuin minulle on mahdollista, tehdä selvää siitä, mitä Jeesus Kristus, meidän vapahtajamme, on kirkolla tarkoittanut.

Ennenkuin tähän varsinaiseen aiheeseen ryhdymme, tahdon muistuttaa teidän mieleenne erään tosiseikan, josta voimme sekä lukea kansojen pyhistä kirjoista että myöskin nähdä toteutuneena, vaikka irvikuvana, meidän jokapäiväisessä elämässämme. Tämä tosiseikka on se, että meidän nykyisen viidennen juurirotumme alussa – se alku tapahtui Intiassa – oli mukana viisaita rishejä, tietäjiä, jotka järjestivät meidän elämämme, eivätkä järjestäneet sitä ainoastaan ulkonaisesti, vaan myöskin sisästäpäin. Nämä rishit, ja heidän joukossaan johtajana ulkonaisen elämän suhteen vanha Manu, vetäytyivät sitten pois asioiden johdosta, koska tämä viides rotu, joka kehittää älyä, oli kutsuttu ja määrätty kulkemaan omin päin. Me olemme vielä tätä viidettä juurirotua, vaikka ei sitä ensimmäistä intialaista alarotua, vaan myöhempää. Ja me olemme siis yhä älyä kehittämässä. Meidän tehtävämme on suurin piirtein kehittää älyä, tai toisin sanoen: elämä on nyt sellainen, että se on omiansa kehittämään ihmisissä järkeä ja älyä. Silti, jos tahdomme todella kehittyä, meidän täytyy kehittää myös toisia puolia itsessämme. Mutta elämän ulkonaiset olosuhteet ovat omiansa kehittämään juuri meidän älyämme, sillä se on viidennen juurirodun tehtävä.

Kun nämä viisaat rishit – Manu muiden muassa – ensin panivat alulle elämän sellaiseksi, kuin se on muodostunut, niin he jakoivat ihmissielut neljään luokkaan. Nämä neljä luokkaa, jos alamme yläpäätä, ovat, kuten muistamme: brahmaanat eli brahmiinit, jumalanmiehet, jos tuon sanan käänämme, sitten kshattrijat eli sotilaat, joihin kuului kuningas, sitten vaishjat, kauppamiehet ja viimeksi sudrat, maanviljelijät. Minkä nojalla he jakoivat näin? Sen nojalla, kuten he itse selittivät – ja siitä voimme lukea vanhoista intialaisista pyhistä kirjoista –, että ihmiset itse olivat hieman erilaisia, ihmissielut eivät olleet aivan yhtä vanhoja, toiset olivat nuorempia kuin toiset, ja niillä oli myös erilaisia taipumuksia. Ja ihmissielut, kun ne pantiin syntymään määrättyyn luokkaan yhteiskunnassa, saivat määrätyn ihanteen, dharman, elämäntehtävän, niin että kun ihmisen sielu syntyi työtätekevään luokkaan, oli hänen velvollisuutensa, elämäntähtäyksensä, tehtävänsä, oppia pois kaikesta siitä laiskuudesta, joka voi olla aineelle ominaista. Aine on itsessään jäykkä, laiska, hengen täytyy sitä kiihoittaa toimintaan. Ihminen on aineellisena olentona ruumiillisesti laiska, ellei hän pakoi itseään työhön.

Nyt tuossa ensimmäisessä luokassa alhaalta päin, sudrojen luokassa, opetettiin ihmissieluja ahkeruuteen, työhön. Se oli heille ulkonainen pakko. Ja tänä päivänä me tiedämme, että elämä on sillä tavalla järjestetty, että ruumiillinen työ on meille ehdoton velvollisuus, meidän täytyy tehdä työtä, jos tahdomme elää maan päällä. Ja viisaat koettivat järjestää niin, että ihmissielut ensin syntyisivät siihen suurimpaan luokkaan, jossa työ, ahkeruus, on luonnollinen velvollisuus. Se oli heidän ihanteensa. Ei se merkitse, että heidän piti kärsiä nälkää ja puutetta, päinvastoin, mutta se merkitsee, että heidän taipumuksensa oli ehkä laiskuuteen, ja se oli saatava pois. Heidän piti tehdä työtä. Aluksi, kun viisaat tietäjät järjestivät ihmisten syntymisen maan päälle, he järjestivät niin, että kun oli oppinut läksyn sudrojen luokassa, sai syntyä kauppiasluokkaan, joka ei tehnyt ruumiillista työtä, vaan joka välitti, osti ja myi, joka kokosi rikkautta. Ja siinä luokassa oli läksynä: älä varasta. Se merkitsee: älä hanki rikkautta itsellesi, vaan kokoo yhteiskunnan hyväksi. Rikkautta heidän piti hankkia, mutta piti varoa varkautta, sitä rikkautta ei saanut hankkia omalle itselleen. Ja kun sen läksyn oli oppinut, sai syntyä sotamieheksi, jolloin sanottiin: et saa murhata, et tehdä väkivaltaa, et saa olla julma. Ja hänen käteensä annettiin miekka ja sanottiin: tämä on pyhä, tätä on käytettävä ainoastaan suojattomien suojaksi, lasten, leskien ja vanhojen puolesta, kuninkaan ja isänmaan puolesta. Ei koskaan saanut tulla mikään oma ajatus kysymykseen miekan käytössä. Sotilaan

täytyi ehdottomasti luopua murha-ajatuksestaan, hän ei saanut murhata, ei sortaa, tehdä väkivaltaa. Se oli hänen läksynsä, se oli ritariuden läksy. Ja sitten, kun hän oli kaikki nuo läksyt oppinut, hän sai syntyä jumalanmieheksi, brahmiiniksi, jonka velvollisuus oli pyrkiä pois tietämättömyydestä ja epäpuhtaudesta. Hänen täytyi olla viisas ja puhdas. Brahmiini, jumalanmies, ei saanut olla tietämätön, tyhmä, ei minkään himon orja, hän ei saanut palvella omaa ruumistaan. Hänen täytyi loistaa puhtaudessa ja viisaudessa.

Kuvitelkaamme, että alussa, meidän suuren juurirotumme lapsuusaikana, oli näin viisaiden ohjelma toteutuneena. Mutta se toteutui vain niin kauan, kuin viisaat rishit ohjasivat sieluja oikeisiin luokkiin. Mutta mitä me huomaamme, kun nämä viisaat vetäytyivät pois, koska meidän ihmisten pitää oppia älykkäiksi, kehittää järkeä ja tietää, mitä teemme? Niitä neljää ihmisluokkaa me emme voi poistaa, ne ovat tämän viidennen juurirodun kohtalo, ne ovat yhä olemassa, vaikka kuinka koetamme mullistaa maailmaa. Mutta minkä huomion samalla teemme? Ihmissielut eivät synny omiin luokkiinsa, vain poikkeustapauksissa; ihmissielut syntyvät sekaisin. Me näemme brahmiinin, jumalanmiehen, joka hoipertelee juopuneena, jolla ei ole tietoa elämän ja kuoleman asioista, näemme sotilaan, ritarin, joka on valmis kostamaan, mitä on kärsinyt, joka on valmis käyttämään väärin miekkaa. Jos hän istuu valtaistuimella, niin sen sijasta, että hän ajattelisi millä tavalla hän voisi suojella, hän ajattelee, millä tavalla voi kukistaa toisen valtakunnan saadakseen enemmän rikkautta ja valtaa. Siinä ei suinkaan ole mikään ritari hallitusistuimella. Ja kauppamiesluokassa me näemme ihmisiä, jotka eivät ajattele mitään suurta kootessaan rikkauksia, ei heillä ole isänmaallinen eikä aatteellinen tarkoitus, vaan he kokoavat rikkautta itselleen perustaakseen rikkaan suvun, joka elää loisteliaasti läpi aikojen. Tämä kostaa itsensä sillä tavalla, että siihen sukuun syntyy sieluja, jotka eivät saa rauhaa, ennenkuin ovat tuhlanneet kaiken rikkauten. Me näemme, että sudrojen luokkaan syntyy ihmisiä, ihmissieluja, jotka eivät tahdo oppia ahkeruuden läksyä vaan jotka huutavat, kuinka väärin on, että toisilla on: „Kaikki pitää jakaa, että saamme maata sohvalla.” Sillä tavalla syntyy rikollisia ihmisiä, jotka eivät ole oppineet tätä ensimmäistä läksyä. Mutta myöskin siinä luokassa näemme todellisia ritareita, todellisia vaishoja, kuten kerran minulle sanoi eräs ihminen: „Olen vanha mies, olen monta kertaa kärsinyt nälkää, kulkenut monta päivää syömättä, kun en ole saanut työtä, mutta minun päähäni ei ole koskaan pälkähtänyt, että olisin varastanut.” Hän olisi ollut tilaisuudessa ottamaan leivänpalasen, rahaa, mutta ei se ollut hänen päähänsä pälkähtänyt. Todellinen ritari hän oli, todellinen vaishja eli kauppamies, joka on oppinut työn, ahkeruuden läksyn ja myös ei-varastamisen läksyn. Hän oli jo tullut ritariksi, koska oli oppinut edelliset läksyt. Onhan työläisluokassa kaikkialla, työmiesten ja maanviljelijöiden kesken sellaisia ihmisiä, jotka ovat todellisia brahmiineja, jumalanmiehiä, todellisia pappeja, jotka etsivät totuutta, jotka tahtovat päästä kosketuksiin elämän hengen kanssa, viisaita, hiljaisia, jotka eivät pidä melua itsestään vaan elävät kainosti, köyhissä oloissa, ovat ehkä torppareita, työmiehiä. Maailma ei tee heistä numeroa, mutta ne ovat todellisia brahmiineja; he eivät sortaisi, tekisi väkivaltaa, eivät murhaisi, eivät laiskottele, etsivät päinvastoin tietoa. Ja sellaisia olentoja on kaikissa luokissa.

Sentähden me näemme, että tuota alkuperäistä luokkajakoja, joka oli todellinen, ei ole enää olemassa. Ihmissielut ovat sekaisin. Tämä on tavallaan ihmisille kuin veljeysläksy. Me emme ole oikeutetut millään tavalla ylenkatsomaan toisia ulkonaisista syistä, siitä syystä, että kuulumme eri luokkiin. Me olemme tämän oppineet viime vuosisadalla Ranskan suuren vallankumouksen jälkeen. Ennen ihmiset, jotka kulkivat sametissa ja silkissä, olivat kuin nukkeja. He tunsivat koko olemuksessaan, että muut eivät oikeastaan olleet ihmisiä, he olivat vain luodut heitä, todellisia ihmisiä varten, jotka tanssivat menuettia ja joiden koko elämän tarkoitus oli päästä Louis XIV:n hoviin. Me emme enää sillä tavalla arvostele ihmisiä, me näemme, että kaikki ovat yhdenvertaisia, kaikki ovat ihmisiä huolimatta ulkonaisista seikoista.

Sentähden kysymme: niin viisas kuin tuo rishien alkuperäinen ohjelma olikin, nyt kun sitä ei enää huomaa, missä on nyt meidän pelastuksemme? Ja jos meille silloin kuin aavistuksena kuuluu: kirkko on perustettu sitä varten, että se nyt opettaisi ja selittäisi ja järjestäisi näitä luokkaoloja, niin meidän täytyy todella sanoa: meidän on päästävä selville siitä, mitä on kirkolla tarkoitettu ja mikä on annettu sille työksi.

II

Kirkon syntysanat

Veljeyteen, vapauteen ja tasa-arvoisuuteen uskomme kaikki, mutta kun olemme kokeneet elämää, ymmärrämme, mitä kullakin näistä sanoista tarkoitamme. Sillä nuorina, kokemattomina aatteen ihmisinä me helposti lankeamme kaikenlaisiin erehdyksiin, olettamuksiin, jotka eivät vastaa totuutta. Niinpä esim. on tavallista, että innostuneena, silloin kun olemme löytäneet veljeyden suuren totuuden, uskomme, että kaikki ovat samanarvoisia siinä merkityksessä, että kaikki ovat samanlaisia ja meistä tuntuu silloin, että tämä maailma, kaikki nämä yhteiskunnat ovat hirveän väärin järjestetyt, koska ne eivät suinkaan perustu siihen tasa-arvoisuuteen, jota yhdenkaltaisuus vaatii. Tässä innostuksessa kysymme: minkä tähden toinen ihminen eläisi toisissa olosuhteissa kuin toinen; kaikkien täytyy elää samalla tavalla. Näin me huudamme tässä ensimmäisessä innostuksessa, ja vasta kun olemme kokeneet, huomaamme, että paikkansa pitää tuo ihmeellinen seikka, josta edellä oli puhetta, ja joka toteutui meidän ihmiskuntamme juurirodun alkuaikoina, jolloin viisaat jakoivat ihmiset neljään luokkaan. Ja kun koemme, huomaamme, ettei se jako ollut väärä, eikä viisaat tehneet sitä oikusta, vaan siksi, että näkivät, että ihmiset olivat erilaisia. Ihmiset olivat jälleensyntyneinä sieluina eli henkiolentoina eri ikäisiä. Toiset olivat vanhempia kuin toiset. Se merkitsee, että muutamat ihmissielut olivat olleet useampia kertoja maan päällä ja toiset harvemmin. Ne, jotka olivat olleet niin kovin kokeneita. Tietysti tuo syntymälukumäärä on sangen suuri; ei kukaan ollut syntynyt maan päälle ainoastaan muutamia kertoja, vaan jokainen on syntynyt maan päälle satoja kertoja tai enemmänkin ja jos tutkimme asioita, niin huomaamme sen sangen pian. Mutta suuri ero on ihmisten välillä; toiset ovat vanhempia, toiset nuorempia, toiset enemmän kokeneita, toiset vähemmän. Ja juuri tämä jakaa ihmiset eri luokkiin. Sitä ei voi välttää tässä viidennessä rodussa, vaikka kuinka koettaisimme järjestää yhteiskuntaa veljeyden pohjalle. Aina olemme siinä, että ihmiset ovat erilaisia ja sentähden välttämättä, luonnon pakosta, toimivat eri lailla. He ovat ruumiillisesti erilaisia, toinen on paljon vahvempi kuin toinen, toinen on heikompi, sairaalloisempi. Ei suinkaan ruumiillisen työn suhteen voi vaatia heikommalta yhtä paljon kuin vahvalta. Voimakkailta voi vaatia enemmän työtä. Tässä on erilaisuus, vaikka olisi muuten samanlainen ruumis. Mutta kun sitten ajattelee sielullisuutta, niin huomaamme vielä paremmin, kuinka erilaisia ihmiset ovat. Sieluina me ajattelemme ja tunnemme, ja varmaa on, että ihmiset ovat sielussaan erilaisia, että toinen on järkevempi, älykkäämpi kuin toinen. Toinen voi tuntea paljon puhtaammin ja kauniimmin kuin toinen. Toiset ovat aivan kuin syntyneet rikoksentekejiksi, ovat aivan kuin edeltäkäs in määrättyt varkaiksi tai muuta sellaista. Heillä on niin voimakas sielunelämä, että he eivät voi välttää sitä. Ei ainakaan sellaisena kuin elämä on, tuskin kukaan voi välttää lankeamista rikoksiin, sillä jos on niitä, jotka lankeavat teossa rikoksiin, niin on myös niitä, jotka ajatuksissa lankeavat rikoksiin, epäpuhtaissa ajatuksissa, jos ei teoissa. Sitten on vielä sellaisia, jotka eivät teoissa eivätkä ajatuksissa ole rikollisia; ihmisiä, joiden sielunelämä on puhdas, kirkas ja kaunis. Jos ajattelemme ihmistä henkisesti, heidän tahtonsa kannalta, yksilöllisen, siveellisen tahtonsa kannalta, niin täytyy sanoa, että toiset ihmiset ovat heikompia, paljon alttiimpia pahan houkutukselle, toiset paljon vahvempia. Ihmisen luonne, karaktääri on tekemisissä hänen tahtonsa kanssa. On harvoin niitä ihmisiä, joiden tahto on niin terävä, etteivät he koskaan tee mitään pahaa eivätkä ajattele mitään pahaa. Niitä on harvassa. Niiden luonne on jo hyvin kirkastunut. Muuten ihmiset lankeavat ja nousevat, muutamat lankeavat hyvin syvälle, eikä heidän nousustaan ole tietoa. Erilaisia ovat ihmiset, ja sentähden meidän täytyy sanoa, että kun uskoo tasa-arvoisuuteen, niin emme silti pääse yhdenkaltaisuuteen, vaan siihen, että kaikki olemme elämän edessä tasa-arvoisia, niin että elämä, tuo suuri elämän koulu, kohtelee kaikkia ihmisiä yhtä puolueettomasti. Voi myöskin sanoa: Jumala rakastaa kaikkia yhtä paljon ja on täydellisesti puolueeton ja antaa jokaisen niittää, mitä on kylvänyt. Ei saa niittää enemmän, kuin mitä on kylvänyt: täydellinen oikeus karman edessä. Karman edessä olemme kaikki yhden vertaisia. Sittenkin olemme kaikki erilaisia oman yksilöllisyytemme puolesta. Ja kun pitää mielessä tämän yleisen erikaltaisuuden ja todella huomaamme, että

me ihmiset olemme jaetut jonkinlaisiin luokkiin ja samalla pidämme mielessämme, että elämä on koulu, joka kasvattaa meitä täydellisyyden päämäärää kohti, johon kaikki uskonnot ovat tahtoneet aina meitä neuvoa ja auttaa, niin me todella seisomme kuin tuon probleemin edessä: millä tavalla uskonnot, millä tavalla niiden seuraajat voivat kasvattaa ja kehittää ihmisiä, tehdä hyvää ihmisille, kun ihmiset ovat niin erilaisia? Silloin olisi koko elämä jaettu hienoksi kouluksi ulkonaisestikin, jos nuo yhteiskuntaluokat olisivat noin runollisen puhtaat ja kauniit kuin oli alussa; silloinhan jokainen suorittaisi velvollisuutensa ja pyrki ylöspäin. Mutta nyt ihmiset ovat syntyneet aivan sekaisin näihin luokkiin. Ei ole luokkia ulkonaisessa merkityksessä; ei ihmisiä ole jaettu ulkonaisen yhteiskunnan mukaan, vaan ne ovat sekaisin. Jos ajattelemme meidän yhteiskuntaolojamme, niin voimme sanoa, että on vain kahdenlaisia ihmisiä, niinkuin sosialistit sanovat: yläluokka ja alaluokka, on palvelijoita ja herroja. Ja kun katselemme ulkonaisesti tätä yhteiskuntaa, niin näemme, että „herrat” ovat jonkinlainen ylempi yhteiskuntaluokka ja „palvelijat” ovat jonkin verran niiden alapuolella. Ei samassa merkityksessä kuin Ranskan vallankumouksessa, vaan eroitus on pienempi, ja meidän täytyy kysyä melkein leikkisästi: missä ovat nyt todelliset herrat? Olemmeko kaikki työmiehiä, palvelijoita ja orjia, vai olemmeko kaikki herroja? Silloin kun näin kysyy, saa lohdullisen vastauksen, että herroja on hyvin vähän, sillä herroja ovat vain ne, jotka täyttävät määrättyt kuvat herrasta. Ja tietäksemme ja nähdäksemme, onko joku todellinen herra, meillä täytyy olla määrätty kuva herrasta. Sillä ollakseen herra, täytyy ennen kaikkea olla itsensä herra. Mikä herra se on, joka ei ole herra itsensä yli, vaan komentaa toisia. Ei se ole mikään herra. Se, joka olisi herra oman itsensä yli, hallitsisi omaa itseään, herättäisi sellaista kunnioitusta toisissa, että jokainen tahtoisi häntä palvella. Jokainen tuntisi että tuo ei ole paha olento; minulle käy itselleni paremmin, jos palvelen häntä. On niin kuin minä itse nousisin, jos saan häntä palvella. Ei herruus ole siinä, että olisi päällä manttelit ja muut komeudet, (eikä siinä, että voi peittää rikollisuuden) vaan siinä, että olipa hän missä puvussa tahansa, jos hän on herra itsensä yli, niin opimme häntä kunnioittamaan ja rakastamaan ja tahdomme häntä kilvan palvella.

Tästä huomaamme, että vaikka meidän yhteiskunnissamme on niin taikka näin, niin on herroja hyvin vähän. Vaikka olemme erilaisia, niin olemme yhdenvertaisia siinä suhteessa, että olemme kaikki niin kaukana täydellisyydestä. Ja kuitenkin ihmiset ovat erilaisia. Toisilla on suurempi halu ja taipumus itsensä voittamiseen, todelliseen herruuteen. Toisilla tämä halu on aivan hämärä. Useimmat ihmiset ehkä ajattelevat omaa onneaan, omaa menestystään ja hyvinvointiaan, perheen ja läheisten hyvinvointia – vaikkapa toisten kustannuksella, sitä ei tule ajatelleksi. Hyvin harvat ihmiset ajattelevat: kunpa minä voittaisin itseni ja voisin toisia palvella. Siinä ajatuksessa tulee esille itsensä herra. Todellinen herra, joka itsensä voittaa, on toisten palvelija. Niinkuin Jeesus sanoo: joka teistä on suurin, on toisten palvelija.

Kun nyt ihmiset ovat niin erilaisia ja kuitenkin niin samanlaisia ja ovat syntyneet yhteiskuntaluokkiin, jotka eivät vastaa ulkonaisesti heidän sisäistä olemustaan, niin ymmärrämme, kun sanomme, että uskonnoilla ja niiden perustajilla on ollut tässä viidennessä juurirodussa suuri probleemi ratkaistavana. 500 – 600 vuotta ennen Kr. eli Intiassa suuri totuudenetsijä, viisain ja älykkäin ihminen, Gautama Buddha. Hän on nähnyt, mitä ihminen on, ja hän tahtoi häntä auttaa ja nostaa ja vetää eteenpäin kehityksen tiellä. Mitä me näemme? Hän kulkee ympäri ja saarnaa. Minkä tähden? Sentähden, että hän tahtoi koota kaikki ne ihmissielut, jotka olivat valmiit kuulemaan totuuden sanaa. Ne ovat valmiit astuman pelastuksen tielle. Niitä tahdon koota ympärilleni ja opettaa. Hän sanoo: (ja se osoittaa, kuinka tietoinen hän oli yhteiskuntaluokista ja ihmissielujen syntymisestä sekaisin) „ei ole kukaan ihminen brahmaana sen nojalla, että on syntynyt brahmaanakastiin, eikä orja sen nojalla, että on syntynyt sudrakastiin, vaan se on brahmiini, joka teoillaan, ajatuksillaan ja töillään osoittaa, että kuuluu korkeampaan yhteiskuntaluokkaan”; totuudenetsijä, joka tahtoo kulkea tiellä, joka pyrkii täydellisyyteen, on brahmaana, vaikka olisi syntynyt missä kastissa tahansa. Sentähden Buddha kulki ympäri ja etsi brahmaanasieluja ja tahtoi auttaa heitä, sillä he olivat kansan toivo. Mutta kaikki eivät ota samalla tavalla vastaan. Buddha etsii niitä sieluja, jotka ovat totuuden etsijöitä, Jumalan etsijöitä. Ja kerrotaan, että Buddha aamumietiskelyssään, kun hän vaipui syvään mietiskelyyn ja katseli sisäisellä silmällään maailmaa ympärillään, näki aina jonkun sielun loistavan ja näki, että tuossa on sellainen, joka voi kuulla Buddhan saarnaa ja ymmärtää sitä. Ja hän järjesti päivällä niin, että se ihminen tuli kuulemaan häntä. Hän perusti, niinkuin tiedämme, munkkikunnan, johon sai kuulua

maallikkoveljiäkin ja sisaria, jotka tahtivat omalla paikkakunnallaan ja omassa kodissaan jatkaa itsekasvatustaan, ja ne veljet, jotka saattoivat jättää koko vanhan elämänsä ja liittyä Buddhaan välittömästi, seurasivat häntä. Ja vaikka ne eivät aina seuranneet häntä, niin hän järjesti tuollaisia munkkikuntia, jotka asuivat yhdessä ja harjoittivat itsekasvatusta, ja me tiedämme, että kaksi kertaa kuussa nämä munkkikunnat kokoontuivat ja tunnustivat toisilleen syntinsä, niinkuin me sanoisimme, kertoivat missä olivat langenneet ja rikkoneet, päästäkseen omantunnontuskista, ja saivat toisiltaan anteeksi. Sillä tavalla oli Buddha järjestänyt lähempien seuraajiansa elämän. Ja niinkuin luemme intialaisista kirjoista, että Buddha pelasti 11.000 ihmistä, niin että heistä tuli arhateja, joilla ei ole mitään persoonallista itseään, jota tahtoo hoivata, vaan luopuu itsestään totuuden tähden yhtyäkseen siihen suureen elämään, jota Buddha nimittää nirvaanaksi. Tällä tavalla Buddha koettaa ratkaista tämän kysymyksen. Mutta kun Buddha oli kuollut ja jättänyt tämän elämän, niin ei ole tietoa siitä, että olisi enää noin suurenmoisesti ihmissieluja pelastettu. Joskin nuo munkkikunnat alussa osoittautuivat tarkoitustaan vastaaviksi, niin myöhemmin ne degeneroituivat, niinkuin kaikki täällä maan päällä. Ja buddhalainen maailma jakautui kahtia kahteen erilaiseen, eteläiseen ja pohjoiseen kirkkoon.

Mutta ei ole tarkoitus pohtia tätä enemmän, vaan tehdä selväksi, mitä tämä meidän kristillinen kirkkomme, mitä siis Jeesus on ajatellut maailman ihmisten pelastamisen suhteen ja miten Jeesus oli järjestänyt näitä asioita. Hänen metodinsa ei kokonaan poikennut Buddhan metodista, sillä brahmaanasieluja on syntynyt ympäri maailmaa sinne tänne. Jos niitä tahtoi koota, niin ei voinut pitää silmällä yhteiskunnan ulkonaista järjestystä. Siis Jeesuksella oli mielessä, että oli saatettava kokoon kaikki ne ihmiset, jotka kaipasivat sitä, mutta hän tiesi samalla mitä Buddhan järjestelmältä puuttui. Onhan luultavaa (minä sanon luultavaa), että Jeesus kävi Intiassa niinä vuosina, jolloin hänestä ei mitään tiedetä. Hänen biografoissaan on monen vuoden aukko, ja on luultavaa, että hän kävi Intiassa, Tibetissä ja Egyptissä. Hän tiesi, miten kaikki asiat olivat maailmassa, ja hänellä oli nyt suuri, ihmeellinen suunnitelma, joka ehkä oli herännyt hänessä, eli tuli hänessä tietoiseksi ja tajuntaan juuri Tibetissä ollessaan. Ennenkuin ryhdymme seikkaperäisesti selittämään, mitä Jeesus ajatteli kirkon tehtäväksi, lyhyesti sanoen, niin tahtoisin muistuttaa teidän mieleenne erään ihmeellisen kertomuksen evankeliumista. Se ei esiinny sellaisena kuin minä sitä nyt ajattelen, ainoastaan Luukkaan evankeliumissa kerrotaan siitä sillä tavalla, se silmiinpistävästi kertoo siitä seikkaperäisemmästi kuin toiset, mutta toiset evankeliumit sivuuttavat tämän asian ja jättävät sen kokonaan mainitsematta. Minun mielessäni on kuva: ristiinnaulitsemistapahtuma Golgatalla. Kaikki evankelistat ovat kertoneet, että Jeesus Natsarealainen ristiinnaulittiin Golgatalla kahden ryövärin väliin. Oli siis kolme ristiä pääkallon paikalla, Jeesus keskellä. Ja sitten kaikki evankelistat kertovat, että Jeesusta pilkattiin. Kun hän riippui siellä ristillä, niin kaikenlaisia herjauksia kuului: „eihän hän osaa auttaa itseään edes ristinpuulla; on kerrottu, että hän parantaa sairaita, ja nyt hänen täytyy roikkua tuossa ristillä”. Tällaisia herjauksia kuului, ja kansanjoukot ja sotilaat nauroivat ja ilkkuivat, ja useissa evankeliumeissa sanotaan, että ryöväritkin ristinpuulla pilkkasivat häntä. Mutta Luukas kertoo: toinen ryöväreistä pilkkasi ja yhtyi sotamiesten ja kansanjoukkojen herjauksiin, mutta toinen ryöväreistä nuhteli häntä ja sanoi: „Kuinka sinä et vielääkään usko Jumalaan, vaikka olet tuossa kuoleman edessä? Etkö vielääkään ymmärrä, että me kaksi ainoastaan nitämme, mitä olemme kylväneet, mutta tuo mies tuossa meidän keskellämme ei ole mitään pahaa tehnyt; hän kuolee viatonna; etkö sitä ymmärrä, etkö voi olla hiljaa?” Näin kertoo Luukas. Ajatelkaamme sellaista tilannetta: toinen on niin todellinen ryöväri, että osaa pilkata ja toinen niin todellinen ihminen, että osaa moittia, nuhdella häntä. Jeesus ei sano mitään, mutta voi ymmärtää, että hänen sydämessään on suuri riemu sen ryövärin puheiden johdosta, joka on ainoa, joka puolustaa häntä tuossa suuressa kansanjoukossa, ja sitten kun viimeinen hetki alkoi lähestyä, niin se ryöväri, joka puolusti, kääntyi Jeesukseen puoleen sanoen: „Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi”. Ja silloin Jeesus käänsi päänsä ristillä olevan ryövärin puoleen ja sanoi: „Totisesti olet tänä päivänä oleva minun kanssani paratiisissa.”

Luukkaan kertomuksessa n. s. „katuvasta ryöväristä” on lausuttuna kirkon syntysanat, sillä mikä tuo ryöväri on? Hän ei ollut tavallinen pahantekijä, joka vihassaan ja intohimossaan olisi tappanut; ei hän silloin olisi voinut puhua tuolle ristinpuulla olevalle Jeesukselle näin: „Muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Ei, tässä on syvempi asia takana, josta ei ole kerrottu evankeliumissa. Mutta voi ymmärtää hyvin, että tämä niisanottu ryöväri ei ollut mikään tavallinen pahantekijä, vaan että hän oli poliittinen pahantekijä. Niitä oli

siihen aikaan Juudeassa paljon. Muistamme, kun Pilatus tahtoi vapauttaa Jeesuksen, niin kansa olisi tahtonut vapauttaa Barrabbaksen, joka myös oli poliittinen vanki. Hän oli poliittinen pahantekijä, joka nuoresta saakka oli kärsinyt siitä, että Juudan kansaa orjuutti vieras valta, että heidän kansansa oli tehty orjaksi. Juudan kansa oli ennen ollut vapaa ja itsenäinen, mutta nyt sorrettu. Monen nuoren ihmisen sielussa se herätti intohimoa, mutta jaloa intohimoa, joka tahtoo vapaaksi kansansa. Tämän tähden tapahtui Juudan maalla yhtämittaa kapinoita, mutta onnistumatta, sillä siinä ei ollut mukana koko kansa, pieniä ryhmiä vain; mutta mitä ne mahtoivat Rooman joukoille? Ja kuitenkin koko kansa olisi voinut nousta, mutta se pelkäsi, että mitä me mahdamme Rooman mahtavan vallan edessä. Mutta se ajatteli, että kun tulee Juudan kuningas, niin silloin me nousemme ja voitamme. Silloin usein kapinoitsijat esiintyvät *sionina*, kansansa vapauttajina. Nyt tämä ryöväri Golgatalla oli ihminen, joka nuoresta lähtien – eihän hän nytkään mikään vanha ollut – ei ymmärtänyt muuta, kuin että täytyy kostaa ja nousta vastaan, ja hän oli myös kuunnellut Jeesuksen puhetta. Hän oli ollut myös mukana silloin, kun Jeesus esitti uutta, vapauttavaa elämänsanomaa, ja kun Jeesus sanoi ihmisille: „Vihalla, väkivallalla ei koskaan saa mitään hyvää aikaan, ei koskaan mitään pysyvää. Vapautukaa omassa sisässänne, ja sitten, kun olette lempeitä ja sävyisiä sielultanne, silloin tulette perimään maan.” Jeesus opetti määrättyä poliittista ohjelmaa. Hän sanoi: „Muistakaa, että näissä yhteiskunnissa, joissa ei ole mitään henkisesti siveellistä järjestystä, näissä on Jumalan kuningaskunta näkymätön; kuulukaa siihen ja muistakaa, että se merkitsee sitä, että te olette ihminen, joka ei voi tehdä väkivaltaa. Alistukaa ilomielin ja kasvaka kärsimyksissä. Elämä pitää huolen siitä, että tulette vapaiksi ja tulette perimään maan.” Ja ryöväri ja nuorukainen, joka on yhteiskunnallisesti innostunut ja tahtoo, että maailma on parannettava ja kansa on vapautettava, kuunteli Jeesuksen puheita, mutta aina meni ikäänkuin surullisena pois ajatellen: siitä ei tule mitään, tuo on haaveita; minä en tahdo muuta, kuin että pitää mennä kärsiviä auttamaan. Ja niin hän meni yhdessä toisten samoin ajattelevien kanssa roomalaisia vastaan. Monet heistä tapettiin ja johtajat otettiin kiinni, ja nyt hän oli täällä ristinpuulla. Hän ajatteli itsekseen: hukkaan meni kaikki, minun ponnistukseni ei vienytäkään mihinkään; kansa ei ole vapaa, päinvastoin, moni menee kuolemaan, eikä se vaikuttanut mitään. Se oli kaikki turhaa ja epäviisasta. Ja kun hän näki, kuka on hänen vieressään, että Jeesus Natsarealainen oli ristinpuulla, niin yht'äkkiä kirkastui hänelle, ja hän ymmärsi, ettei tiennyt ennen, miten asiat olivat; nyt hän näki. Ei olisi pitänyt katsoa niin lyhyesti, ettei nähnyt eteensä. Olisi pitänyt nähdä vuosisatoja eteenpäin ja olisi pitänyt tietää, että me ihmiset, jotka olemme iankaikkisia olentoja, saavutamme, mitä on määrätty, kun kuljemme oikealla tiellä. Ja hän tässä on todella ollut minunkin ystäväni, ja hän tietää varmasti, että minä en ole tarkoittanut mitään pahaa, vaan olen tahtonut uhrata itseni kaikkien puolesta. Hän on puhunut näkymättömästä kuningaskunnasta, ja siinä hän on itse suurin valtiias. Ja hänen huulensa kuiskaavat mestarille, joka on toisella puolen: „Muista minua, kun sinä tulet valtakuntaasi”. Jeesus on koko ajan seurannut tuota sisäistä taistelua rakkaan veljensä rinnassa ja hän sanoo: „Totisesti sanon sinulle: tänään olet oleva minun kanssani paratiisissa.” Ja se vapautti hänet tuskasta; hän oli itse hyvä ja taivaallinen olento ja tahtoi kulkea oikeuden tietä parhaan ymmärryksensä mukaan. Jos hän oli pettynyt, niin se ei ollut hänen tahtonsa, vaan järkensä syy. Nyt, kun hän kuolla taisi, hän oli vapaa. „Totisesti hän seuraa minua toiselle puolen.” Se oli ääretön lohdutus Jeesukselle; se oli sanomattoman suuri onni Jeesukselle. Noin hienon ja voimakkaan ihmisen hän voitti viimeisenä hetkenä. Se oli sanomaton riemu. Hänelle hän siis tarjosi ehtoollisviinin Graalin maljasta. Jos olisi voinut seurata tätä, niin olisi voinut nähdä, kuinka Jeesus ojensi silloin ristiinnaulitulle veljelleen Graalin näkymättömän kristallimaljan, jossa oli ehtoollisviini, hänen omaa vertaan. Hän antoi tuon ryövärin juoda sitä, ja samalla silloin ristiinnaulittu ryöväri tunsi, kuinka autuuden virrat kulkivat hänen lävitsensä, ja hän tunsi sisässään, että hän nyt saavutti, mitä sisimmässään toivoi.

Tämä evankeliumin kertomus sisältää mielestäni Jeesuksen suunnitelman, hänen tarkoituksensa kirkon suhteen. Sillä kirkko, me ihmiset ja se voima, mikä oli täällä maan päällä hänen jälkeensä, nehan tunnustaisivat häntä. Siis sen kirkon pitäisi olla osaksi näkyvän, niinkuin Jeesus itse oli ollut vaeltaessaan täällä maan päällä, opetti kansaa ja kutsui sieluja luokseen, ja osaksi sen pitäisi olla näkymättömän ja jakaa ehtoollista Graalin maljasta, ja vielä sen pitää olla voimakas, tietorikas näkymättömistä asioista, niin että se voi avata taivasten portit ja myöskin sulkea ne. Tällaisen pitäisi kirkon olla.

III

Monet ovat kutsutut, mutta . . .

Kirkolla saattaa olla useampiakin tehtäviä, ja tulemme myöhemmin näiden tutkimustemme kuluessa näkemään, mitä kaikkia tehtäviä kirkolla voi olla. Eräs tehtävä on kuitenkin silmiinpistävän varma ja se tehtävä on – puhun nyt tietysti kristitystä kirkosta –, että kirkon tulee tutkia Jeesus Kristuksen opetustointia. Jeesus Kristus vaelsi täällä maan päällä ainoastaan muutamia vuosia opettaessaan ihmisiä, ja meidän on mahdoton ajatella, että kaikki opetus olisi siihen päättynyt, että nyt ei tarvitsisi enää ketään ihmistä opettaa. Me kaikki ymmärrämme, että Jeesus Natsarealainen pani alulle sen opetuksen, jota kirkon tehtävä on jatkaa. Kirkko, jonka tehtävänä on tutkia Jeesuksen tehtävää, on velvollinen jatkamaan juuri hänen opetustointiaan, opettamaan sitä, mitä hän kirkon mestarina opetti. Ei suinkaan kirkon tehtävä ole opettaa mitään Jeesuksen opetuksista poikkeavaa, vaan sen on pysyttävä Jeesus Natsarealaisen omissa opetuksissa, ei poikkeamalla niiden hengestä, vaikka täydentäisikin niitä. Ja sentähden, kun tahtoo tutkia kirkon tehtäviä sellaisina, kuin ne ovat esiintyneet Jeesuksen omassa tajunnassa, niin meidän on ensin kysyttävä: „Mitä Jeesus yleensä opetti? Mikä oli se uusi sanoma, jonka hän toi maailmalle? Mitä erikoista hän tahtoi sanoa ja missä suhteessa hän poikkesi edelläkävijöistään, toisista uskonnonperustajista ja opettajista?”

Tästä asiasta olemme tietysti täällä Ruusu-Ristissä aina puhuneet. Mutta on syytä sittenkin viivähtää tässä kysymyksessä ja ikäänkuin Jeesuksen omasta suusta kuulla, että hän on todella sitä tahtonut opettaa, jota mekin olemme tahtoneet täällä painostaa. Sillä, niinhän on yleensä sanottu – sen kaikki kristilliset kirkot myöntävät –, että jos ennen maailmassa muissa uskonnoissa opettajat tai mestarit kääntyivät joidenkuiden määrättyjen ryhmien, luokkien puoleen säilyttäen viimein viisautensa vain joillekuille määrätuille ryhmille, niin taas Jeesus Kristus tässä hänen uudessa sanomassaan kääntyi vapaasti kaikkien ihmisten, kaikkien kansojen puoleen ja nimenomaan sanoi, että mikä tähän saakka on ollut salattua, on nyt julistettava katujen kulmilta ja talojen katoilta. Nyt julistetaan aivan vapaasti ja suoraan, mitä ennen oli mahdoton puhua kaikille ihmisille. Tämän kaikki myöntävät. Mutta kun sitten tulee kysymys siitä, mitä se on, jota näin on julistettava kaikille kansoille ja ihmisille, silloin ollaan eri mieltä ja voidaan unohtaa mitä Jeesus Kristus itse opetti. Sillä hänhän juuri kääntyi kaikkien puoleen tuolla sanomalla. Me näemme tämän heti evankeliumien kertomuksista. Sillä ne kertovat, että kun Jeesus aloitti opetustoimensa, hän lähti kulkemaan ympäri kansan keskuudessa ja puhutteli kaikkia ihmisiä – ikäänkuin huusi kaikille ihmisille: „Muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on lähestynyt”. – Ja toisella kertaa hän sanoi: „Taivasten valtakunta ei ole siellä, eikä täällä, vaan se on teissä itsessänne, te ihmiset.” – Niin Jeesus heti alusta lähtien saarnasi, niinkuin evankeliumeissa kerrotaan. – Siinä oli juuri jotakin uutta ja ihmeellistä. Jeesushan tällä selvästi tahtoi sanoa: Nyt on tapahtunut jotakin sangen merkillistä. Nyt on tapahtunut sellaista, jota ei ennen ole voinut tapahtua. Nyt on näkymätön maailma – ei missään kuolemanjälkeisen elämän jokapäiväisessä merkityksessä, vaan näkymätön maailma hengen korkeammassa merkityksessä – astunut teihin, te ihmiset. Se on teidän keskellänne; se on ihmiskunnassa nyt. Se hengen maailma, joka ennen oli korkealla ja kaukana, on niin lähellä ja teissä kaikissa, että teidän on vain muutettava mielenne. Se näkymätön maailma on taivasten valtakunta. – Ja tietysti kaikki ymmärsivät, että koska tätä sanotaan valtakunnaksi (niinkuin kreikankielessä sanotaan kuningaskunnaksi), niin siinä oli joku hallitsijana, ja kuka? Jumala. – Se kuningaskunta, jossa Jumala on kuninkaana, näkymätön hengen valtakunta, jossa hallitsee Jumala eli Isä, on nyt niin lähellä, että teidän ainoastaan tarvitsee muuttaa mielenne. – Ja mehän muuten muistamme, että Jeesuksen työ metafysisellisesti katsoen oli juuri siinä, että hän toi Kristuksen tänne meidän keskeemme, ihmiskunnan keskeen ja ikäänkuin ihmiskunnan sisään. Ihmeellinen valtakunta, jossa Jumala siis hallitsee, on niin lähellä ihmiskuntaa nyt, että jokainen ihminen voi tulla sen valtakunnan kansalaiseksi. – Ja Jeesus sanoo aivan nimenomaan: „Ei tarvitse muuta, kuin että muutatte mielenne, parannutte. Silloin te

voitte tulla tietoisiksi tästä valtakunnasta ja siitä, että te olette sen kansalaisia. Voitte tulla Jumalan lapsiksi ja pojiksi.” – Me voimme nimittää tätä mielenmuutosta toisellakin nimellä – usko. – Siis, kun te muutatte uskoanne tai otatte oikean asenteen elämään nähden. Uusi elämänusko on tuleva ihmisiin. Mikä nyt on ollut teidän uskonanne ennen? Se on – niin voimme ajatella Jeesuksen sanoneen – ollut se, että Jumala on ollut teidän ulkopuolellanne ankarana hallitsijana, joka tuomitsee teidän syntinne, ja vaatii, että elätte hänelle otollista elämää. Ja samoin on teidän ulkopuolellanne kaikkia pahoja olentoja – pahan henki, joka koettaa kaikella tapaa estää sitä Jumalaa, joka on kaukana tuolla ulkopuolellanne. Olette kuin kahden voiman, hyvän ja pahan keskellä, ja paha saa teidät valtaansa hyvin helposti, sillä te olette synnissä syntyneet. Koko ihmiskunta on pahan orja. Te ette voi pelastua, vapautua omasta pahuudestanne muuten, kuin kovasti katumalla ja syntinne tunnustamalla ja palvomalla ulkopuolella olevaa Jumalaa. Sellaisessa asemassa te ihmiset yleensä olette. Te pelkäätte Jumalaa ja sanotte: „Jumalan pelko on viisauden alku”. Ja nyt minä tulen ja julistan aivan uutta. Minä julistan: nyt on Jumala teidän luonanne, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne ja sisällänne. Nyt olette ottaneet isän vastaan omassa hengessänne, olette kaikki lunastettuja, Jumalan omia. Teillä ei ole enää mitään hätää. Muuttakaa vain mielenne. Ottakaa uusi usko; asettukaa oikeaan asenteeseen elämään nähden, niin te huomaatte, että pahaa ei ole olemassa. Pahaa ei ole olemassa siinä määrin, kuin te myönnätte pahan olevan. Itsestään pahaa ei ole. Ainoa, joka todella on, on Jumala, Isä, rakkaus, totuus . . . ja perkeleellä ei ole mitään valtaa teidän ylitsenne, kun te astutte Jumalan valtakuntaan ja huomaatte, että elämä on ainoastaan hyvä. Älkää enää nimittäkö kärsimyksiänne pahoiksi, sillä ne ovat seurauksia menneistä elämistänne. Taivasten valtakunnassa ei ole tuskaa, eikä kärsimyksiä. Kun tulette Jumalan lapsiksi, silloin ette enää kärsi; omat tuskanne eivät merkitse mitään; ne ovat ohimeneviä. Ainoastaan rauha, sopusointu, iankaikkinen elämä pysyy. Jumalan voima voittaa kaiken pahan. Älkää nimittäkö pahaksi, mitä itse kärsitte. Te ette myöskään pahaa tee, kun te täytytte Isän hengellä; silloin ette voi tehdä pahaa, ettekä tahtoa pahaa toisillenne. Sitä ette tahdo tehdä enää, kun täytytte taivasten valtakunnan hengellä. Silloin kaikki, mitä te sanotte pahaksi, kaikkoaa itsestään. Tekin vapaudutte kaikesta syntisyydestä ja pahasta. – Tämä oli lyhyesti sanottuna Jeesuksen sanoma. „Muuttakaa mielenne ja uskokaa, että olette jäseniä taivasten valtakunnassa, että Jumala on teille isä ja että Jumala ei ole kaukana missään pilvien takana, vaan teissä”. Lyhyesti oli tämä Jeesuksen sanoma kaikille ihmisille. Se perustui hänen omaan syvään tietoonsa, että hän toi Kristuksen maailmaan. Jumalan Poika eli Kristus tuli hänen kauttansa ja hänen kanssansa syvemmälle tähän inhimilliseen maailmaan, kuin mitä se ennen oli voinut tulla. Jeesus oikeastaan tulkitsi suuren metafyyllisen totuuden, sen suuren työn, minkä hän itse oli tehnyt, kun hän julisti tätä taivasten valtakuntaa kaikille ihmisille. Ja tietysti hän pian teki erään huomion. Sen nimittäin, että ihmiset eivät lainkaan niin helposti ja kokonaan häntä ymmärtäneet. He eivät osanneet ottaa vastaan tätä sanomaa. Hän huomasi ja käsitti, että ne ihmiset, jotka todella voivat ottaa vastaan tämän ihmeellisen sanoman, ovat harvassa. Jeesus teki tämän huomion, ja me näemme todistuksen siitä hänen omissa sanoissaan. Sillä niin kerrotaan, että hän alkoi puhua kansalle vertauksissa ja sitten hän niille, jotka lähemmin seurasivat häntä, puhui taivasten valtakunnan salaisuuksista tarkemmin. Vaikka hän oli julistanut taivasten valtakunnan sanoman nyt kaikille, niin ihmiset eivät osanneet ottaa vastaan hänen sanomaansa. – Emme ollenkaan hämmästy sitä, että ihmiset eivät ilman muuta ottaneet vastaan Jeesuksen sanomaa. Juuri tämän hän toi ilmi siinä vertauksessa, joka ensimmäisenä esitetään Matteuksen evankeliumissa, nimittäin vertauksessa kylväjästä:

„Katso kylväjä läksi kylvämään. Ja hänen kylväessään muutamat siemenet putosivat tielle ja linnut tulivat ja söivät ne. Toiset putosivat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljon maata, ja ne nousivat kohta oralle, kun niillä ei ollut syvää maata. Mutta auringon noustua ne poudittuivat, ja kun niillä ei ollut juurta, kuivettuivat ne. Toiset taas putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousivat ja tukehduivat ne. Ja toiset putosivat hyvään maahan ja antoivat sadon, mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä kolmekymmentä jyvää.”

Ja sitten tässä evankeliumissa kerrotaan, että opetuslapset hämmästyneinä kysyivät: „Miksi hän puhui heille vertauksin?” – „Sentähden puhun heille vertauksin, kun he eivät kuitenkaan ymmärrä; suuret joukot

eivät näy minua ymmärtävän, mutta teille puhun suoraan.” – Jeesus selitti sitten tämänkin vertauksen tarkemmin ja sanoo vertauksen kylväjästä merkitsevän seuraavaa:

„Milloin joku kuulee valtakunnan sanan, eikä ymmärrä, niin paholainen tulee ja tempaa pois sen, mikä on kylvetty hänen sydämeensä. Tämä on se, mikä kylvettiin tielle. Mikä kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja heti ottaa sen ilolla vastaan; mutta hänellä itsessään ei ole juurta, vaan hän kestää ainoastaan jonkin aikaa, ja kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, loukkaantuu hän heti. Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, ja tämän maailman huoli ja rikkauden petos tukehduvat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi. Ja mikä hyvään maahan kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja myös ymmärtää sen ja tuottaa hedelmän ja tekee, mikä sata jyvää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä.”

Jeesus itse selittää tämän vertauksen, joka on hyvin ymmärrettävä ja selvä. Mutta evankeliumin kirjoittaja ja luultavasti Jeesus itse on tahtonut painostaa: huomatkaa, kuinka minä jaan ihmiset eri luokkiin. – Samoin kuin me olemme huomanneet, että ihmiset ovat aina luokkiin jaettuina, Jeesuskin yhä toteaa vanhan totuuden tässä aarialaisessa, viidennessä juurirodussa. Nämä luokat eivät vastaa yhteiskuntaluokkia; ne ovat ulkonaista sekoitusta. Mutta ihmiset itse kuuluvat oman kokoonpanonsa puolesta eri luokkiin. Jeesus heti tässä ensimmäisessä vertauksessa, joka seuraa kertomusta siitä, kuinka hän on käynyt saarnaamassa valtakunnan sanomaa ihmisille, osoittaa, että hän jakaa ihmissielut eri luokkiin. Ja kuinka monta luokkaa me huomaamme tästä kylväjän vertauksesta Jeesuksen ajatelleen ihmisiä olevan? Hän sanoo: on kolme luokkaa. – Kaksi keskimmäistä luokkaa kuuluu yhteen. –

Ne ihmiset, jotka eivät ollenkaan käsitä sitä ihmeellistä totuutta, että jumalallinen elämä on ihmisissä, kuuluvat ensimmäiseen, tuohon kaikista alimpaan luokkaan. Siinä se siemen, joka kylvetään, lankeaa kuin tien oheen. Ja – selittää Jeesus – kun he kuulevat tuon valtakunnan sanoman, niin tietysti he ottavat sen vastaan kuin siemenen, mutta heti tulee paholainen ja repii pois sen mikä on kylvetty ja taivaan linnut tulevat ja noukkivat pois siemenen. Linnut ovat sängen kuvaavia, sillä ne kuvaavat kaikissa mytologioissa ajatuksia, lentäviä ajatuksia, sitä mikä kuuluu lähinnä henkeen, mutta on kuin hengen ilmennystä ja tuotetta. Ajatus on lähinnä jumalallista henkeä, mutta se ajatus vie kauemmaksi pois jumalallisesta totuudesta ja hengestä. Sentähden Jeesuskin sanoo, että siemen kylvetään niidenkin sydämeen, jotka eivät osaa sitä ymmärtämyksellä ottaa vastaan, mutta heti tulee toisenlaisia ajatuksia, omia työn ja kaikenlaisten huolten ajatuksia ja vievät siemenen pois, ettei siitä jää mitään jäljelle. Jos ihminen kuulee, että ihminen on jumalan poika niin hänen silmänsä kyllä menevät aivan pyöreiksi . . . , mutta heti tulevat muut ajatukset, niin että hän unohtaa tuon – ja jos hän sattumalta muistaisikin, niin hän hän melkein kauhistuu ajatusta, että hän olisi jumalan poika. Ja niin paljon hän ei ajattelekaan, mutta toiset voivat hänen puolestaan huomata, että niin on asianlaita. Valtakunnan sanoma, Jeesuksen saarnaama ja julistama ihmeellinen totuus, että ihminen nyt on lunastettu, jumalallinen olento, se suuri totuus ei voi kuuluakaan niille ihmisille, jotka tässä vertauksessa muodostavat ensimmäisen, alimman ihmisryhmän. Ehkä kaikista useimmat ihmiset ovat juuri sellaisia, etteivät he ymmärrä sitä ollenkaan.

Mutta sitten ovat toisen luokan ihmiset, jotka sittenkin ymmärtävät, että tuossa sanomassa on jotakin suurta ja ihmeellistä. Se on pelastava sanoma, että minussa itsessäni on totuuden voima, jumalan kuva on minussa ja minä ihmisenä olen jumalan poika. On ihmisiä, joista tuo kuuluu järkevältä. Ja ihminen ihastuu. „Mutta”, sanoo Jeesus, „ne ovat kuitenkin sellaisia siemeniä, jotka ovat langenneet kalliolle”. Ja se on niin selvä tämä vertaus, kun Jeesus on puhunut ihmisestä sellaisena. Mikä kivi, kallio, kivikunta on? – Se on ajatusmaailma. Niinkuin tiedämme, kaikki kivet, koko kivikunta on elävänä sillä tavalla, että sen sielu on korkealla taivaassa, korkeammalla kuin eläinten ja ihmisten tavallaan, mutta se ei ole tietoinen omasta sielustaan ja hengestään. Sentähden meihin kivi kuvastuu kuolleena olentona. Nyt kun katselemme ihmistä hänen sieluruumissaan, niin huomaamme, että mitä siinä on ajatuksia, se pukeutuu muotoihin. Se on niinkuin kivikunta, joka on muodossa. Mitä korkeampia ajatukset ovat, sitä säännöllisempiä mitta- ja mittausopillisia muotoja ne saavat. Siis ihminen on sieluruumiinsa korkeammassa puolessa kuin muodollinen maailma. Jos ihmisen ajatuselämä on kiteytynyt määrättyihin muotoihin, niin on hänen sieluruumiinsa kuin jonkinlainen

kristallivuori, eri värinen ja vivahteinen vuori. Kun hän on kiteyttänyt ajatuksensa, on siinä kalliomaista. Hän ei osaa ajatella kuin määrättyihin muotoihin. Koko hänen elämänsä on aivan valmiiksi laadittu. Se on niin kiinteätä, ettei sitä voi muuttaa. Sellaiset ihmiset ovat vanhoillisia, joiden ajatuselämä on kiteytynyt määrättyihin muotoihin. Sanokaamme, että jollakin ihmisellä on sellainen usko, hän on varma siitä, että Jumala on jossakin taivaassa, perkele maan alla, ja ihminen sillä välillä, maan päällä. Silloin hänen sieluruumiinsa on kuin kallio; kaikki ponnahtaa takaisin, jos siihen koettaa ajatuksella vaikuttaa. Hän on hedelmätön kuin harmaa kivi. Ja silloin, kun sellainen ihminen kuulee valtakunnan sanoman, niin hän hetkeksi voi ihastua, sentähden ehkä, että hänen ajatuselämänsä on vilkas. Hän on järkevä, älykäs. Hänen ajatuselämänsä on eloisa ja vastaanottavainen, ymmärtäväinen ja älykäs, mutta hän ei ota vastaan mitään sillä tavalla, että hän antaisi itseensä vaikuttaa. Vain hetkeksi hän ihastuu ja sitten unohtaa, sillä ajatukset eivät voi saada mitään juurta, vaan, kun hän lähtee omaan elämäänsä, niin siemen kuivuu pois, sillä sellaisella ihmisellä, jonka sielunelämä on kiteytynyt määrättyihin ajatusuomiin, on se hänen oma ajatuselämänsä, joka vaikuttaa suggeroivasti. Hän ei voi ottaa tuollaista valtakunnan sanomaa vastaan, sillä se on niin lapsellista, että – „sinäkin olet jumalan poika”. Hän ei voi ottaa sitä vastaan, vaikka hän ymmärtäisikin. Kun hän lähtee jokapäiväiseen elämäänsä, niin aurinko polttaa ja kuivattaa juuret siltä ajatukselta.

Ja sitten Jeesus vertauksessaan puhuu niistä ihmisistä, joiden sielu on kuin orjantappuroita, ja nuo orjantappurat tukahduttavat sen jyvän. Valtakunnan sanoma tulee sillä tukahdutetuksi. – Minkälaisia sieluja ne ovat? – Jeesus sanoo: „Ne ovat niitä, jotka kuulevat sanan, mutta sitten tämän maailman huolet ja rikkauten petos tukehduttavat sen”. – Ne ovat sellaisia ihmisiä, jotka sieluruumiissaan elävät enemmän tunteiden puolella. He eivät ole niin ajatuskirkkaita, vaan ovat kuin kasvimaailma. Kun sanoma kuuluu heille, se tukehtuu. He kuulevat kyllä tuon ihmeellisen uuden sanoman, ja se ihastuttaa heitä hetkeksi, mutta sitten, kun he lähtevät ulos omaan elämäänsä, niin kaikki huolet ja pyrkimykset – siinä on köyhyyden huolet ja kaikki nuo huolet, joita on ihmisillä ja jotka muutamien tunteissa niin elävät, että ne ovat kuin orjantappuroita – tukehduttavat sen. He eivät osaa ajatella, että mitä siitä, jos minä olen rikas – minä elän toisten hyväksi. Jos joku ryöstää rikkauteni, niin mitä minä sellaisesta huolehdin. Jos olen rikas, niin olen sitä niin, että kaikki ihmiset näkevät, kuinka onnellinen minä olen. Ja jos taas olen köyhä, niinkuin useimmat ihmiset ovat, niin on turhaa, että annamme sen köyhyyden vaivata meitä niin, että sielumme elää ainaisisessa tuskassa; voi, että olen niin köyhä, ettei ole yhtään rahaa – enkä voi tietää, mitä syön huomenna ja millä minä ostan uuden puvun. Sellaisia köyhiä ovat orjantappurasielut. Ihmisen täytyy päästä niistä asioista. Jos olen köyhä, niin kunnialla kestäen sen, että olen köyhä. Jeesus tahtoo julistaa: Valtakunnan sana vapauttaa kaikesta huolesta. Et voi odottaa, että sinä yht'äkkiä jonkun ihmeellisen ulkonaisen tapahtuman kautta tulisit sellaiseksi rikkaaksi, että et tarvitsisi jäädä köyhäksi. Pidä ne asiat vähempiarvoisina. Muista ennen kaikkea, että olet valtakunnan kansalainen. – Ja me tiedämme, että Jeesus persoonallisesti tunsimme melkein enemmän sympatiaa köyhiä kohtaan. Ne olivat hänen mielestään lähempänä, sillä hän sanoi: „Autuaat ovat köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.” He ovat autuaita, kun he tietävät, ettei heillä ole mitään vaivaa tämän maailman huolista. He kuuluvat taivasten valtakuntaan. Ja me näemme, että ne, jotka seurasivat Jeesus Kristusta vilpittömästi, niinkuin Fransiskus Assisilainen ja Leo Tolstoi, elivät vapaaehtoisessa köyhyydessä. Ja me muistamme taas, kuinka Jeesus sanoi rikkaalle nuorukaiselle: „Mene ja anna kaikki pois ja seuraa minua” – ja kun nuorukainen tuli murheelliseksi ja lähti pois, Jeesus katseli tietysti hymysuin ja vähän surullisesti. – Ne ihmiset, jotka kuultuaan valtakunnan sanoman, ottavat sen vastaan, mutta antavat kaikenlaisten tunteiden tukehduttaa tuon sanoman, ne ovat niitä orjantappurasieluja. – Ja me voimme liittää tämän ryhmän edellisen kanssa yhteen.

Ja sitten kolmas luokka on: ihmiset, jotka kuulevat valtakunnan sanoman, ottaen sydämessään vastaan ja antavat siellä sen kasvaa. Sillä huomatkamme: nyt taas on tärkeä se, minkä Jeesus on ottanut esille toisessa vertauksessaan: „Valtakunnan sanoma on kuin siemen, joka lankeaa maahan, kuin sinapinsiemen, josta kasvaa suuri puu”. – Ihmisen ei tarvitse ruveta hosumaan, kun hän on ottanut vastaan taivasten valtakunnan sanoman, vaan sen on annettava itää, kunnes se kasvaa ja kasvaa suureksi puuksi. Se on itse jumalallinen totuus, joka tulee meihin ja vähitellen kasvaa. Emme ole heti tulleet täydellisiksi, kun

mielemme on muuttunut. Olemme ainoastaan ottaneet vastaan valtakunnan sanan ja kätkeneet sen sydämiimme, kuin kalliin aarteen. Se on ääretön kunnia ja samalla nöyryytys meille. – Silloin me kuulumme juuri viimeiseen, kolmanteen luokkaan.

Vielä selvemmän kuvan me saamme näistä eri ihmisluokista, jos seuraamme heitä heidän kuolemanjälkeisessä elämässään: nimittäin, en tarkoita kaikissa eri vaiheissa, vaan mitä on kuvaavaa eri sielulle kuolemanjälkeisessä elämässä. – Ne sielut, jotka eivät ollenkaan mitään ymmärrä, kuoleman jälkeen taivaselämänsä loppupuolella kadottavat kokonaan tajuntansa. Jokainen ihminen elää kuolemansa jälkeen sekä puhdistuksessa eli kiirastulessa, että taivaselämää. Mutta se taivaselämä on persoonallista laatua – se on vain muistossa. Kun hänen sitten pitäisi yhtyä korkeampaan minäänsä taivaselämänsä loppupuolella, hän kadottaa tajuntansa ja unohtaa pois. Kun hän syntyy uudestaan, hän on taas kuin koetuksella. – Mutta ne ihmiset, joiden sielu on orjantappurainen, ne ihmiset, ensin elettyään kiirastulessa ja taivaassa, ihastuvat ja täyttyvät suurenmoisilla autuudentunteilla, kun heidän hetkensä lyö – ihmeellisellä välähdyksellä, näkemyksellä . . . mutta se on kuin hetkeksi, sitten he kadottavat tajuntansa. Ja sitten he syntyvät uudestaan taas, tietysti uudessa persoonallisuudessa. – Mutta ne ihmiset, jotka kuulevat valtakunnan sanoman ja kuoltuaan elävät ensin tavallista persoonallista elämää tuonelassa ja taivaassa, sitten kun heidän pitää yhtyä korkeampaan itseensä, tuntevat vasta tulleen siihen elämään, jota ovat kaivanneet. Nyt se tulee, ja he eivät kadota tajuntaansa, vaan he jäävät tietoisiksi korkeammassa minässään ja he näkevät oman maanpäällisen elämänsä ja painavat sen muistiinsa.

Näin Jeesuksen luokittellessa ihmiset, joita kirkon tehtävä on auttaa, on jaettu kolmeen luokkaan. Kirkon tehtävä on auttaa heitä ja auttaa sillä tavalla kuin Jeesus.

IV

Harvat ovat valitut

Luukkaan evankeliumissa kerrotaan Jeesuksen sanoneen ylösnousemuksensa jälkeen, että hänen sanomaansa taivasten eli Jumalan valtakunnasta on saarnattava kaikkien kansojen kesken eli kaikille kansoille. Ja vaikka oppineet arvelevat, että tämä Luukkaan loppuosa Jeesuksen ylösnousemuskertomuksesta on myöhempää lisäystä siitäkin syystä, että ensimmäinen Jerusalemin seurakunta ei nähtävästi ollenkaan ymmärtänyt, että Jeesuksen sanomaa jumalan valtakunnasta olisi saarnattava kaikille kansoille, vaan päinvastoin se tahtoi rajoittaa sen juutalaiseen maailmaan, niin ei meillä kuitenkaan ole mitään syytä ajatella, ettei Jeesus olisi tarkoittanut, että hänen sanomaansa on julistettava koko maailmalle. Paavali alkoi kulkea sitä tietä, ja hän epäilemättä sai inspirationsa Jeesukselta. Ei Jeesuksen sanoma ole mikään kansallinen sanoma, vaan yleismaailmallinen. Vaikka Juudan kansa aina oli ajatellut itseään Jumalan valituksi kansaksi, niin tiedämme, että Jeesus antoi tälle käsitykselle „Jumalan valittu kansa” eli „Jumalan valitut” aivan toisen merkityksen. Ja myöskin juutalaiset mystikot tunnustavat, että sana Israel, joka merkitsee Jumalan kansa, ei tarkoita juutalaisia, vaan kaikkia ihmisiä, jotka ovat Jumalan omia. Jeesus itse asiassa antoi selvän määritelmän tälle sanalle „valittu”, sillä hän jakoi ihmiset kolmeen luokkaan. Ensimmäiseen, alimpaan luokkaan kuuluvat yleensä kaikki, jotka saavat kuulla valtakunnan sanomaa. Ja koska sitä vähitellen on saarnattava kaikille ihmisille maan päällä, niin tämän sanoman kuulijoiden joukkoon joutuvat kaikki kansat.

Mutta Jeesus nimenomaan sanoo, että vaikka kaikki ovat kutsutut, niin harvat ovat valitut. Kun valtakunnan sanomaa julistetaan kaikille ihmisille, tapahtuu, että siemen useimmissa tapauksissa lankeaa tien oheen; se ei pääse juurtumaan. Ja niin ne ihmiset muodostavat tuon suuren joukon, joka kuuntelee, mutta ei osaa ottaa vastaan. Sitten ovat kutsutut, *kelektoi*, ja ne, kuten viime kerralla puhuimme, osoittautuivat sellaisiksi, jotka ottavat ilolla sanoman vastaan, mutta eivät osaa sitä säilyttää, vaan unohtavat sen. Heidän mielensä on täynnä muita ajatuksia, maallisia ja filosofisia, ja heidän sielunsa on niin täynnä tämän maailman huolia, etteivät he osaa toteuttaa sitä sanomaa, jota ovat kuulleet, vaan unohtavat sen. Sitten on kolmas joukko, *eklektoi*, valitut, ja ne ovat niitä, jotka ottavat sanoman vastaan ja joiden maaperä on hedelmällinen Jumalan valtakunnan sanomalle. Siellä siemen kasvaa 30-, 60- tai 100-kertaiseksi. Jeesus erottaa niissä kolme luokkaa sen mukaan, kuinka paljon hedelmää siemen tuottaa, siemen, joka on heidän sydämeensä laskettu. Ja nämä eklektoi ovat oikeastaan ainoat, jotka voivat tulla kysymykseen, jos tahdomme puhua joistakin ihmisistä Jumalan valtakunnan sanoman yhteydessä, sillä vasta nämä ihmiset ottavat vastaan sanoman ja toteuttavat sitä jollakin tavalla. Jeesuksen opetuslapset luonnollisesti kuuluivat valittujen joukkoon, ja sentähden Jeesus sanoi heille: „jos puhun kansalle vertauksissa, niin teille puhun Jumalan valtakunnan salaisuuksia.”

Jos sitten kysymme, mitkä olivat Jumalan valtakunnan salaisuudet, joita Jeesus puhui valituille, niin meidän ei tarvitse ajatella etukäteen, että nämä salaisuudet olisivat olleet mitään mystillisiä, kuiskattavia asioita, joista ei voi kertoa toisille, vaan ne olivat ainoastaan, kuten Jeesuksen opetuksista huomaamme, siveellisiä sääntöjä ja vaatimuksia, jotka aina ovat edellytyksiä henkiselle tiedolle. Jeesus lupaa aina henkistä tietoa: „Te saatte Pyhän Hengen, joka opettaa teitä” – mutta hän ei lupaa sitä muuta kuin valituille, jotka kuuntelevat hänen sanojaan ja jokapäiväisessä elämässä ryhtyvät toteuttamaan niitä. Ja niille hän ensin alkoi opettaa niitä siveellisiä ja moraalisia edellytyksiä, jotka ovat välttämättömiä, jotta ihminen sitten omilla ponnistuksillaan voi saavuttaa henkistä tietoa.

Minkälaisia ovat sitten nuo eettiset opetukset, joita Jeesus antoi ainoastaan valituille, vaikka ne eivät ole salaisuuksia siinä mielessä, ettei niitä olisi voinut antaa kelle tahansa? Jeesus juuri vuorisaarnassaan puhuu niistä. Siinä kerrotaan: kansanjoukot hämmästyivät, sillä hän puhui, kuten sellainen, jolla on auktoriteettia, joka itse tietää omasta kokemuksestaan, mitä puhuu. Kansanjoukot hämmästyivät, mutta ehkä eivät siitä sen enemmän ottaneet vaarin. Jeesuksen oma sana, se opetus, joka koski taivasten valtakuntaa ja sen salaisuuksia, jäi muutamille harvoille, vaikkei siinä ollut mitään salattavaa.

Ja jos kysymme, mikä mahtoi olla se Jeesuksen sanoma valituille, ne salaisuudet, joista hän puhui opetuslapsille; kuinka ne jakautuivat niin tiedämme, että Jeesus itse sanoo, että muutamit valitut ovat sellaisia, jotka kantavat 30-kertaisen hedelmän, toiset kantavat 60-kertaisen ja sitten on niitä, jotka kantavat 100-kertaisen.

Mitkä ovat ne, jotka kantavat 30-kertaisen sadon? Ne ovat luonnollisesti niitä, joille kuuluvat ensimmäiset taivastenvaltakunnan säännöt. „Jos niitä noudatatte, kannatte 30-kertaisen sadon.” Ja mitkä ne ovat? Ne ovat Jeesuksen viisi käskyä, jotka hän antoi vanhojen Mooseksen käskyjen tilalle ja joilla hän omalla uudella tavallaan tulkitsevi elämän lain: kuten hän sanoo, että profeetat ovat tulkinneet elämänlakia; eivät he ole tulleet sitä hävittämään, vaan tulkitsemaan ja täyttämään. „Samoin minä olen tullut sitä tulkitsemaan ja täyttämään ja jatkan siis profeettain työtä, olen siis yksi profeetta ja kaikista uusien profeetta teidän edessänne. Minäkin selitän omalla tavallani sitä elämänlakia, ja jos sitä seuraatte, olette minun opetuslapsiani.”

Nuo käskyt ovat seuraavat.

1) Älä suutu, älä sydämessäsi koskaan suutu.

2) Älä tee aviorikosta, vaan ole ajatuksissakin aina puhdas (hyvin yksinkertainen käsky, kuten ensimmäinenkin).

3) Älä vannu mitään, vaan ole aina rehellinen puheessasi, ole lyhyt ja tarkka ja rehellinen – ei sinun tarvitse monta sanaa sanoa, vaan sano, kuinka asia on – vastaa: on on – ja: ei, ei; jos kovin paljon siitä ylitse puhut, kun yksinkertaista asiaa sinulta kysytään, niin sinä pian joudut harhateille; älä vakuuttele ja vannu, vaan puhu yksinkertaisesti totta; ole siis rehellinen lupauksissasi, puheessasi ja ajatuksissasi, rehellinen itsellesi ja toisille.

4) Älä vastusta sitä ihmistä, joka on paha. (Tämä on hyvin merkillinen ja mullistava käsky; jos joku ihminen tahtoo olla paha, älä väkivallalla häntä vastusta, vaan ole nöyrä ja alistuvainen; älä tartu miekkaan, se myös kuuluu tähän samaan käskyyn; Jeesus antoi siitä selvän esimerkin silloin, kun Pietari tarttui miekkaan puolustaakseen häntä. – Pietari, joka oli hyvin tulinen ihminen, kovasti loukkaantui, kun sotamiehet tulivat ja ottivat Jeesuksen kiinni, ja hän tarttui miekkaan ja sivalsi yhdeltä sotamieheltä korvan. Mutta Jeesus sanoi: „Pistä miekkasi tuppeen. Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu.” Ja hän paransi sotamiehen korvan. Jeesus näytti omalla esimerkillään, kuinka hänen seuraajansa tulee olla.

5) Älä vihaa vihollisia. Sillä tarkoitetaan niitä ihmisiä, jotka kuuluvat toisiin kansoihin. Kaikki ovat yhtä sokeita, yhtä erehtyväisiä, vähätietoisia, olivat ne meikäläisiä tai teikäläisiä. Rakastakaa heitä kaikkia.

Nämä olivat ne ensimmäiset ehdot. Näitä ehtoja rupesi siis toteuttamaan se, joka tahtoi olla Jeesuksen opetuslapsi, seuraaja, joka tahtoi tulla Jumalan valtakunnan jäseneksi. Tätä me emme voi kieltää. Me tiedämme, että kaikki parhaat ja syvimmit kristityt, jotka ovat pitkin vuosisatoja ymmärtäneet, mitä Jeesuksen seuraaminen on, ovat aina päätyneet tähän. Vaikk'eivät he olisi huomanneet Jeesuksen viittä käskyä vuorisaarnassa, ovat he kuitenkin ymmärtäneet, että Kristuksen henki, totuuden Pyhä Henki on se, että ihminen tulee aivan uudeksi, luopuu siitä vanhasta menetelmästä, joka ennen oli korkein elämässä.

Ennen oli kunniakasta, suurinta, taistella oikeuden puolesta, taistella miekalla, käydä sotaa kaiken hyvän puolesta. Mutta Jeesus sanoo: sillä tavalla ei mitään ole voitettu eikä voiteta. Se on kuin aaltojen leikkiä merellä, milloin ollaan aallon pohjassa, milloin harjalla, mutta rauhaa siitä ei tule. Ei rauha tule huutamalla, ei väkivaltaisilla teoilla, rauha tulee sisästäpäin suurena, ihmeellisenä voimana, luottamuksena Jumalaan, hyvään. Rauha tulee sitten, kun ihmiset luopuvat pahaa tekemästä. Ja Jeesuksen seuraajat, vaikka ne eivät olisi ajatelleet voivansa kuulua muuhun kuin tuohon ensimmäiseen luokkaan, niihin, jotka kantavat 30-kertaisen hedelmän, noudattivat Jeesuksen käskyjä, sillä he tiesivät, että ainoastaan niitä noudattamalla saattoi kuulua taivasten valtakuntaan. Jos he joitakin käskyjä noudattivat, olivat he ehkä suureksi osaksi taivastenvaltakunnassa, mutta jos he jonkun niistä jättivät noudattamatta tai kielsivät sen, olivat he yhtä paljon sen ulkopuolella. Jeesus sanoo: „Joka opettaa ja tekee, kuten minä olen käsenyt, on suuri taivasten valtakunnassa, mutta joka jättää toisia käskyistä toteuttamatta, hän on pieni taivasten valtakunnassa.” Ja Jeesuksen seuraajat koettivat toteuttaa niitä.

Historiasta me tiedämme, kuinka kristikunnan alkuaikoina kristityitä vainottiin Rooman suuressa valtakunnassa, mutta ei heitä, muutamia yksityisiä ihmisiä, vainottu sentähden, että he uskoivat eri Jumalaan, sillä uskonvapaus ja suuri suvaitsevaisuus vallitsi Rooman valtakunnassa. Eivät roomalaiset siitä välittäneet, että puuseppää sanottiin Jumalan Pojaksi, mutta Rooman valtio katsoi hyvin epäilevin ja pelokkain silmäyksin niitä kristityitä, jotka kieltäytyivät kantamasta miekkaa, jotka vastasivat, kun heitä vaadittiin suorittamaan sotapalvelusta: „Me emme voi; meillä on ainoastaan yksi Jumala, ja hän on sanonut: „Älä tartu miekkaan.” Me emme voi tehdä lippuvalaa, emme voi kantaa miekkaa teidän maallisten keisarien puolesta. Ihmiselämä on liian kallis sitä tehdäksemme. Meidän suuri Mestariimme on sanonut: ei mitään väkivaltaa, ei verenvuodatusta. Sentähden kieltäydymme.” Ei heille silloin mitään voinut, mutta heitä vainottiin silloin tällöin ja tapettiin joukoittain.

Tästä huomaamme, että kristikunnan alkuaikoina oli sellaisia kristityitä, jotka koettivat seurata Jeesusta. He olivat ymmärtäneet, ettei voinut kuulua taivasten valtakuntaan, ei voinut nimittää itseään kristityksi, jollei täyttänyt Jeesuksen käskyjä. He ymmärsivät tämän elämän sillä tavalla. Siinä ei vaadittu ulkonaista auktoriteettia; sellainen ei voinut tulla kristityksi, joka ulkonaisen auktoriteetin nojalla kieltäytyi miekkaa kantamasta. Sellainen auktoriteetti murskautuu heti, jos ihminen joutuu ahtaalle. Mutta kristityt uskoivat siihen sentähden, että he tunsivat, että se oli uutta elämää, tulevaisuutta lupaavaa, sellaista, jota ihminen ei tähän saakka ollut käsittänyt. Ihmiskunnalle tulisi todella uusi aika, jos edes muutamat ihmiset rupeaisivat noudattamaan tätä uutta elämäntapaa, elämänsääntöä. Se oli ensimmäisille kristityille käynyt suureksi sisäiseksi näkemykseksi, ilmestykseksi; se ihanteena täytti koko heidän elämänsä. Sentähden se kantoi hedelmää, se usko päivä päivältä vahvistui, kun noudatti Jeesuksen käskyjä; ole suuttumatta, ole rehellinen, ole puhdas ajatuksissasikin, ole pahaa vastustamatta, rakasta kaikkia. Heidän uskonsa, sisäinen elämänsä kasvoi, heidän henkensä tuli yhä kirkkaammaksi, niin että he hengen silmillä saattoivat nähdä kauemmaksi, katsoa sekä taaksepäin että eteenpäin ihmiskunnan historiaa. Sen sijaan, että heidän ajatuksensa ja mielensä olisi ollut kiinni jokapäiväisissä tapahtumissa, heidän silmänsä päinvastoin oli kiinni suurissa historian tapahtumissa. Ja he näkivät, kuinka Jumalan valtakunta vähitellen toteutuu maan päällä.

Ja jos ajatlemme niitä opetuslapsia, jotka kantoivat 60-kertaisen hedelmän, niin voimme kysyä: missä suhteessa nämä näkivät vielä kuin eteenpäin, mitä Jeesus erikoisesti heiltä odottaa? Ja vaikka siinä olisi monta kohtaa, tahdon mainita vain erään, joka oli aivan kuin ehtona niille, jotka tahtoivat kulkea eteenpäin, kun he olivat tottuneet noudattamaan Jeesuksen käskyjä. Silloin oli seuraava ohje: „Sinun tulee luopua kaikesta; luovu kaikesta, mitä sinulla on ja mitä sinä itse luulet olevasi. Jos sinulla on omaisuutta, tule vapaaehtoisesti köyhäksi. Ja jos sinä luulet, että sinulla on paljon rikkauksia sisässäsi, paljon luonnonlahjoja, luovu niistä ja aseta ne Mestarin palvelukseen. Luovu kaikesta Jumalan valtakunnan nimessä. Ainoastaan, jos sinä kaikesta siitä luovut sisässäsi, ainoastaan silloin pääset eteenpäin ja sitä enemmän näet salaisuuksia ja enemmän tiedät.”

Jos me sitten vielä ajattelemme niitä, jotka kantoivat 100-kertaisen hedelmän ja kysymme, mikä oli heillä sitten tämä uusi opetus Jeesuksen puolelta, niin saamme kuulla, että heille Jeesus sanoi: „Teidän täytyy olla kuin lapset; teidän täytyy tulla täydellisesti lapsiksi. Koko tuo teidän pitkä edellinen kehityksenne on valmistanut teitä siihen, että tulette lapsiksi siinä merkityksessä, että te näette hyvän kaikissa ja rakastatte kaikkia.” – Tämä on kaikista suurin ja syvin läsky ihmisille. Sillä kuinka me ihmiset tiellä kulkiessamme voisimme sulkea silmämme elämän kaikilta tosiseikoilta, kuinka voimme sanoa, että emme näe tuossa sitä heikkoutta ja pahaa? Me näemme sen ja se vaivaa meitä, sillä se kuiskaa meille: sinä et voi rakastaa niin paljon tuota kuin tuota toista. Onhan meidän mahdotonta rakastaa kaikkia, jotka näemme, sillä pahaa, itsekkyyttä on kaikkialla. Sentähden on ihmeellistä, kun Jeesus sanoo: „Kun te olette kulkeneet sillä tiellä, jolla olette toteuttaneet minun käskyjäni ja olette luopuneet itsestänne kokonaan ja kaikesta, mitä teillä on, ettei teidän sydämenne ole kiinni missään, silloin tulette lapsiksi, jotka eivät voi uskoa pahaa mistään; olette kuin lapset, joille kaikki ovat setiä ja tätejä, ja niin opitte kaikkia rakastamaan. Ja kun siihen olette tulleet, ei se merkitse, että teidän pitäisi rakastaa kaikkia samalla tavalla. Te voitte rakastaa miljoona kertaa enemmän toista kuin toista, mutta ette näe kessään mitään pahaa; te näette, että kaikki ihmiset ovat veljiä, sieluja, jotka kulkevat kaukaista päämäärää kohti. Kaikki ovat ihmisiä, jotka hoipertelevat eteenpäin tällä tiellä. Siis te ette voi ketään tuomita, vaan rakastaa kaikkia heidän heikkouksissaan, että tahdotte kaikkia auttaa. Sellainen on se rakkaus, jonka minä teille lupaan, kun olette uskollisia. Silloin opitte näin rakastamaan ja silloin kannatte 100-kertaisen hedelmän.”

Näin Jeesus. Ja me kysymme täydellä syyllä: mitä siis olivat ne valitut, ne eklektoi, jotka tällä tavalla seurasivat Jeesusta, jotka tällä tavalla täyttivät hänen käskyjään, noudattivat hänen neuvojaan ja elivät sitä elämää, jota hän heille opetti? Ne olivat kirkko. Kreikkalainen sana *ekleesia*, jonka me olemme kääntäneet kirkko-sanalla ja joka on rinnakkaissana eklektoi-sanalle, on juuri tämä kirkko, valittujen joukko, seurakunta. Ekleesia-sanaa on sitten profaanisessa kielessä käytetty esim. jonkun kaupungin valtuustosta. Siis *eklektoi* olivat valitut, mutta *ekleesia* oli valittujen seurakunta. Kirkko tarkoittaa ainoastaan siis näitä valittuja. Kristillinen seurakunta ensin ja alkuaikoina ekleesia, kirkko, oli kokoonpantu niistä valituista, jotka seurasivat Jeesusta, jotka tunsivat hänen käskynsä ja noudattivat niitä. Meidän kirkko-sanamme on tullut sanasta *kyriakon*, joka tarkoittaa Herralle pyhitettyä rakennusta, temppeliä. Sitten se myös on tarkoittanut kristillistä kirkkoa, niitä ihmisiä, jotka kuuluvat kristilliseen kirkkoon. Sitä sanaa käytetään germaanisissa kielissä – kyrka, Kirche ym. – mutta se ei ole niin selvä kuin tuo sana ekleesia, joka on säilynyt roomanisissa kielissä, kuten ranskalainen *église* ym. Vaikka se niissä myös merkitsee temppelirakennusta, niin se paremmin tarkoittaa tätä vertauskuvallista merkitystä, sillä sen alkuperäinen merkitys on „valittujen seurakunta”. Kirkko oli alkuaan ja myös Jeesuksen kannalta katsoen valittujen joukko. Tämän valittujen joukon tehtävänä oli levittää sanomaa, saarnata taivasten valtakuntaa kaikille kansoille. Se oli opetuslasten tehtävä. Mutta eivät ne kaikki kansat ja yksilöt sillä tavalla tulleet kirkkoon kuuluviksi, ne olivat ulkopuolella kirkkoa, kunnes niistä tuli valittuja, kunnes ne ensimmäisestä *hoipolloi*-tilasta tulivat toiseen tilaan, *kekletoi* – kutsutut ja siitä sitten *eklektoi*-tilaan, jolloin heidät voitiin vihkiä *ekleesiaan*. Kirkon ulkopuolella heitä kyllä opetettiin jollakin tavalla, he olivat *katekumeneja*, jos käytämme alkukristillistä sanaa. Siinä he olivat niin kauan kuin oli tarpeellista, kunnes sitten heidät voitiin vihkiä ekleesian jäseniksi. Ja se merkitsi, että he olivat ymmärtäneet, että uusi elämä alkoi Jeesus Kristuksen käskyistä.

Jos me nyt ajattelemme sellaisia ihmisiä, jotka olivat tulleet niinä kristillisinä alkuaikoina herätykseen, olivat siis ottaneet vastaan taivasten valtakunnan sanoman ja ymmärtäneet hengessään, ensin suuressa riemussa ja sitten itseään opettamalla ja harjoittamalla, että Jeesuksen elämä kuvastui hänen käskyissään, jos ajattelemme niitä, jotka olivat tulleet kosketukseen Jeesuksen taivasten valtakunnan sanoman kanssa ja olivat Jeesuksen seurakunnan jäseniä, ja kun ymmärrämme, kuten viime kerralla mainittiin, että he eivät kadota taivaassa tajuntaansa, vaan nousevat ekstaasiin ja säilyttävät korkeammassa minässään tajuntansa, niin kun he syntyvät tänne takaisin uuteen persoonallisuuteen, niin miten silloin käy? He saavat uuden ruumiin vanhemmiltaan, mutta heidän korkeampi minänsä, joka on tämän persoonallisuuden takana, oli ollut edellisenkin persoonallisuuden takana. Se edellinen persoonallisuus oli jonkin verran tietoisena noussut korkeampaan minään, oli yhtynyt jonkin verran siihen, ja tämä korkeampi minä syntyy yhä uudestaan. Jos

nyt kirkko olisi pysynyt opetustoiminnassaan sellaisena, kuin se alussa oli, jos se olisi ollut sille uskollinen, niin me ajatteleme, että luonnollisesti sellainen sielu, joka oli ollut tosikristitty ennen, syntyisi kirkon helmaan, valittujen joukkoon, niiden joukkoon, jotka seuraavat täällä Jeesusta. Luonnollisesti sielulle etsittäisiin sellaiset vanhemmat, että se saisi kulkea eteenpäin aloittamallaan tiellä. Mutta kuinka on todellisuudessa? Kuinka käy niiden todellisten kristittyjen, jotka saivat inspiration ensimmäisinä aikoina, joutuvatko he ekleesiaan, kirkkoon, valittujen seurakuntaan? Mitä meidän täytyy vastata? He syntyvät tänne maan päälle umpimähkään. Heidän vanhempansa eivät ole olleet sellaisia kristityitä, että olisivat osanneet valmistaa heille sopivan ruumiin. Ja kun heidän sielunsa, korkeampi minänsä kysyy: missä on ekleesia, kirkko, valittujen seurakunta? – niin minkä vastauksen he saavat elämältä? He saavat vastauksen: ei sellaista ole. He kyllä syntyvät kristillisen kirkon helmaan, heidät kastetaan pieninä, mutta kun he tulevat niin vanhoiksi, että heidän sielunsa ja henkensä alkaa janota elämää, Jumalaa: missä on minun mestarini, missä on Jumala? – niin mitä heille vastataan? Kukaan ei ole osannut vastata heille mitään. Ja jos tuollainen nuori ihminen menee pappien ja piispojen luo, niin he ihmettelevät: mikä kapinan henki tuossa on? Tuo nuorukainen on niin lahjakas, mutta kuinka hän on niin merkillinen? „Etkö tiedä, että meidän yhteiskuntamme on pitkän historiallisen kehityksen tulos? Tämä juuri on kristikunta; me olemme kaiken hyvän puolesta.” Silloin hän kysyy: „Missä se näkyy, missä ovat ne, jotka ovat luopuneet kaikesta tämän maailman tavarasta?” Ja hän menee yliopistoon, hän näkee älykkäitä ihmisiä, professoreja, maistereita, ylioppilaita, jotka ovat hyvin täynnä maailman intelligenssiä, ja kun hän kääntyy heidän puoleensa, niin he vastaavat: „Totuudenpyrkimys ei ole mitään todellista. Meillä on maisterin arvo, me tiedämme, ettei mikään ole mitään.”

Sellaisen vastauksen saa ihminen, joka syntyy totuudenetsijänä ja joka ennen on ollut kristitty ja tahtoi nyt nähdä sitä ekleesiaa, jota hän oli ehkä mukana luomassa. Maailma on täynnä rivoutta, syntiä, nautinnonhimoa, aistillisuutta ja turhuutta. Hän ei näe missään niitä opetuslapsia, joiden kanssa hän ennen oli. Ennen, kun hän oli maan päällä, oli opetuslapsia, mutta missä ne ovat nyt?

Tällä tavalla me olemme järjestäneet olosuhteemme. Me emme välitä kehittyneistä sieluista. Kun hyvin suuret, moraaliset sielut syntyvät maan päälle, niin me olemme melkein valmiit tekemään samoin, kuin olemme pitkin kristikunnan historiaa tehneet ja niinkuin Goethe sanoo Faustissaan: „Kaikki ne, jotka ovat jotakin tehneet, olemme ristiinnaulinneet ja tappaneet. Sillä kuinka ne ovat olleet niin rohkeita, että ovat uskaltaneet tietää jotakin Jumalasta, elämästä? Elämähän on niin yksinkertainen ja selvä.”

Sentähden meidän täytyy omaksi häpeäksemme tunnustaa: me olemme niin kurjia ja köyhiä kaikessa tässä sivistyksessämme, ettei meillä ole ekleesiaa, kirkkoa, ei valittujen seurakuntaa, ei niitä ihmisiä, jotka olisivat seurakunnan muodostaneet, ei niitä, jotka seuraavat Jeesusta. Meidän Vapahtajamme saa yhä vain näkymättömässä maailmassa katsella surullisesti; kyyneleet tippuvat hänen silmistään; hän saa vain odottaa.

Jumalan valtakunta kirkkona

Jumalan valtakunta tuli Jeesus Natsarealaisen kautta maan päälle. Ei siinä ulkonaisessa merkityksessä, että meidän elämämme ulkonaiset muodot olisivat muodostuneet Jumalan valtakunnaksi, vaan siten, että Jumalan valtakunta tuli meihin, niinkuin Jeesus itse sanoo: „Jumalan valtakunta on teissä.” Me voimme nyt kaikki astua Jumalan valtakuntaan, jos avaamme sydämemme ja henkemme siihen, ja kun sydämemme uskoo ja tahtoo, niin se on nyt meissä ja me pidämme Jumalaa eli Isää ainoana kuninkaanamme, jonka tahtoa olemme syntyneet tottelemaan ja tottelemme.

Jeesus itse omassa persoonassaan edusti tätä Jumalan valtakuntaa. Se oli hänessä täysin elävä, ja hän oli sen edustaja täällä maan päällä. Hän kutsui ihmisistä luoksensa ne, jotka tahtoivat kuulla tämän valtakunnan sanomaa ja jotka tahtoivat kulkea hänen jäljessään. Ja ne ihmiset keräytyivät hänen ympärilleen, ja tunnetuimmat olivat näistä 12 apostolia eli Jeesuksen seuraajat, niinkuin Jeesus itse sanoo: valitut. Muut olivat myös valitut, mutta ennen kaikkia muita nämä 12; ne olivat valitut ja kutsutut jatkamaan Jeesuksen työtä, edustamaan sitä Jumalan valtakunnan työtä, sitten kun hän oli lähtenyt pois. *Ekleesia* eli kirkko, on merkinnyt valittujen seurakuntaa, ja se merkitsee, että niiden, jotka kuuluvat ensimmäiseen seurakuntaan, pitäisi kuulua siihen seurakuntaan, joka seuraa Jeesus Kristusta. Tämä ensimmäinen ekleesia oli valittujen seurakunta eli Jumalan valtakunnan edustaja täällä maan päällä samalla tavalla kuin Jeesus oli ollut ennen poislähtöään; mikäli siihen kuuluvat todella seurasivat häntä, sikäli he myös edustivat Jumalan valtakuntaa. Siis sillä tavalla kirkko eli ekleesia oli Jumalan valtakunnan edustaja tai toisin sanoen Jumalan valtakunta täällä maan päällä. Mutta onko kirkko sitä, se on toinen asia, mutta siksi se oli alunpitäen määrätty. Jos tänä päivänä katsomme kristillistä kirkkoa ja kysymme, onko se Jumalan valtakunta maan päällä, niin täytyy kaikkien epäilemättä sanoa: ei. Sillä kaikissa maissa on kirkko anastanut valta-aseman ja tullut useissa maissa valtion kirkoksi. Jos meillä Suomessa on uskonnon vapaus, niinkuin monessa muussakin maassa, niin se tietysti on suuri asia, mutta sittenkin käytännössä on kirkolla suuri sananvalta kaikissa asioissa. Sillä tavalla sillä on yksinoikeus uskonnolliseen elämään, ja siinä ei olisi mitään pahaa, jos kirkko olisi sitä, mitä sen alussa piti olla. Mutta voivatko kirkot olla ekleesioita, voivatko kaikki kristilliset kirkot muodostaa kristillisen ekleesian? Se on aivan mahdotonta, sillä ainoastaan valitut muodostavat ekleesian, siis kirkon, mutta meidän kielessämme ja ajatuksissamme kristillinen kirkko käsittää kaikki ihmiset. On olemassa jonkinlainen kristillinen valtio. On sellainen ajatus, että kaikki valtiot täällä kristikunnassa ovat kristillisiä valtioita. Ne ovat siis kaikki todellisia kristillisiä valtakuntia ja kristillisiä valtioita, niinkuin sanotaan. Mutta se on mahdotonta, sillä kaikki niitten jäsenet eivät mitenkään voi olla kristityitä. Kristittyjä ovat ainoastaan ne valitut, jotka seuraavat Jeesusta. Suuret joukot voivat kuulla sanoman, mutta ekleesiaan ei voi kuulua, ennenkuin on valinnut ja tahtonut siihen tulla. Se on aivan välttämätön ehto, joka on täytettävä, ennenkuin voi sanoa kuuluvansa valittujen joukkoon. Täytyy olla täydellinen, valittu; ei riitä, että on kutsuttu, eikä valittuja ole suurempaa joukkoa, kuten tulisi olla, että voisi muodostua kirkko – ekleesia. Tämä ei suinkaan ole mikään epä kristillinen katsantokanta, jota ei ole kukaan kristityllä ennen ollut. Päinvastoin, tämä on se kanta, joka oli vanhalla ajalla. Ja vasta historian kehitys on vienyt siihen, että kirkolla ei ole sitä merkitystä, joka sillä oli ennen. Nyt puhuttiin kristillisestä valtiosta, mutta jäi epätietoiseksi, onko siinä kristillinen kirkko. Sillä joskin on kirkko ja papisto ja suuri virkakunta, niin näkymättömiin jää valittujen joukko, sillä ulkonaisesti ei näy, että olisi olemassa joku määrätty joukko valittuja, eklektoja. Se käsitys, mikä on muodostunut valtiosta, sai alkunsa, niinkuin kristillinen kirkko tunnustaa, kirkkoisä Augustinuksesta. Hän on koko kristikunnan suurimpia kirkkoisä. Hän syntyi neljännellä ja kuoli viidennellä vuosisadalla. Hän on hyvin tunnettu, ja monet ovat lukeneet hänen tunnustuksensa, kuinka hänen hurskas äitinsä Monika vaikutti siihen, että hänen poikansa tuli vapaakristityksi. Augustinus tuli kristityksi, mutta hänen isänsä ei tullut, ja

Augustinus ei jäänyt valtion kirkkoon. Hän oli totuudenetsijä ja lähti etsimään totuutta kaikista lahkoista, ja sai enimmin lohdutusta sielulleen gnostisismista. Hän oli sangen syvälle perehtynyt gnostisismiin ja tuli kristityksi tällä tavalla. Kuitenkin huomaamme, ettei hän ollut mikään jokapäiväinen kristitty. Hän oli syvästi ajatteleva ja syvästi tunteva ihminen, ja koko hänen olemuksensa on suuri ja huomattava ajallaan. Ja Augustinus, jonka teologiset ajatukset ovat tunnetusti kristillisiä, käsitti käytännöllisesti kristinuskon paljon syvemmin ja kauniimmin, kun useat ovat sitä käsittäneet. Jos meidän ajan kristityt ottaisivat seuratakseen Augustinusta ja tutkisivat hänen ajatuskantaansa, niin varmasti syntyisi paljon selvempi ja todellisempi kristinusko, kuin mitä nyt yleensä on. Hän on itse niin syvästi kokenut ja läpikäynyt eri kääntymys- ja synnistä vapautumiskokemukset, että ne kelpaavat esimerkiksi kenelle tahansa. Tämä Augustinus ajatteli paljon kirkon ja valtion suhdetta, sillä samalla vuosisadalla kun hän oli syntynyt, oli kristillinen kirkko tullut valtion kirkoksi; oli tullut liitto valtion ja kirkon välille. Konstantinus Suuri teki sen. Tämä antoi Augustinukselle aihetta ajatella suhdetta kahden vallan välillä näin (sillä hän myönsi, että valtiolla on suuri valta); valtio pitää järjestystä tässä maailmassa ja sillä on ase hallussaan ja miekka kädessään; toiselta puolen kirkolla taas on suuri valta, miten ihminen voi päästä pahasta ja synnistä ja tietämättömyydestä. Kirkko avaa ovet taivasten valtakuntaan. Kirkolla on suuri valta ihmisten sielujen yli. Ja kun Augustinus kysyi, miten nuo kaksi suhtautuvat toisiinsa, niin hän tuli siihen käsitykseen, että valtio ja jokapäiväinen yhteiskunta on Saatanan valta ja sitten on taas kirkko Jumalan valtakunta. Nämä mahdit ovat olleet taistelussa keskenään, ja kirkko voitti. Siis valtio tunnustaa, että kirkolla on suuri valta. Kirkko edustaa Jumalaa, ja niinkuin Saatana on saanut valtansa Jumalalta, saanut Jumalalta luvan olla Saatana, niin myöskin valtion on myönnettävä, että sen valta on saatu kirkolta. Kirkko edustaa Jumalaa, valtio edustaa Saatanaa. Siis valtio saa kirkolta, Jumalan edustajalta, oman valtansa. Valtion täytyy nöyrytyä kirkon edessä. Valtion täytyy tunnustaa, että kirkolla on ainoa ratkaisovalta kaikissa asioissa. Ja sillä tavalla Augustinus lasi pohjan koko sille kirkon kehitykselle, jota voi seurata pitkin keskiaikaa. Me huomaamme, kuinka Rooman kirkko pyrki ja pääsi yhä suurempaan valtaan. Kirkolla oli tuo ihmeellinen valta julistaa pannaan. Ja kun valtakunta, kokonainen maa kuninkaineen oli julistettu pannaan, niin tuli hirvittävä pelko. He olivat aivankuin suljetut Jumala valtakunnasta, Jumala oli ottanut kätensä pois, sillä pitkin keskiaikaa uskottiin, että paavilla, kirkon edustajalla, oli valta avata ja sulkea Jumalan valtakunta.

Nyt kun katselemme näitä asioita, niin tuntuu, että ne ovat kauhean materialistisia ja ulkonaisia, mutta niin ei kylläkään Augustinus tarkoittanut. Hän ei tarkoittanut itse mitään sellaista, joksi sitten keskiajalla kirkot kehittyivät. Hän ei tarkoittanut mitään ulkonaista valtaa. Hän ajatteli ainoastaan kirkon auktoriteettia. Hän ajatteli, että kirkko on muutamien Jumalan valittujen ihmisten seurakunta, ja että näillä täytyisi olla ratkaiseva valta kaikissa teoreettisissa ja käytännöllisissä asioissa elämässä. Hän ajatteli kirkon auktoriteettia, mutta hänen jälkeensä ajateltiin sen ulkonaista mahtia. Sentähden häntä ei käsitetty, vaan kirkko tuli ulkonaiseksi valtakunnaksi, josta vähitellen on johtunut yhteensulautuminen kirkon ja valtion välillä, niin ettei enää tiedetä, missä on kirkon ja valtion ero, vaan ylimalkaisesti sanotaan, se ja se on kristitty valtio. Tuo on mahdotonta alkuperäisen määritelmän mukaan. Jos me ajattelemme vähän vapaammin ja totuudenmukaisemmin Augustinuksen kantaa, niin huomaamme, että hän kyllä on nähnyt totuuden, mutta hän nimitti sitä eri tavalla, kuin mitä me olemme nimittäneet. Hän sanoi toista Saatanan ja toista Jumalan valtakunnaksi. Siinä hän oli vähän varomaton, sillä hän poikkesi siinä Jeesuksen opista. Toista Jeesus nimitti Jumalan valtakunnaksi ja toista mammonan valtakunnaksi. Näin oli Jeesuksen opin mukaan. Mammona edusti ulkonaista elämää ja valtaa, kunniaa ja mahtia, ja kirkon pitäisi edustaa jumalan valtakuntaa. Augustinus näki aivan oikein. Siinä hän erehtyi, kun hän ajatteli kirkon laajemmaksi ja otti kirkon piiriin kaikki, pakanatkin, siinä hän poikkesi Jeesuksen alkuperäisestä määritelmästä, jolloin kirkkoon, ekleesiaan ei saanut kuulua ketä tahansa. Siihen itsestään sai kuulua ainoastaan ne, jotka seurasivat mestaria, jotka elivät Jeesus Kristuksen neuvojen mukaan. Augustinus laajensi käsitettä ja antoi kaikille erehdyksille vallan. Kaikki erehdykset tulivat tästä. Jos olisi pysytty alkuperäisessä määritelmässä, niin ei olisi ollut mahdotonta antaa valta ekleesialle, kirkolle. Kirkon ei pitäisi merkitä mitään muuta, kuin että tuossa valtakunnassa annetaan niille valta, jotka seuraavat Jeesusta; he opettaisivat kansaa ja auttaisivat kansaa. Mutta tämän vallan pitäisi jonkun valtakunnan tunnustaa, ja sen valtakunnan pitäisi olla vakuuttunut siitä, että vallan saaja ekleesia on viisas ja tietää totuuden ja osaa opettaa oikeata elämää kaikelle kansalle.

Jos tahdomme nyt muistaa, millä kannalla asiat ovat maailmassa, niin me emme hämmästy, jos Jeesus puhui Jumalan valtakunnasta ja mammonan valtakunnasta (indoeurooppalaisessa rodussa). Alussa oli Intiassa viisaat rishit johtamassa tätä ulkonaista yhteiskuntaa, joka sisäisistä syistä jakautui määrättyihin yhteiskuntaluokkiin, niin että se voi elää sisäistä, rauhallista elämää, niin ettei syntynyt hankauksia ihmisten välillä, vaan se oli koulu, luokka, jossa ihmisen täytyi oppia läksyjään seuraavia luokkia varten. Silloin johdettiin asioita sisäisesti tällä tavalla, mutta sitten nuo viisaat, jotka olivat johtaneet yhteiskunnat siihen, että suorastaan määräisivät, mihin luokkaan kukin syntyi, sitten vetäytyivät pois siitä yksinkertaisesta syystä, että meidän yhteiskuntamme tuossa juurirodussa oli saanut tehtäväkseen kehittää omaa älyään ja tulla sillä tavalla vapaaksi ihmiseksi. Sillä ihminen vapautuu ulkonaisesta elämästä ja luonnosta, sitämukaa, kuin hänen tietonsa laajenee ja järkensä kehittyy. Se on elämän läksy. Me olemme ihmisinä jätetyt ikään kuin yksin kehittämään järkeä, ja meistä riippuu, tahdommeko kuulla tätä ääntä. Nyt näemme, että ihmiset ovat syntyneet sekaisin näihin luokkiin. Ihmiset eivät kukin joudu omiin luokkiinsa, niin että viisaat menisivät korkeampaan luokkaan, vaan tässä on ollut sekasortoa, niin että aivan luonnostaan syntyy taistelua, sotaa ja riitaa eri luokkien välillä. Kun viisaat syntyvät alempiin luokkiin ja huomaavat, että kaikki on hirveän rajoitettua, niin he loukkaantuvat ja rupeavat taistelemaan oikeuden puolesta, ja kun tyhmä syntyy korkeampaan luokkaan, niin hän pyrkii valtaan ja kunniaan, joka synnyttää toisissa vihaa ja kateutta. Sillä tavalla syntyy ristiriitoja. Se on mammonan valtakunta, meidän oman ymmärryksemme valtakunta, joka on ainoa, mihin osaamme turvautua. Tietysti kun olemme jo kääntymässä, niin voimme tämän alemmankin järjen avulla pyrkiä johonkin hyvään suuntaan. Kun menemme taakse päin entiseen aikaan, niin oli ihmisiä, jotka sortivat ja polkivat toisia, olivat pahoja toisilleen. Ja se synnytti toisissa eläimellistä pelkoa. Vasta viime aikoina ihmiskunnan historiassa meidän alempi järkemme on alkanut huutaa, että ei suinkaan ne olot, joita meidän on täällä järjestettävä, saa olla itsekkäät, vaan oikeudenmukaiset. Sentähden on meillä yhä enemmän, ja oli jo Rooman valtakunnassa enemmän kuin mitä keskiajalla, alettu vaalia järkeä, tätä alemmaa järkeä, tätä ymmärrystä. Vaikka se ei ole käsittänyt hyvyttä ja rakkautta, niin se voi käsittää oikeutta, ja sentähden me olemme nyt satoja ja tuhansia vuosia eläneet maailmassa, jossa meidän järkemme vaatii yhä enemmän oikeutta. Sentähden, jos on vääryyttä, niin ihmiset nousevat sitä vastaan. Ja tällainen tunne leviää ihmiskunnassa, ja se on meidän velvollisuutemme tässä mammonan valtakunnassa. Jos emme tahdo asettua niin jyrkälle kannalle, että kutsumme tätä Saatanan valtakunnaksi, niin sanomme sitä mammonan valtakunnaksi, sillä ihmiset koettavat sentään rakentaa niin hyvää yhteiskuntaa kuin suinkin. He eivät voi muuttaa sitä asiaa, että meidän sielumme kuuluvat eri luokkiin syntymästään. Mutta kun uudet juurirodut tulevat, niin silloin, uskon ja luulen, otetaan nämä luokat pois sisäisessä merkityksessä. Jotakin muuta tulee toteutettavaksi, ja se tulee antamaan ulkonaisen ilmennyksensä heti sen juurirodun alussa. Siinä tulee olemaan tunnuksena veljeys, eikä yhteiskunta. Mutta siihen mennessä me ihmiset täällä mammonan valtakunnassa emme voi luoda veljellistä yhteiskuntaa täällä maan päällä ottamatta lukuun työnjakoa eli yhteiskuntaluokkia, vaikka yritettäisi. Ja siksi tehdään vallankumouksia: ensin ammutaan ne, jotka eivät ole oikein veljiä ja sitten järjestetään kaikki veljeyden pohjalle, eikä sitten ole mitään mahdollisuutta vääryyteen, ja kaikki on oikein, ja jos joku rupeaa napisemaan, niin ammutaan pois. Mikä on seurauksena? Se on aina se, että se on vain jonkin yhteiskuntaluokan vallankumous. Se nousee aina valtaan, joka ei ennen ole ollut. Ei suinkaan se ole mitään veljeyden toteuttamista, sillä veljeyden toteuttaminen valtiossa ulkonaisesti on mahdotonta. Vasta joskus tulevaisuudessa voidaan ulkonaisesti toteuttaa veljeys. Silloin on kaikilla yhtä kaunista ja hyvää. Se ei käy, niin kauan kun olemme itsekkäitä. Se tulee tulevaisuudessa. Koska? Sitä en osaa sanoa, mutta me kuulumme nyt luonnostamme mammonan valtakuntaan. Se kehittää älyämme. Ja kun olemme tulleet siihen, että emme pane arvoa muulle kuin oikeudelle, niin olemme hyvällä tiellä tässä mammonan valtakunnassa, mutta jos vähänkään poikkeamme oikeudesta, niin olemme Saatanan valtakunnassa. Mutta mammonan valtakunnassa olemme hyvällä tiellä, jos annamme oikeuden vallita, ja silloin tulee aika, jolloin saa odottaa, koska saa tulla valituksi Jumalan valtakuntaan.

Jeesuksen käskyjen mukaan emme voi kuulua mihinkään ekleesiaan, mihinkään kirkkoon, muuten kuin puhtaasti elämällä Jeesuksen käskyjen mukaan. Sikäli kun kuulumme hänen joukkoonsa ja olemme tulleet kutsutuista valittujen joukkoon, sikäli muodostamme ekleesian.

Nyt, kun on jonkin verran selvillä, mikä ekleesia, kirkko on, voi ryhtyä tarkastamaan tämän kirkon tehtäviä. Mikä on kirkon tehtävä Jeesuksen mukaan? Mitkä niiden tehtävät ovat, jotka seuraavat Jeesusta? Mitä siis Jeesus on ottanut omaksi tehtäväkseen, mitä hän suoritti maailmassa, mitä hän pani alulle, ja mitä vastaan hän otti taistellakseen – taistella ei ole hyvä sana, sillä sillä tarkoitetaan usein jotakin valtiollista ja aseellista ja se ei sovi Jeesuksesta ja kirkosta puhuttaessa. Mutta me osaamme tälle sanalle antaa kauniimman ja ylevämmän merkityksen. Sanoilla: „hän otti taistellakseen” tarkoitan sairautta, köyhyyttä, syntiä ja kuolemaa vastaan siinä tarkoituksessa, että hän ne voittaisi. Hän taisteli voittaakseen tietämättömyyden, köyhyyden ja synnin ja kuoleman. Hän taisteli ensinnäkin tietämättömyyttä vastaan. Millä tavalla? Sillä tavalla, että hän kertoi totuudesta. Tietämättömyys hävitetään totuuden voimalla. Pimeys, yö, sumut häviävät, kun valo tulee. Tietämättömyys on pimeyttä. Kun elämme tietämättömyydessä, niin elämme pimeydessä, ja siitä voi pelastaa ainoastaan totuuden valo. Tietämättömyys oli ensimmäinen sellainen vihollinen, jota vastaan Jeesus taisteli ja tahtoi voittaa. Minä olen jo ennen kertonut, millä tavalla hän taisteli tätä vihollista vastaan ja millä tavalla hän tahtoi voittaa. Olemme puhuneet siitä, minkä sanoman hän julisti, minkä totuuden sanoman, ja olemme puhuneet siitä, että hänen valittunsa, hänen ekleesiansa eli kirkkonsa sai tehtäväkseen julistaa tätä samaa sanomaa. Sillä on tehtävänä poistaa tietämättömyys maailmasta ja antaa totuuden valon loistaa. Ja muistamme, että Jeesus itse sanoi: „Minä lähdän kyllä pian pois, kuolen tästä maailmasta, mutta minä en suinkaan silti teitä jätä. Minä lähetän totuuden pyhän hengen; se opettaa teitä, muistuttaa teitä siitä, mitä minä olen puhunut ja opettaa kaikille totuutta. Totuuden pyhä henki valaisee teitä ja opettaa sellaistaikin, jota en ole ehtinyt teille opettaa.” Näin sanoo Jeesus Kristus. Me muistamme, kuinka ensimmäisenä helluntaina Jeesuksen kuoleman jälkeen nuo 12 opetuslasta ja monet muut uskovaiset olivat koolla ja saivat silloin Pyhän Hengen. Se oli todellakin historiallinen tapahtuma, sillä siitä alkaa ekleesiaelämä. Siitä se alkaa, jolloin apostolit saivat Kristuksen Pyhän Hengen, voiman ja tiedon. Huomaamme, että heti tämän ensimmäisen tehtävän yhteydessä on jotakin ihmeellistä. Me ikäänkuin siirrymme mystilliseen historiaan, ihmiskunnan sisäiseen historiaan, kun käännyimme katsomaan tätä ensimmäistä tehtävää, ja sen yhteydessä tulemme huomaamaan sanomattoman ihmeellisiä voimia. Ja se opettaa, että kirkko, ekleesia, ei voi olla ilman totuuden Pyhää Henkeä, apostoleja, Jumalan valtakunnan julistajia ja sitä pyhää seurakuntaa, joka Jumalan valtakuntaa edustaa täällä maan päällä, se ei voi olla ilman totuuden Pyhää Henkeä. Kaiken täytyy alkaa sillä, että ihmiset joutuvat kosketukseen näkymättömäin voimain kanssa. Tämä toteutui ensimmäisessä seurakunnassa, tämä toteutui sikäli toisessa seurakunnassa, joka lähestyi pakanamaailman ihmisiä, sillä Paavali kulki aina näissä seurakunnissa, mikäli ne olivat todella seurakuntia, ekleesioita, sillä ainoastaan kun totuuden pyhä henki omalla arvovallallaan on mukana Jumalan valtakunnan julistuksessa, on sillä hedelmöittävä voima; sillä on se voima, mikä totuudella on. Mutta kun on kysymyksessä itse jumalallinen totuus, ei se ole sama kuin jokin tieteellinen totuus, josta voi puhua alemman järjen kannalta ja tieteellisellä tavalla. Minä voin esimerkiksi panna kartan seinälle ja aivan rauhallisesti siitä opettaa, minkälainen Eurooppa on, tai minkälainen ihminen on. Ne ovat tieteellisiä asioita, ja minä voin ne ymmärtää alemmalla järjelläni, ja ne kaikki kuuluvat mammonan valtakuntaan ja niitä mammonaälymme hyvin hoksaa, mutta jumalallinen totuus kuuluu Jumalan valtakuntaan, ja se vetoaa johonkin toiseen kuin alempaan järkeemme, se vetoaa puhtaampaan ja korkeampaan älyymme. Se on yläpuolella meidän tavallista järkeämme. Mutta se niinsanottu elin ihmisessä, joka voi ottaa vastaan Jumalan valtakunnan asioita, se on ihmisessä valistunut äly, se voi todella ymmärtää ja sulattaa itseensä taivaallisen valtakunnan salaisuuksia. Jeesus sanoo Nikodemukselle: „Jos et ymmärrä, kun puhun luonnollisista asioista, niin kuinka voit ymmärtää, kun puhun taivaallisista asioista” (kun Nikodemus ei voinut ymmärtää, miten ihminen voi syntyä uudestaan). Siinä on alemman järjen kanta ja ylemmän, joka ei tahdo kuulla muuta kuin taivaallista. Mutta kirkko ei ole tahtonut kuulla eikä jakaa ihmiskunnalle sitä, mitä aina on Valkoisen Veljeskunnan taholta annettu ihmiskunnalle. Ja sitä opetusta eivät voi antaa muut kuin ne, jotka muodostavat ekleesian. Tulemme huomaamaan tämän yhä selvemmin, kun seuraamme taistelua köyhyyttä, sairautta, syntiä ja kuolemaa vastaan.

VI

Kirkon tehtävät

Kirkon tehtävät ovat monenlaatuiset, kun koetamme asettua itse Mestarin kannalle ja päästä selville siitä, mitä hän tällä kirkolla tarkoittaa. Mutta meidän huomiomme kääntyy nyt ensin niihin viiteen tehtävään, joista mainittiin edellä.

Kirkon tehtävä on, niinkuin sanoimme, poistaa tietämättömyys, köyhyys, sairaus, synty ja kuolema. Poistaa ne – tai voittaa ne. Tästä ensimmäisestä tehtävästä, tietämättömyyden voittamisesta eli poistamisesta, olemme jo puhuneet useampana kertana. Olemme koettaneet esittää, mitä Jeesus Kristus tahtoi opettaa, minkälainen oli hänen sanomansa Jumalan valtakunnasta, ja olemme ymmärtäneet, että hänen kirkkonsa, hänen seuraajansa tehtävä on opettaa ja julistaa samaa Jumalan valtakuntaa.

Ja juuri tässä puhuessamme tuosta opetustehtävästä selvisi meille, että kirkko itse asiassa on niiden valittujen seurakunta, että kirkkoon kuuluvat ainoastaan ne valitut, jotka osaavat julistaa Jumalan valtakunnan hyvää sanomaa. Kirkon muodostavat ainoastaan ne valitut, eklektoi, jotka todella seuraavat itse Mestaria, Jeesusta, ja siis osaavat niinkuin hänkin julistaa valtakunnan sanomaa. Sillä julistuksella on silloin, niinkuin näemme, kaksi tarkoitusta: toinen on se, että kaikille ihmisille, koko maailmalle on tehtävä tietyksi tämä hyvä sanoma Jumalan valtakunnasta, joka on lähestynyt meitä Jeesus Kristuksen kautta. Kaikille ihmisille on siis saarnattava tätä Jumalan valtakuntaa. – Mutta sitten sillä julistuksella on toinenkin tarkoitus. Sen tarkoituksena on koota ne ihmissielut, henkiolennot, jotka osaavat ottaa vastaan valtakunnan sanoman, ja ottaa vastaan sen hyvään maahan, jotka eivät siis ole kutsutut ainoastaan, vaan valitut, sillä silloin valittujen seurakunta pysyy voimassa läpi aikojen. Kirkkoon eli valittujen joukkoon ei saata kuulua muut kuin valitut – itse nimi sen todistaa – ja sentähden näiden valittujen opetuksen päämääränä on koota valitut, ja nämä muodostavat sitten ekleesian eli kirkon. Tämä kirkko sitten suorittaa opetustointansa ensimmäisenä tehtävänä ja toisina tehtävinään se sitten taistelee köyhyyttä, sairautta, syntiä ja kuolemaa vastaan ja voittaa ne. Nyt kun käännämme huomiomme tähän toiseen tehtävään, köyhyyden voittamiseen, niin emme tietenkään saata ajatella nykyaikaisia kirkkojamme, vaan ensimmäistä seurakuntaa, joka syntyi Jeesuksen kuoltua ja joka oli ensimmäisenä kirkkona, joka myöskin toteutti Jeesuksen kaikki käskyt. – Nyt monet ihmiset pitkin vuosisatoja ovat luulleet, että Jeesuksen opetukset ja neuvot koskivat aivan eroituksetta kaikkia ihmisiä. Siinä on silloin erehdytty, kun on luultu, että Jeesus antoi yhteiskunnallisen ohjelman meille, sillä olemme nähneet, että jos on yritetty tehdä siitä jonkinlainen yhteiskunnallinen ohjelma, joka kelpaisi kaikille ihmisille, niin on saatu aina huomata, että on isketty kiveen – se ei ole menestynyt. On tahdottu nimittää tätä ensimmäistä ohjelmaa kommunismiksi, ja meidän päivinämme, kun on koitettu toteuttaa kommunismia, on ajateltu, että se olisi sitä samaa, jota Jeesus saarnasi. Silloin on suuresti erehdytty, sillä on myöskin huomattu, että se kommunismi ei menesty. Se ei tee ihmisiä paremmiksi, se ei saata nivelöidä koko ihmisjoukkoa, vaan se on aina synnyttänyt kaikenlaisia yhteiskunnallisia problemeja, joissa on eletty koko tässä viidennessä juurirodussa. Mutta se ohjelma, jota kristikunnan alkuaikoina koetettiin toteuttaa, ei ollut mikään uusi ohjelma, jonka mukaan nyt pitäisi elää, vaan se oli luonnollinen seuraus siitä, että nuo ihmiset, jotka muodostivat tuon ensimmäisen seurakunnan, olivat täydellisesti kutsuttuja, tai suurimmaksi osaksi valittuja ihmisiä, jotka todella seurasivat Jeesus Kristusta.

Heidän tapansa voittaa köyhyys oli silloin niin yksinkertainen, päivänselvä tapa, että jokainen ihminen, vaikka meidän päivinämme, joka tulee kristityksi, tuntee oman itsensä suhteen, että hänenkään ei tarvitse enää ajatella itseään; hän pääsee kaikista huolista, vaikeuksista, turhista mietteistä ja päänvaivoista kaiken rikkauten ja rahan suhteen, sillä hän tuntee, että hän ei mitään omista, istui hän vaikka miljonäärin

palatsissa. Jos hän tahtoo seurata Mestaria, silloin ei mikään huoli häntä enää paina, sillä silloin hän tuntee sydämessään, että hän on vieras kaikelle tässä näkyvässä elämässä, joka kiinnittää ihmisten sydämiä niin puoleensa. Niinkuin Jeesus sanoi: „Heidän sydämensä on kiinni milloin missäkin asiassa.” Mutta valittu ihminen tuntee, että hänen sydämensä ei ole kiinni missään. Jos minulla on rikkautta, ei se ole minun, vaan se on toisten käytettävänä. Ei niin, että toiset saisivat määrätä, vaan se on hänen hallussaan, hän on kuin huoneenhaltija, mutta sillä rikkauksellaan hän auttaa yhteiskuntaa, ihmisten yhteistä asiaa. Jos taas olen köyhä, niin se on minun karmassani, olen kiitollinen siitä. – Niin tuntee jokainen ihminen, joka meidän päivinämme tulee kristityksi. – Kun tarkoitus oli, että nämä ihmiset vahvistaisivat toisiaan, että he eläisivät yhdessä, muodostaisivat ikäänkuin seurakunnan, kirkon, ekleesian, niin oli luonnollista, että heillä ei ollut enää mitään taloudellisia kysymyksiä. Jos joku omisti jotakin, niin hän tietenkin antoi sille, jolla ei ollut mitään. Tämä oli ennen niin järjestetty, että kaikki antoivat tavaransa ja omaisuutensa apostoleille, jotta heillä ei olisi ollut huolta, kuinka näitä rikkauksia käytettäisiin. Toiset tekivät jokapäiväistä työtä, ja apostolit huolehtivat siitä, että he saivat mitä tarvitsivat. Mutta kun me ajattelemme uusia yhteiskuntia, niin ajattelemme: miten ne ovat rakennetut? Kristityt tahtoivat rakastaa toisiaan, veljiään, niinkuin sanottiinkin: „Katsokaa, kuinka kristityt rakastavat toisiaan.” He rakastivat toisiaan niin, että he – kuten apostoli Paavali kertoo – antoivat toisilleen pyhän suudelman. Tämähän on jo niin suuren veljeyden ja rakkauden merkki, että kun kristityt veljeydessään uskalsivat antaa pyhän suudelman, niin he rakastivat toisiaan, kuin olisivat kuuluneet samaan perheeseen. Sillä tavalla he elivät suurella riemulla ja ainaisella kiitollisuudella. Siten he elivät maailmassa, joka oli täynnä kaikenlaisia huolia, sillä olivat he köyhiä tai rikkaita, ei heillä ollut mitään huolia taloudellisesta toimeentulostaan. Se ei saanut vaivata heitä; oli aivan luonnollista, että he tulivat toimeen tässä maailmassa. Mutta kun he kaikki olivat sellaisia, jotka eivät mitään pyytäneet, heillä oli kaikkea yllin kyllin. Heidän sydämensä ei ollut missään kiinni. Ei se sellainen veljellinen yhteiselämä käy päinsä ihmisten kesken, joiden sydän on kiinni jossakin. Mutta kun sydän on kiinni ainoastaan Mestarissa, silloin sen ihmisen sydän ei ole missään kiinni, hän tahtoo olla aina vain hyvä, tehdä hyvää. Tämä oli ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa köyhyyden voittamista. Se ei ollut mikään ohjelma lakipykäläinen, vaan luonnollinen elämä. Mutta muistakaamme kertomusta Ananiaasta ja Safiirasta: he tunsivat kutsumuksen tulla seurakuntaan, ja he olivat rikkaita. He ajattelivat: varmuuden vuoksi piiloitamme puolet omaisuudestamme, ja toisen puolen viemme apostolien jalkain juureen. – Aina ihmiset ajattelevat, että varmuuden vuoksi. – Sitten he menivät Pietarin luo ja laskivat tuon toisen puolen Pietarin jalkain juureen. Ja Pietari kysyi: „Onko siinä kaikki?” Pietarin piti kysyä aina niin, se oli luonnollinen asia valittujen seurakunnassa. Ei kukaan saanut säilyttää mitään itselleen. Ja kun he sanoivat: „On”, – niin he kuolivat sentähden, että he tahtoivat tulla valheella Kristuksen eteen. – Ei se kertomus ole niin julma, kuin luullaan. Me luulemme, että Pietari olisi murhannut ja tappanut heidät. Hänet täytti sääli, kun hän näki, että nuo olivat pyhän edessä ja valehtelivat; ja se taas pelästytti heidät niin, että he kuolivat. Tämä oli ensimmäinen esimerkki, että tuossa seurakunnassa Jerusalemissa oli kysymys pyhästä, vakavasta. Meillä ei ole epäilystä, emme epäile, että he, ensimmäiset kristityt osasivat elää veljellisessä rakkaudessa. Sitä vain ihmettelemme, ja tiedämme, että jos yritettäisiin nyt toteuttaa yhteiskunnallisena ohjelmana sitä, ei se toteutuisi tässä viidennessä juurirodussa. Kristus tahtoo pelastaa ainoastaan ne, ja ainoastaan ne hän osaa pelastaa, jotka ikäänkuin elävät ihmiskunnan tulevaisuuden tilaa. Siihen ihmiskunta nousee vasta ehkä satojentuhansien vuosien perästä. Mutta jos on olemassa joukko, niin se voi oppia sitä jo, mutta ainoastaan ne, jotka tahtovat, ne voivat pelastua johonkin uuteen ekleesiaan eli valittujen joukkoon.

Ja sitten oli tuolla valittujen joukolla toinen hyvin tärkeä ja suuri tehtävä. Me kerran ennenkin puhuimme siitä, kuinka ihminen syntyessään maailmaan, joutuu aivankuin erämaahan. Jos ihminen on totuudenetsijä, vanha kristitty ja siis tietää näistä asioista hengessään, vaikka hän ei saisikaan niitä esille järjessään, niin hän synnyttyään tähän kristikuntaan, on täällä todella kuin erämaassa, hän on kuin huutavan ääni; kaikki kirkot . . . yhteiskunta kääntää selkensä hänelle. Tässä ei ole yhtään sitä rakkautta, jota hän kaipaa ja josta hän tuo tiedon omassa hengessään. Täällä on kyllä oikeutta, mutta sitäkin poljetaan maahan. Mutta mistään rakkaudesta, ymmärtämyksestä, syntien anteeksisaamisesta ei ole puhuttakaan. Jos sellainen ihminen, joka on syntyään Mestarin seuraaja, kysyy: mitä tämä elämä on ja miten tässä on eletävä? – ei kukaan ymmärrä häntä. Täytyy tehdä työtä, mennä naimisiin ja jatkaa sukua . . . Ja hän, joka on

totuudenetsijä, ei ymmärrä tästä kerrassaan mitään. Hän kysyy: millä tavalla minä edistän totuudenhakemista, Jumalan tahtoa? Siihen kysymykseen ei kukaan osaa vastata mitään. Sentähden ensimmäisen seurakunnan tehtävä oli myöskin antaa tilaa niille sieluille, jotka olivat etsijöitä. Ekkeesian tehtävänä oli olla kuin keidas, kosteikko elämän suuressa erämaassa. Siihen saattavat syntyä ne sielut, jotka kuuluvat kutsuttujen, kukaties valittujen joukkoon. Ekkeesian tehtävä oli valmistaa niille ihmissieluille tilaisuus syntyä tähän maailmaan. Ja miten se oli mahdollista? Ainoastaan siten, että ekkeesiassa ihmiset olivat saaneet opetusta siitä, että ihmiset ovat henkiolentoja ja että ihmiset ovat miehiä ja naisia, ja että heidän tehtävänsä on antaa ruumis sielulle, joka taivaasta päin tahtoo tänne syntyä. Heidän sukupuolisuutensa, heidän miehuutensa, naisellisuutensa oli siinä, että he antaisivat ruumiin taivaalliselle olennolle, mutta eivät antaisi sitä umpimähkään, niinkuin ihmiskunnassa tapahtuu. Tästä ei ole mitään tietoa sukupuolialalla, tässä on suuri tietämättömyys. Ihmiset ovat sukupuolisuutensa, sukuviettinsä vallassa. He nimittävät sitä lemmeiksi . . . Se on oikein, mutta kun ihmiset menevät naimisiin sukuviettinsä takia, ei se takaa, että he kutsuisivat luokseen valitun sielun. Ja nyt ekkeesiassa ihmiset saivat oppia kutsumaan luokseen taivaasta jonkun valitun sielun. Siis tärkeää tässä seurakunnassa oli oppia tieto, millä tavalla he voivat perheeseen synnyttää valittuja sieluja. Nyt ei ole ihmiskunnassa mitään takeita siitä, ettei voi syntyä rikoksentehtäjiä, idiootteja. Emme tiedä mitään siitä, kuka voi syntyä luoksemme. Olen nähnyt, että isä ja äiti ovat olleet mallikelpoisia, ja kuitenkin on syntynyt aivan lahjattomia sieluja heidän perheeseensä. Ei mitään takeita ole, että voisi syntyä valittu sielu. Mutta tässä ensimmäisessä seurakunnassa neuvottiin, millä tavalla rukoillaan ja kutsutaan valittuja sieluja, jotka ennen olivat oppineet totuutta etsimään, ja sitten jos ekkeesia voisi jatkua, niitä, jotka olivat kutsutut niihin, jotka olivat ottaneet siemenen vastaan. He kaipasivat sellaista syntymää, jossa he saisivat aivankuin Kristuksen määräämää opetusta, jossa he saisivat kasvaa siinä hengessä ja jo pienestä pitäen seurata Mestaria. Kutsutut kaipasivat tällaista tilaisuutta. Kun he saavat syntyä sellaiseen perheeseen, että he saavat pienestä lähtien kuulla Jumalan valtakunnan sanomaa, heistä tulee valittuja. He näkevät totuuden yhä paremmin, ja heidän elämänsä on tietoista Mestarin seuraamista. Tämä oli tarkoitus ekkeesialla; ei ainoastaan taloudellisen pulman selvittämistä, vaan kun se oli ratkaistu, niin ihmisten sielu kääntyi tosiin asioihin ja silloin he olivat vastaanottavaisia niille Jeesuksen opetuksille, millä tavalla he voivat valmistaa koteja kutsutuille ja valituille, ja sillä tavalla ekkeesia voisi jatkua läpi vuosisatain ja aikain, niin kauan kuin maapallo on olemassa. Tämä oli Jeesuksen tarkoitus. Mutta se valittujen kutsuminen maailmaan ei käy ilman tätä. Sillä jos minä olen rikas ja meillä on tietoa, me luemme, kehitämme itseämme ja tahdomme kutsua jonkun pyhän olennon taivaasta luoksemme, niin ei ole mitään takeita siitä, että me saamme sellaisen. Tai jos saamme, emme voi sitä kasvattaa, sillä me olemme rikkaita. Meidän täytyy käyttää rikkauttamme, lapsemme eivät saa kasvaa täydelliseen rakkauden henkeen. Me tietysti opetamme heitä auttavaisiksi, palveleviksi, ihaniksi olennoiksi; mutta ei ole sanottu, että he olisivat mitään totuudenetsijöitä. He voivat ehkä joskus tulla huomaamaan: mitä se on, että me elämme rikkaina keskellä tätä yhteiskuntaa, köyhyyden keskellä? Ja he voivat ruveta ajattelemaan, ja silloin he voivat luopua rikkaudesta. Heillä on silloin edessään karma: tulla aivan köyhiksi. Ja silloin he vasta voivat ratkaista nuo kysymykset. Se ei auta meitä. Täytyy olla ekkeesia, valittujen seurakunta, jossa eletään rakkaudessa. Kun se on, silloin voidaan kutsua taivaallisia olentoja maan päälle. Silloin he elävät taivasten valtakunnassa, sillä ekkeesia on juuri taivasten valtakunta. Silloin he elävät ja edistyvät siinä. Siis tämäkin kysymys on vakava kysymys. Kun Jeesus ja hänen apostolinsa koettivat perustaa kirkon, ekkeesian, ei se ollut turhanpäiten. Se oli ihmiskunnan kehitystä silmällä pitäen.

Kolmas tehtävä kirkolla, josta nyt tahdon puhua, on sairauden voittaminen. Katsellessamme tätä maailmaa, jota Augustinus nimitti Saatanan valtakunnaksi, ja jota me nimitämme mammonan valtakunnaksi – niinkuin Jeesuskin sanoi – jossa alempi järki on oikeutena, me huomaamme, kuinka alempi järki koettaa keksiä yhä enemmän lääkkeitä ja edistää tietoa, mutta se ei poista ihmiskunnan sairauksia. Me näemme, että ihmiskunta on yhä edelleen sairauden pauloissa. Ehkä ihmiset ovat oppineet elämään vähän kauniimmin kuin ennen – huolimatta hermostumisesta. Mutta kulkutaudeista olemme kuitenkin päässeet. Tiedot eivät kuitenkaan tee ihmistä sellaiseksi, ettemme tarvitsisi mitään lääkkeitä ja apua enää. Harvoin näemme ihmisiä, jotka ovat terveitä läpi elämänsä ja elävät kauan, kahdeksänkymmentä, yhdeksänkymmentä vuotiaiksi, ja panevat lääkärin pään pyörälle: „Mitä minä panen kuoleman syyksi, kun hänellä ei ole ollut

mitään tautia.” Useimmat ihmiset ovat kuitenkin olleet kaikenlaisten tautien vaivaamia, ja ei ole mitään vaikeutta sanoa, miksi he ovat kuolleet. Mutta kuinka oli asia eklesiassa, seurakunnassa? Muistakaamme vain: Jeesuksen esimerkkiä seuraten apostolit panivat kätensä sairaitten päälle, ja he paranivat. Ensimmäisessä seurakunnassa rukoiltiin sairaan puolesta, ja hän parani. Meidän päivinämme puhutaan paljon ja on käytännössä paljon kokeiltu sitä, että ihminen, joka on vahva ja terve ihminen, jolla on erikoinen lahja siihen suuntaan, parantaa toisen sivelemällä tai pitämällä kätensä toisen sairaan kohdan päällä. Mesmeristä, magneettista terapiaa käytetään nykyaikana. Jokainen on kokenut sen, että kun pieni lapsi on hiukan satuttanut itseään, juoksee hän äidin luo ja sanoo: puhalla äiti tai pane kätesi päälle. Ja kun äiti puhaltaa, niin kipu on lakannut. Tämä on niin luonnollista, ettei kukaan kiinnitä huomiota tuollaiseen. Mutta itse asiassa on kyllä niin, että jokaisessa ihmisessä on jotakin sellaista elämänvoimaa, jota hän voi toisillekin antaa, ihmisessä on praanaa – itämaisella nimityksellä. Auringonvoimaa, energiaa, voimme antaa toisillemme; se lähtee meidän sormenpäistämme. Väärä tapa on antaa sen lähteä silmistä. Kosketus on parempi. Me muistamme, kuinka Jeesuskin sanoi: „Joku koski minun viittaani.” Ja se oli vaimo, joka oli potanut jotakin verenvähyyttä, ja hän parani. Suggestio on hypnotismia, ja se on lähellä mustaa magiaa. Kosketus kuuluu valkoiseen magiaan. Nyt tiedämme, että on ihmisiä, jotka rakastavalla kosketuksella parantavat toisia. Kuinka meidän on ymmärrettävä, että ensimmäisessä seurakunnassa, eklesiassa, apostolit ja lähimmät opetuslapset osasivat sillä tavalla aina parantaa? Ehkeivät kaikki osanneet sitä, mutta ainakin monet. Tätä emme voisi ymmärtää, elleimme nyt ottaisi huomioon erästä mystillisistä seikkaa. Kun puhuimme tuosta ensimmäisestä opetustoimesta, niin sanoimme jo, että se ei ole mahdollista, ellei ihminen ole täytynyt Pyhällä Hengellä. Ensimmäisessä seurakunnassa apostolit saivat Pyhän Hengen tulen. Ja meidän täytyy ymmärtää, että heillä ei olisi ollut tällaista parantavaa lahjaa, ellei heissä olisi ollut Pyhä Henki. Mikä on tämä totuuden pyhä henki, josta erikoisesti on puhuttu ja johon on uskottu kristikunnassa? Siitä on puhuttu teologiassa Jumalan kolmantena persoonana jne. Ja me voimme kyllä ymmärtää, että Poika on Isän täydellisyysajatus – siis Kosmillinen Kristus on Jumalassa piilevä täydellisyysajatus. Mutta mikä on Pyhä Henki? Se on luova voima, joka on ajassa. Tämä nyt on aivan yleisesti, filosofisesti sanottuna. Mutta voimme myös kysyä: mikä on käytännössä se Pyhä Henki, josta Jeesuksen seuraajat tulevat osallisiksi? Jeesus itse sanoo opetuslapsilleen näin: „Minä olen jonkin aikaa vielä ja sitten menen pois, ja ellen menisi pois, niin te ette saisi sitä Pyhää Henkeä, jonka lähetän teille.” Ja sitä Rooman valtakunnan kirkko sitten myöhemminä vuosisatoina pohti jonakin metafysillisenä probleemina. Ja sitten syntyi ero tuon toisen katolisen kirkon kanssa riidasta, että lähtikö Pyhä Henki ainoastaan Pojasta, vaiko ainoastaan Isästä. Me näemme, että he eivät tienneet mitään, sillä ensin heidän olisi pitänyt kokea, ja sitten vasta he olisivat voineet esittää jonkin metafysillis-filosofisen kysymyksen. Sillä ensimmäinen ehto on, että meidän täytyy saada kokea ja tietää. Ja kun Jeesus sanoi: „Minä lähetän teille Pyhän Hengen, joka muistuttaa teille kaikkea sitä, mitä minä olen puhunut ja muutenkin kaiken totuuden” – niin on luonnollista, että meidän täytyy ajatella näin: minä seuraan Mestaria, ja merkki on siitä se, että minä saan hänen lähettämänsä Pyhän Hengen. Jeesuksessa asui Kosmillinen Kristus. Mutta Jeesus Kristus oli sen nojalla, että hän oli ihminen, Jeesus Natsarealainen, ja vanha Mestari, erikoinen yksilö, ensimmäinen monista veljistä, niinkuin me olemme monet kerrat koettaneet esittää. Hän oli kokonaan antanut itsensä Kosmilliselle Kristukselle – oli Jumalan Poika maan päällä. Tämä Jeesus Kristus elää yhä. Ja mikä on Pyhä Henki häneen verraten ja meihin verraten: siis hänen antamansa Pyhä Henki? Se on hänen auransa. Jokainen kokenut tietää, että jokaisella ihmisellä on aura. Jokainen ihminen on kuin auran ympäröimä, niin että kun me tulemme jonkun ihmisen luokse, niin jos me olemme herkkiä, tunnemme hänen auransa, vaikkei hän puhuisi mitään, ei kertoisi mitään fyysisillä sanoilla. Me vain joudumme hänen auraansa ja tunnemme, tiedämme, minkälainen hän on. Se on ihmisen aura, jossa on hänen lahjansa kirjoitettu. Me tiedämme, että jos joku ihminen on viisas ja hyvä, niin se, että me saamme olla hänen läheisyydessään, vaikka hän ei mitään koskaan sanoisi ja puhuisi, se merkillisellä tavalla virkistää, lohduttaa ja auttaa. On kuin meidän sydämemme vähän sulaisi ja tulisi hellemmäksi, rakastavammaksi ja kuin tahtoisi se enemmän hyvää, korkeata ja kaunista. Sillä tavalla ihmisen aura meihin vaikuttaa, kun hänen auransa on hyvä. Nyt me ymmärrämme, että kun Jeesus Kristus eli täällä maan päällä, niin hänen auransa oli ihmisen aura, ja ne, jotka joutuivat kosketuksiin hänen kanssaan, saivat suurta inspiratiota siitä, mutta tämä hänen auransa kasvoi ja kasvoi, ja se laajeni niin, että – niinkuin meidän on tapana sanoa – se kasvoi tämän maapallon auraksi. Jeesuksen aura oli niin suuri

kuin koko maapallon aura, ja siis kun Jeesus kuoli, lähti pois tästä näkyvästä maailmasta, niin hän ei enää ollut minkään fyysillisen auran sitoma, vaan hän elää koko aurassaan. Sentähden hän sanoi: „Missä teistä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimessäni, siinä minä olen teidän keskellänne.” Hän elää koko maapallon aurassa, ja hän on siinä niin vapaa, että hän voi olla missä vain, – toisin sanoen – koko hänen auransa, tunne-elämänsä, totuudentietonsa, ääretön rakkautensa on kaikkialla. Ja siis, kun ensimmäisenä helluntaina apostolit ja opetuslapset saivat Pyhän Hengen tulen, merkitsi se, että he tulivat Jeesus Kristuksen auran täyttämiksi. Nyt he tiesivät ja tunsivat, että nyt oli koko elämä jotakin uutta. Kaikki mysteeriot, kaikki semmoiset asiat, jotka olivat olleet salaperäisiä – Jeesuksen kuolema ja hänen ylösnousemuksensa – tulivat päivänselviksi kokemuksiksi, kun he niitä saattoivat ajatella ja elää hänen aurassaan, saivat tuntea hänen tunteillaan. – Se on Jeesus Kristuksen lähettämä Pyhä Henki. Jos emme tahdo tyytyä siihen, voimme sitä tietä lähteä Kosmillisen Kristuksen Pyhään Henkeen ja syleillä kaikkia tähtiavaruuksia. Mutta en usko, että voimme ja osaamme ajatellakaan sitä tehdä, ennenkuin olemme täydellisesti yhtyneet Jeesus Kristuksen auraan, joka paljastaa koko meidän maapallomme ja aurinkokuntamme salaisuudet. – Tällä tavalla siis ensimmäiset kristityt yhtyivät Jeesus Kristuksen auraan, siten myöskin hänen voimaansa, hänen siunaavaan parannusvoimaansa, niin että heidän parantamisensa ei ollut sellaista mesmeristä magiaa ja muunlaista yksilöllistä parantamista, jota voi harjoittaa, vaan todellista jumalallista parantamista, se oli Kristus, joka paransi. Kristuksen edessä ei voinut olla mitään tautia. Kun apostoli rakkaudesta tahtoi: „Tule terveeksi” – niin Kristus tahtoi: „Tule terveeksi!” Mikä sairaus olisi siinä voinut silloin pysyä. Tämä oli siis sellainen ihme, tämä suhtautuminen sairauksiin, ja sekään ei ollut mahdollista siinä mitassa, kuin se silloin oli mahdollista, muualla kuin ekleesiassa. Jos yksityinen ihminen tuli Pyhän Hengen täyttämäksi, sai Kristuksen voiman, hän kenties voi parantaa – mutta kuinka pieni hänen voimansa on verrattuna siihen, mitä ekleesian, valittujen seurakunnan eli kirkon voima on. Sillä Kristuksen voima tulee hyvin pienen kanavan kautta, kun yksilö sen tekee, mutta kun se tulee satojen ja tuhansien ihmisten kautta, niin se on heidän voimansa, joka tekee paljon. Joskus olemme nähneet sellaisen ihmisen, joka on parantanut toisia, mutta hän on tehnyt sitä vain vuoden, pari. Hän on Kristuksen täyttämä, hän parantaa. Amerikassa pari-, kolmekymmentä vuotta sitten Francis Scletter paransi ihmisiä. Hänellä täytyi olla aivan erikoinen vastaanotto, ja aamusta iltaan olivat väkijoukot odottamassa. Hän paransi paljon sairaita. Hän sanoi: „Isä käskee minun parantamaan”. Kun hän oli aikansa parantanut ihmisiä, hän sanoi: „Nyt Isä käskee minun poistumaan,” ja sitten hän hävisi. Jotkut ovat antautuneet yksinomaan sellaiseen tehtävään. Ensimmäisessä seurakunnassa se oli asiaan kuuluva momentti, mutta ei seurakunta ollut olemassa yksinomaan sitä varten. Se oli luonnollista, että he olivat terveitä, että he voisivat elää Jumalassa. Jeesuskin sanoi: „Nouse, äläkä enää tee syntiä!” Salaperäisellä tavalla ovat sairaudet yhteydessä syntien kanssa. Ja ensimmäisessä seurakunnassa parannettiin sentähden, että he olivat ihmisiä, jotka eivät enää tahtoneet tehdä syntiä.

VII

Syntien anteeksianto ja kuolema

Ekleesian, valittujen seurakunnan eli Kristuksen kirkon tehtäviin kuului myös, niinkuin edellisestä muistamme, synnin ja kuoleman voittaminen. Meidän olisi nyt puhuttava siis ensin synnin voittamisesta kirkon tehtävänä, synnin vastustamisesta, syntiä vastaan taistelemisesta. Kuten jo ennen huomautimme, meidän ei pidä antaa käsitteelle „taistella” väkivaltaista sivumakua, se on taistelua, joka on voittamista. Ja niinkuin tiedämme, onkin tätä synnin voittamista tavallaan harrastettu kristillisissä kirkoissa, jos ei protestanttisissa, niin ainakin katolisissa, etenkin roomalaiskatolisessa. Siinähan viitataan nimenomaan Jeesuksen sanoihin: „Kelle te annatte synnit anteeksi, niille ne on anteeksi annettu.” Ja uskotaan, että katolisen kirkon papeilla on sekä oikeus että kyky antaa synnit anteeksi. Ja koko tämä syntien anteeksisaaminen ja -antaminen on tullut, voisimme sanoa, mitä tärkeimmäksi dogmiksi, uskonkappaleeksi kristikunnassa, niin että ei missään uskonossa eikä kulttuurissa ennen tätä kristillistä kulttuuria ole puhuttu niin paljon synnistä ja niin elävästi teroitettu sitä, että ihminen on niin syntinen olento. On nimenomaan sanottu, että ihminen on synnissä sinnyt ja syntynyt ja siis auttamattomasti syntinen. Jos ei Jumala kirkon avulla anna syntejä anteeksi, niin ihminen on auttamattomasti kadotettu olento.

Tämä on tullut sängen pimeäksi ja mustaksi käsitteeksi kristikunnassa, tämä syntien hirmuisuus, joka jokaista ihmistä painaa. Sentähden on luonnollista, että kun me nyt yleensä pohdimme kirkon tehtäviä ja sitä, mitä kirkon todellisuudessa pitäisi olla, että me myöskin tutkimme tätä kysymystä synnistä.

Mikä on synti? Ainakin minun lapsuudessani ja nuoruudessani opetettiin koulussa kristillisessä dogmatiikassa eli uskonopissa, että ihminen ensin luotiin synnittömäksi, Jumalan kuva asui ihmisessä ja ihminen asui paratiisissa, ja ihminen oli vapaa. Ihminen saattoi vapaasti valita, tahtoiko hän nousta Jumalaa vastaan vai totella Jumalaa. Ja helppo olisi ollut ihmisen totella Jumalaa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Ihminen tarvitsi kasvatusta, ennenkuin hän voi täyttää Jumalan tahtoa, sentähden hän joutui kiusausten alaiseksi näkymättömästä maailmasta päin. Paha henki ilmestyi käärmeen muodossa, sillä eläin oli ihmisille läheinen, ja tämä käärme herätti ihmisessä epäilystä Jumalaa vastaan: „Ei suinkaan Jumala ole niin ja niin tarkoittanut: jos te syötte tästä puusta, silloin te tulette tietämään, eikä se voi olla Jumalaa vastaan, ei Hän ole tarkoittanut, että sokeasti tottellette Häntä.” Ja niin ihminen lankesi; hän ei pitänyt kiinni Jumalan tahdosta, vaan lankesi. Ja mikä on ollut lankeemuksen seuraus? Viitataan Paavalin sanoihin: „Yhden ihmisen kautta tuli synti maailmaan” – ja sanotaan siis, että koko ihmiskunta on yhden ihmisen kautta turmeltunut ja auttamattomasti kadotettu. Ja se on perisynti. Vielä saimme kuulla koulun penkillä, että tämän syntiinlankeemuksen seurauksena oli, että ihmiskunta ajettiin ulos paratiisista, ja mies on työn kirouksen alainen; hänen täytyy tehdä työtä otsansa hiessä, ja nainen on saanut osakseen kärsimyksen ja miehestä riippuvaisuuden.

Näin opetettiin meille protestanttisessa koulussa. Nykyajan ihmisistä tuntuu hirmuisen vanhanaikaiselta ja pimeältä tuo melkein pirullinen eroitus miehen ja naisen välillä: miehelle ei ole annettu mitään muuta kärsimystä, kuin mikä johtuu hänen työstään. Vaimon täytyy häntä totella ja kärsiä koko hänen ilkeyttään ja hermostuneisuuttaan. Se on sillä tavalla määrätty. Nykyajan ihmisten mielestä tämä itse tuomitsee itsensä. Mutta meidän ei tarvitse siitä pitää kiinni, vaan pidämme kiinni siitä, että protestanttisen kirkon mielestä ihminen on syntinen olento syntiinlankeemuksen kautta.

Roomalaiskatolinen kirkko taas opettaa, että on olemassa seitsemän kuolemansyntiä. Ja mitkä ovat nämä seitsemän kuolemansyntiä? Ne ovat: ylpeys, ahneus, epäsiiveellisyys, kateus, ylensyöminen ja

-juominen, vihastuminen ja laiskuus. Niinkuin tiedämme, niin katolinen kirkko lisää erään seikan, jota meidän lutherilainen kirkkomme ei painosta; se sanoo nimenomaan: ei riitä se, että ihminen koettaa taistella syntiä vastaan ja voittaa itsessään synnin, vaan hänen täytyy myös pyrkiä hyveeseen, täydellisyuteen. Hänen täytyy hankkia itselleen hyveitä syntien tilalle; siis hänen omat hyvät työnsä ovat tärkeitä. — Katolinen kirkko on näin pysynyt enemmän alkuperäisen tiedon kannalla, sillä kun protestanttisessa kirkossa on selitetty; hyvillä töillä ei ole arvoa — niin on otettu maa pois ihmisten jalkojen alta; hänelle ei jäänyt muuta, kuin negatiivinen taistelu omaa pahuuttaan vastaan. Ja kun se tuntuu toivottomalta, niin koko elämäkäsitys tulee synkäksi. Joskin katolisessa kirkossa puhutaan, että ihmisen täytyy taistella syntejään vastaan ja voittaa ne, niin samalla on annettu arvoa ihmisen siveellisille pyrkimyksille: tee jotakin hyvää elämässä; Jumala pitää siitä, kun yrität jotakin elämässä. Ei ole aivan yhdentekevää, mitä elämässä teet ja toimit, päinvastoin tee ja suorita jotakin hyvää. — Sentähden meidän täytyy sanoa, että katolisessa kirkossa me luultavasti olemme nähneet kristillisen historian aikana jalompia ja ihanampia kristillisiä luonteita kuin protestanttisessa kirkossa. Ovathan protestanttiset kirkot hyvin nuoria emäkirkkoon verrattuna, ne eivät ole jaksaneet synnyttää oikein suuria, merkillisen pyhiä olentoja vielä, niinkuin on katolisessa kirkossa ollut. Ja se paljon riippuu siitä, että protestanttinen kirkko on kieltänyt positiivisen pyrkimyksen merkityksen. Ei ole ihme, että katoliset sanovat keskenään: koko tämä protestanttinen homma oli sitä, etteivät Luther ja muut hyväksyneet sitä, että monet asiat olivat kuolemansyntejä, vaan sanoivat, ettei kuolemansyntiä ollut se, että ihminen söi ja joi ja oli iloinen, eikä se, että ihminen elää avioliitossa ja sillä tavalla hoitaa sukupuolielämänsä. Sentähden he jättivät katolisen kirkon, sillä he tahtoivat virallisesti saada tunnustetuksi, etteivät ne synnit, mitä he pitivät suuressa arvossa omassa elämässään, olleet kuolemansyntejä.

Näin katolilaiset sanovat, ja vaikka se on vähän ilkeämielinen huomautus heidän puoleltaan, niin ehkä siihen on syytäkin. Ei tämä merkitse, ettei katolisella papistolla olisi ollut kuolemansyntejä paljon enemmän kuin protestantisella papistolla. Joskin katolinen papisto yritti elää selibaatissa, niin se toiselta puolen lankesi kaikkiin kuolemansynteihin suuremmalla alttiudella ja helppoudella kuin protestanttinen papisto. Luther ja muut, jotka menivät pois katolisesta kirkosta, nousivat kapinaan sitä vastaan, että katolinen kirkko paavista lähtien oli kuin suuri Sodoma ja Gomorra. Sentähden me historiallisesti hyvin ymmärrämme Lutherin uskonpuhdistuksen ja muut uskonpuhdistukset niihin aikoihin, mutta me emme voi olla myös tunnustamatta sitä, että kun tuo uskonpuhdistus tapahtui, niin monen uskonkappaleen suhteen kävi niin, että lapsi heitettiin ulos kylpyveden mukana. Niinkuin tapahtui tuonkin opin suhteen, että ihmisen omilla siveellisillä pyrkimyksillä on arvoa. Se, että protestanttinen kirkko kielsi sen, oli sen puolelta hirmuinen erehdys.

Jos me nyt muistelemme, millä tavalla katolisessa kirkossa yleensä ymmärrettiin tuo syntien anteeksiantaminen ja -saaminen, niin me tiedämme, että se tapahtui ja tapahtuu useimmiten yksinomaan sillä tavalla synninpäästössä, että pappi kuuntelee uskovaisen rippiä, ja sitten hän antaa synnit anteeksi, määräten ehkä joitakin pieniä rukoustehtäviä tai maksuja suoritettaviksi. Tuohan on vienyt hirmuisiin epäkohtiin, ja me muistamme, että uskonpuhdistus tapahtui juuri sen nojalla, että syntien anteeksiantoa myytiin. Rooman paavin agentit matkustivat ympäri synninpäästöjä kaupitellen, pienet synnit maksoivat vähemmän ja suuret enemmän, ja edeltäkäsini voi myös ostaa syntejä anteeksi: minä ajattelen murhata jonkun ihmisen, ja ostan edeltäkäsini sen anteeksi. Mutta onhan protestantisessakin kirkossa hieman tätä syntien anteeksiantamista. Kun ihminen on kuolemaisillaan, silloin hänet ripitetään, hänelle annetaan viimeinen ehtoollinen, ja pappi antaa hänelle silloin synnit anteeksi, että hän voi kuolla rauhassa. Ja onhan ehtoollissakramentti jonkinlainen sovitus syntien anteeksiantamiseksi. Mutta ei protestantisessa kirkossa niin selvästi ole harjoitettu sitä kuin katolisessa kirkossa.

Nyt me silloin kysymme: ovatko nämä kaikki hassutuksia, vai onko niissä jotakin takana? Onko Jeesus tarkoittanut jotakin todellista, kun hän sanoi: „Mitä te sidotte täällä, se on sidottu taivaassa.” Ja kuinka oli ensimmäisessä eklesiassa? Annettiinko siellä synnit anteeksi? Mitä se kaikki oli? Tämähän on erinomaisen tärkeää, se joko antaa tukea kirkolle tai se selittää, mitä siinä on takana, vai onko se tuulesta temmattu. Ja kun koetamme asettua ensimmäisen eklesian kannalle ja koetamme ymmärtää, mitä Jeesus itse tarkoitti,

niin meille paljastuu jokin aivan luonnollinen ja samalla hämmästyttävä asia. Meidän ei tarvitse syventyä kysymykseen synnistä ja sen alkuperästä. Mehän muistamme, että ihminen on kehittyvä olento, me olemme ennen olleet eläinkunnassa ja meillä on eläin siitä mukana vielä. On luonnollista, että ihminen on itsekäs, sillä hänen tajuntansa on rajoittunut muotoon, joka ei elä ilman muuta, mutta joka haluaa olla olemassa ja pakoittaa hänet olemaan itsekäs. Tämä kuuluu eläimelliseen elämään itseensä. Meidän täytyy nyt vain kiinnittää huomiomme siihen, että me olemme ihmisiä, ei eläimiä enää. Ja se merkitsee, että me todella olemme kutsutut nousemaan eläimellisyyden ja itsekkyyden yläpuolelle. Me nimitämme sitä täällä kristikunnassa synniksi; meidän itsekkyytemme ja eläimelliset himomme muodostavat syntisyyden. Me teemme syntiä, kun annamme valtaa eläimellisille haluille. Ja että me ihmisinä olemme kutsutut voittamaan sen, sitä eivät kaikki ihmiset tajua vielä. Ja se on verraten pitkä taival.

Me emme asu yksin maailmassa, vaan meitä on täällä tuhansia ja miljoonia ihmisiä yhdessä. Siksi meidän itsekkyytemme ja eläimellisyytemme ei vie ainoastaan jonkinlaiseen syntiin itse elämää, Jumalaa vastaan. Meidän pahuutemme ei ole ainoastaan siinä, vaan sentähden, että meitä on monta yhdessä, meidän itsekkyytemme ja eläimellisyytemme vie meidät ristiriitoihin toisten kanssa. Minä suutun kauheasti, puhun rumia sanoja toiselle ihmiselle, annan häntä korvalle tai tapan hänet. Tai nyt viidennen juurirodun aikana tällaisissa yhteiskunnissa, joissa meillä on jonkinlainen järjestys, määrätty omistusoikeus, minä itsekkyydessäni varastan toiselta. Tämähän ei ole vääryyttä Jumalan, elämän edessä, vaan se on vienyt meidät pahoihin tekoihin toisten suhteen, me olemme keskenämme pahoja ja itsekkäitä. Jos olisimme ihmisiä, niin kaikki olisivat erinomaisen veljellisiä ja auttavaisia toisilleen, vaikka olisi tuhat ihmistä yhdessä. Mutta kun meissä on itsekkyyttä ja eläimellisyyttä, niin me joudumme ristiriitoihin, ja siitä syntyy äärettömästi onnettomuutta maailmaan.

Nyt meidän on välttämättä tehtävä ero synnin ja synnin välillä. Synnissä on kaksi puolta: toinen puoli on se, että teemme pahaa toisille, toinen on se, että me teemme, ollessamme pahoja ja itsekkäitä, pahaa omaa olemustamme kohtaan, elämää, Jumalaa kohtaan. Koska me olemme ihmisiä, pitäisi meidän olla itsemme herroja, ja kun me emme ole sitä, rikomme ihmisyyden lakia vastaan. Ja se on meidän velkataakkamme elämän, Jumalan edessä. Tätä kahta lajia on meidän syntisyytemme.

Mikä on siis Jeesuksen oppi, ja kuinka ensimmäinen ekleesia yritti sovittaa nämä asiat, poistaa synnit maailmasta ja antaa synnit anteeksi? Muistakaamme silloin, että Jeesus nimenomaan opetti: „Antakaa toisillenne synnit anteeksi, antakaa anteeksi niille, jotka ovat teitä vastaan rikkoneet.” Niin Jeesus opetti meitä mietiskelemään ja rukoilemaan, sillä minkäänlaisesta muusta anteeksiannosta ei voi olla kysymystä. Ei Isä voi antaa meille anteeksi, ensin meidän täytyy antaa toisillemme anteeksi; meidän on ensin toistemme kanssa sovittava.

Nyt nuo sanat „antaa synnit anteeksi” kreikankielestä käännettynä oikeastaan merkitsevät: ajaa pois. „Antaa anteeksi” on kuvaannollinen merkitys, joka on antanut aiheita moniin väärinkäsityksiin. Kuinka siis Jeesuksen mukaan synnit ajetaan pois? Sillä tavalla, että tunnustamme ja pyydämme anteeksi siltä, jota vastaan olemme rikkoneet; ja hän ajaa synnit pois. Se on hyvin yksinkertainen, mutta samalla monen mielestä nolo tapa. „Minäkö menisin ja pyytäisin anteeksi! Kuka ties toinen ei antaisikaan. Minäkö nöyrtyisin, kun hänen sydämensä on kova, eikä hän antaisi anteeksi.” Tuollaisia ajatuksia ei saa tulla mieleen. Kun Jeesus näin puhuu, hän puhuu opetuslapsille, niille, jotka tahtovat seurata häntä. „Teidän elämänlakinne on: teidän täytyy pyytää anteeksi, tunnustaa ja pyytää anteeksi, silloin te saatte anteeksi.” Ja muistakaamme, kuinka ankaraa oli Jeesuksen ja Johannes Kastajan aikana. Joku virkamies tuli ja kuunteli Johannes Kastajan puhetta, ja hänen sydämessään tapahtui parannus: „Minähän olen pettänyt leskiä ja ottanut tullissa liian paljon maksuja.” Sillä tavalla tapahtui Johannes Kastajan saarnatessa, ihmiset joutuivat katumukseen ja he menivät ja antoivat heti pois, mitä olivat ryöstäneet ja kiskoneet. Se oli siis aivan todellinen asia. Syntien anteeksi saaminen riippui siitä, että pyysi synnit anteeksi. Ja millä tavalla voi pyytää synnit anteeksi, muuten kuin koettamalla sovittaa ne. Ja anteeksi pyytäminen ei saa olla tyhjää sananelinää, vaan siinä täytyy olla teot mukana. Sentähden Jeesuksen seuraajien kesken poistetaan synnit elämästä sillä

tavalla, että ne tunnustetaan, pyydetään anteeksi ja saadaan anteeksi. Ja silloin tulee vaikeaksi tehdä uudestaan samaa syntiä. Jos sen on tunnustanut ja saanut anteeksi, niin se synti on kadottanut makunsa, sillä ei ole enää viehätystä. Sentähden oli äärettömän käytännöllinen asia tuo neuvo: „Ennenkuin olette pyytännyt riitaveljeltänne anteeksi, ette voi astua Jumalan eteen ja lyödä rintoihinne. Sopikaa ensin riitaveljenne kanssa; se on se uhri, jota Jumala pyytää, sen lahjan Jumala pyytää sinun laskemaan alttarille. Kun se on tapahtunut ja elätte keskenänne täydellisessä sovussa, sitten voi syntyä suhteita näkymättömään maailmaan päin.” „Kuinka se voisi rakastaa Jumalaa, jota hän ei näe, joka ei rakasta veljeään, jonka hän näkee?”, sanoo apostoli Jakob.

Kun ajattelemme kristikunnan tilaa, ymmärrämme, kuinka vähän tätä asiaa on ymmärretty. Tietysti mitään todellista kristikuntaa ei ole. On vain pakanamaailma ja sitten ne harvat valitut, jotka muodostavat ekleesian, ja ekleesia ei ole nykyään olemassa. Sentähden meillä ei luonnollisesti ole mitään tietoa Mestarin seuraamisesta, siitä, millä tavalla kristittyjen tulisi yhdessä elää. Mutta Jeesus sanoo: „Kun te tällä tavalla annatte synnit anteeksi toisillenne, niin ne synnit on ajettu pois, ja se merkitsee, ettei niistä tule karmaa.” – Kaikki tekomme ovat omiansa synnyttämään seurauksia: jos niitä ei ole tyhjennetty tässä elämässä, niin ne odottavat ensi elämän kynnyksellä meitä vanhana karmana. Sentähden Jeesus sanoo: „Te pääsette karmasta, jota myös Vanhassa Testamentissa nimitetään Jumalan vihaksi, te pääsette kärsimyksen välttämättömyydestä, jos pyydätte ja annatte anteeksi.”

Se on aivan yksinkertainen asia. Jos olen kymmenen markkaa velkaa, niin olen sen velkaa, kunnes maksan sen. Ja jos minulla ei ole maksaa sitä, niin on ainoa keino se, että menen velkojani luo ja sanon: „Minulla ei ole nyt sitä maksaa, anna se toistaiseksi minulle anteeksi.” Silloin hän sanoo: „Kun olet niin avomielinen, pidä se, ei sinun tarvitse sitä maksaa.” Mutta tietysti se ihminen, joka on velkaa, tahtoo velkansa maksaa, jos ei tässä elämässä ole tilaisuutta, niin toisessa sitten. Silloin hän tuntee sisässään, että hänen täytyy auttaa jotakuta ihmistä. Ei ole sanottu, että se on sama ihminen, eikä se ole välttämätöntäkään. Silloin se on vanhan velan maksamista, vaikka se tulee toiselle ihmiselle. Karma vaikeassa merkityksessä, joka on kärsimystä, on vältettävissä, kun tässä elämässä muutamme, kadumme, pyydämme anteeksi ja saamme anteeksi. Se häipyi mitättömyyteen, jos totuus ja rakkaus tulee meidän välillemme.

Mutta sitten tuo toinen kysymys. Ja siinä Jeesuskin sanoo erään sanan, jota on kovasti pohdittu. „Kaikki annetaan teille anteeksi, synti Poikaakin vastaan, mutta synti Pyhää Henkeä vastaan ei voida antaa anteeksi.” Poika on rakkaus, siis nekin synnit, jotka teemme veljesrakkautta vastaan, annetaan anteeksi. Minä olen ollut kova, tyly, ilkeä ja paha toista ihmistä kohtaan, ja hän antaa minulle anteeksi, kun pyydän sitä. Mutta on olemassa synti, jota ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa, kuolemanjälkeisessä elämässä, ja se on synti Pyhää Henkeä vastaan. On kovasti pohdittu, mitä se mahtaa olla. Ja mikä sen seurauksena on silloin? Sen seurauksena meidän teologisen käsityksemme mukaan on iankaikkinen kadotus. Katolinen kirkko selittää, että on kuudenlaista syntiä Pyhä Henkeä vastaan, ja protestanttinen kirkko taas omalla tavallaan. Ja ne ovat niin pelästyneet tätä syntiä ja ikuista kadotusta, etteivät ole huomanneet, kuinka tämä asia on aivan yksinkertaisesti selitettävissä.

Ensin, mitä merkitsee se, ettei jotakin syntiä anneta anteeksi, siis toisin sanoen, ettei sitä voida ajaa pois, poistaa? Se merkitsee tietysti, että sillä synnillä on luonnolliset, karmalliset seurauksensa. Karmalliset seuraukset ovat välttämättömiä, niitä ei voi saada pois. Se synti siis kantaa karmaa, seurauksia, joita seurauksia me emme mitenkään saata ennakolta välttää. Mikä on se synti Pyhää Henkeä vastaan, jota ei voi ajaa pois ilman muuta, ei pyytämällä, vaan joka kantaa seurauksia? Tämä selviää meille, kun ymmärrämme tuon sanan: „Te olette Pyhän Hengen temppeleitä.” Me ihmiset olemme siis temppeleitä, ja Pyhän Hengen pitäisi asua meissä, totuuden hengen, vilpittömyyden, rehellisyyden hengen. Ja mikäli se ei asu meissä, mikäli me emme anna sijaa itsessämme Pyhälle Hengelle, mikäli me teemme syntiä sitä vastaan. Siis toisin sanoen tässä on juuri kysymys tuosta toisesta synnin lajista, siitä synnistä, joka on meidän syntisessä, huonossa, epätäydellisessä suhteessamme Jumalaan, elämään, meihin itseemme, koska Pyhä Henki on meissä, koska olemme Pyhän Hengen temppeleitä. Jos me emme ole niin metafysiillisiä, että osaamme käsittää, mikä

Jumala on, niin voimme käsittää, että kaiken hyvän mittapuun täytyy olla meissä itsessämme. Jos sitä vastaan rikomme, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Jos teemme syntiä itseämme vastaan, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Kuka voi sitä antaa anteeksi? En voi pyytää toiselta anteeksi, kun olen ollut itselleni epärehellinen. Jos käytän omaa ruumistani väärin, silloin teen syntiä itseäni vastaan ja siis Pyhää Henkeä vastaan. Ja sitä ei voida antaa anteeksi, joka merkitsee, että sillä on seurauksensa, ja minun täytyy kantaa ne seuraukset. Toinen ei voi puhaltaa niitä pois, vaan niinkuin minä ajattelen, tunnen, menettelen ja teen, niin minä olen, ja sillä minä juuri luon tulevaisuuteni. Sitä ei voi pyyhkiä pois, ei ole sitä Jumalaa, joka voi sen pyyhkiä pois. Ei kukaan Jumala voi muuttaa minun omia pahoja taipumuksiani tai sitä, että annan valtaa niille taipumuksille, olen itsekäs ja elämellinen ja olen tietoinen siitä. Ei mikään Jumala voi puhaltaa sitä pois. Ei mikään Jumala voi lähettää sitä pois, vaan minun täytyy kantaa seuraukset siitä, kunnes itse muutun. Onhan ihmisiä, joilla on jokin määrätty halu tai himo, on esimerkiksi sellaisia, jotka rakastavat juopottelua. Ne ihmiset ovat silloin tuon oman halunsa orjia, ja mikäli se halu asuu heidän omassa tajunnassaan, sitä ei voi pyyhkiä pois; heidän täytyy itse se voittaa, ja jos he eivät tee sitä, he saavat kantaa seuraukset. Tietysti voimme auttaa toista ihmistä sillä, että puhumme puhtaasta, kauniista elämästä, otamme häntä kädestä ja koetamme tukea häntä hänen taistelussaan. Jos me esimerkiksi hypnotismin avulla sugerioimme pois sen pahan taipumuksen, niin kuka ties hänellä on siitä apua ja hän voi olla kiitollinen siitä, mutta ei hän ole silti päässyt siitä, se odottaa häntä joko tässä elämässä tai tulevassa, se on hänen ulkopuolellaan ja odottaa. Hänen itsensä täytyy se voittaa. Mikä meissä itsessämme on, se tulee meidän itse ajaa pois. Se on syntiä Pyhää Henkeä vastaan, sitä ei voi toinen antaa anteeksi.

Kirkon tehtävä, kun sitä ajatteleamme, ekleesian, valittujen tehtävä on tässä suhteessa auttaa toisia ihmisiä, ensin auttaa opettamalla, mitä synti on ja miten ihminen voi taistella syntiä vastaan ja voittaa sen, ja toiseksi auttamalla, tukemalla ystävänä. Jos minä olen kovasti suuren tuskan vallassa, olen tehnyt jotakin ja olen hirmuisessa sieluntuskassa, ja jos menen silloin ihmisen luo, joka kuuluu todelliseen ekleesiaan, joka on viisas ja ihmistuntija, nöyrä ja paljon voittanut, niin minä saan kertoa hänelle tuskani ja hänen ei tarvitse paljon puhua; ehkä hän jotakin sanoo, mutta hänen läsnäolonsa vaikuttaa minuun rauhoittavasti; ja jos hän laskee kätensä minun päälleni tai ottaa käteni omaansa, niin tunnen, kuinka saan uutta elämänvoimaa, uutta uskoa, voimaa yrittää uutta jaloa elämää. Hän on tehnyt sen, jota opetuslapsikin pyysi sanoessaan: „Autta minun uskoani.” Jeesuskin tahtoi auttaa sitä uskoa. Sillä tavalla sekä näkymätön että näkyvä ekleesia voi meitä auttaa. Nämä meidän viisaat ystävämme, jotka voivat meitä auttaa, eivät asu ainoastaan tässä näkyvässä maailmassa, vaan myös näkymättömässä. Ihminen on kovassa tuskassa, synnintunnonssa, katumuksessa. Hän kääntyy silloin näkymättömän maailman puoleen, Jumalan puoleen, niinkuin hän sanoo. Silloin voi olla joku viisas ystävä näkymättömässä maailmassa, joka pitää häntä sylissä, laskee kätensä hänen päänsä päälle, ja hän tulee lohdutetuksi.

Sillä tavalla voivat valitut auttaa. Ja se on ollut kirkon tehtävänä; se on annettu kirkolle tehtäväksi alusta lähtien, että kaikki kirkon jäsenet, kaikki ekleesian valitut jäsenet kulkisivat enkeleinä maailmassa. Heidän tehtävänä on olla enkeleinä ihmisten kesken, totuuden sanansaattajina. He ovat siis ihmisiä ihmisten kesken. Toiset ihmiset ovat elämellisyden, itsekkyyden vallassa, mutta valitut, jotka kuuluvat ekleesiaan, kulkevat enkeleinä ihmisten kesken. He auttavat, nostavat, lohduttavat.

Tämä on nyt tuo suuri kysymys synnistä, joka on aiheuttanut niin paljon kärsimyksiä maailmassa. Se on äärettömän yksinkertainen kysymys, mutta tietysti se ei ole käytännössä yhtä yksinkertainen. Se vaatii meiltä jotakin voimaa; se vaatii meiltä uskoa, toivoa, rakkautta. Mutta, niinkuin sanotaan evankeliumissa, se, mikä ihmiselle on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista. Jumalalle on kaikki mahdollista. Se merkitsee siis, ettei se ole mahdollista elämelliselle, itsekkäälle ihmiselle, vaan sille Elämälle, jonka jäseniä eli poikia me olemme hengessämme, todellisuudessa. Sille elämälle on kaikki mahdollista.

Läheisesti tähän kysymykseen synnistä liittyy kysymys kuolemasta. Ja tämä kysymys kuolemasta, kuoleman voittamisesta, voisi tietysti viedä hyvinkin pitkiin selityksiin, pohjimisiin, mutta me voimme lyhyestikin siitä jotakin mainita. Millä tavalla tulee eklektoin, valittujen, voittaa kuolema? Se tapahtuu

kahdella tavalla, ensin sillä tavalla, että he, kuollessaan tässä nyt jo pois omasta itsekkyydestään ja tietämättömyydestään, omasta elämellisyystään, muodostuvat henkiolennoksi, siksi, mitä he itse asiassa ovat. Ruumiillinen, persoonallinen ihminen on henkiolento ainoastaan siinä taustassa, mutta kun hän elämellisyystään kuolee pois ja kulkee sillä tiellä, minkä Jeesus on esittänyt, niin hän tulee henkiolennoksi; hän ei ole tavallinen itsekäs ihminen, vaikka hän on puettu aineelliseen muotoon. Ja se, että hän on henkiolento, merkitsee, että hän tulee tietoiseksi kansalaiseksi toisessa maailmassa. Niinkuin me näkyvän ruumiimme välityksellä olemme tietoisia näkyvässä maailmassa, niin hän henkensä välityksellä on tietoinen hengen maailmassa. Hän on siis kuollut, vaikka hän elää, ja hän on jäsenenä kuoleman maailmassa, ja hän voi auttaa niitä, jotka vielä kuolevat.

Sitten on toinen kuoleman voittaminen se, että ihminen, kun hän kulkee Mestarin jäljessä ja kun hän yhä enemmän kirkastuu tässä henkiolennuksissaan, tulee siihen psyykkiseen tilaan – sanon psyykkiseksi tilaksi, kun ajattelen tätä näkyvää maailmaa – siihen tilaan, jota nimitetään ikuisiksi elämäksi, ikuisiksi autuudeksi, nirvaanaksi, taoksi, miten eri uskonnoissa sitä on sanottu. Hän tulee siihen ikuiseseen elämään, jossa koko tämä elämä elämän näyttämöllä monine ruumistuksineen on hänelle jotakin ulkonaista; itsessään hän elää ikuista elämää; ja se ei ole ainoastaan sitä, että se kestää läpi kaikkien ruumistuksien, vaan se on aivan toisenlaista, keskitettyä, intensiivistä elämää, elämää jossakin voimassa, jossakin veljeydessä, rakkaudessa, josta meillä persoonallisina olentoina ei ole tietoa. Ikuinen elämä on kvalitatiivisesti toisenlainen kuin ajallinen elämä. Ja silloin ihminen on alkanut voittaa kuolemaa, kun hän siihen tulee. Vasta silloin hän on kuoleman lopullisesti voittanut, kun hän on kuin Jeesus Kristus luonut itselleen kuolemattoman verhon. Ennen sitä hän on kuoleman voittanut sillä tavalla, että hän on astunut sille tielle, joka vie kuolemattomuuteen.

VIII

Kirkko mysteriolaitoksena

Jeesus puhui kansalle vertauksissa, niinkuin hän itse sanoi, mutta hänen sanomansa kuului kuitenkin kaikille. Hänen sanomansa koski taivasten valtakuntaa ja hän sanoo: „Taivasten valtakunta on lähestynyt, tekkää sentähden kaikki parannus.” Useimmat eivät tietenkään kuulleet hänen sanomaansa. Ainoastaan jotkut kuuntelivat ja seurasivat sitä. Monet olivat kutsutut, mutta harvat valitut. Ne harvat valitut, eklektoi, muodostivat hänen seurakuntansa eli kirkkonsa. Vaikka silloin Jeesuksen eläessä ei puhuttu seurakunnasta tai kirkosta, niin hänen kuolemansa jälkeen nämä valitut, eklektoi, muodostivat kirkon, valittujen seurakunnan. Ja ainoa todellinen kristillinen kirkko on juuri tämä valittujen seurakunta, ekleesia. Ja näiden, jotka olivat hänen seurakuntiaan, hänen opetuslapsiaan, hän antoi tietää taivasten valtakunnan salaisuuksia. Kansa ei voinut ottaa vastaan salaisuuksia, joita hän ilmoitti ainoastaan niille, jotka pitivät hänen käskynsä, ja täyttivät hänen ilmoittamaansa Jumalan tahtoa.

Olemme edellisissä luvuissa kertoneet tästä ensimmäisestä ekleesiasta eli kirkosta ja puhuneet siitä, mitä se opetti ja mikä oli sen sanoma taivasten valtakunnasta lähemmin määriteltynä, jota sanomaa Jeesus ja hänen lähimmät opetuslapsensa olivat julistaneet. Olemme puhuneet siitä, mikä kristillisen kirkon, ekleesian, todellinen tehtävä oli. Kuinka sen tehtävä oli taistella muutamia meidän ihmiskuntamme henkisiä vihollisia vastaan, tai paremmin sanoen, ne voittaa. Olemme puhuneet niistä viidestä vihollisesta, jos niin tahdomme niitä nimittää, jotka ekleesian erikoisesti tulee voittaa ja joista köyhyys oli yksi ja ensimmäinen ja kuolema ja synti viimeinen, sekä sairaus ja tietämättömyys. Näistä kaikista vihollisista olemme seikkaperäisesti esittäneet aikaisemmin ja koettaneet näyttää, millä tavalla ekleesia niitä vastaan taisteli, kuinka ekleesian työskentely ei ollut ainoastaan taistelua, vaan myöskin voittamista. Ja kun me puhuimme synnistä ja kuolemasta, silloin viittasimme siihen, että koko tämä taistelu syntiä ja kuolemaa vastaan ja synnin ja kuoleman voittaminen olisi ollut mahdotonta, ellei Jeesus olisi, niinkuin hän itse sanoo, lähettänyt sitä puolustajaa, sitä auttajaa, sitä totuuden Pyhää Henkeä, joka sekä lohduttaa, että auttaa niitä, jotka ovat hänen uskollisia seuraajiaan. Tämä totuuden Pyhä Henki oli sitä, mitä me nyt meidän aikanamme teosofiaa nimittämme auraksi, valokehäksi. Niinkuin jokaisella ihmisellä on oma auransa, niin on jokaisella mestarilla oma suuri auransa. Jeesus Kristuksen aura oli yhtynyt tähän maapallon auraan, jota se elähdyttää niin, että kaikki se lohdutus, jonka se on lähettänyt, on puhdistanut koko maapallon auraa ja tehnyt sen voimakkaaksi oman tietonsa, viisautensa ja rakkautensa kautta. Jeesus Kristus luo kuolemansa jälkeen (koko ihmiskunnan kanssa) sellaista pyhää totuuden ilmakehää, jonka yhteyteen kaikki saattavat päästä, ja joka on aivan lähellä kaikkia, jotka tahtovat sen yhteyteen tulla. Pyhä Henki ei ole mikään mahdoton ja kaukainen asia. Totuuden Pyhä Henki, joka voi elähdyttää meidän henkeämme, joka voi antaa sille mahdollisuuden voittaa synti ja kuolema, on maapallon ilmapiirissä ja aurassa. Sentähden jokainen, joka vilpittömästi alkoi seurata Jeesusta Natsarealaista ja Jeesus Kristusta, ja noudattaa hänen käskyjensä, voi päästä tämän auran yhteyteen ja silloin ihminen voi tuntea, ettei hän enää ole heikko oma itsensä, vaan hänessä on jumalallista elämää, sellaista, että se nostaa häntä. Mitä se olisi, jos me pieninä ihmisinä, yksilöinä, tulisimme pyhiksi. Mitä se olisi. Se olisi samaa, mitä kerrotaan tapahtuneen enkeleille taivaissa, kun he tulivat ylpeiksi. Niin mekin tulisimme ylpeiksi, ja olisimme mielestämme täydellisiä ja merkittäviä: „Minä olen saavuttanut jotakin, kun olen täydellinen.” Mutta inhimillisen täydellisuuden salaisuus ei ole siinä, vaan siinä, että me todella tulemme yhteyteen suuren elämän kanssa, jumalallisen elämän kanssa, joka tässä meidän maapallossamme nyt on aivan kuin personoitunut, aivan kuin tullut meille läheiseksi Jeesus Kristuksen aurassa. Tämä totuuden Pyhä Henki on kaikkia meitä lähellä. Jos me voimme kääntyä syvälle itseemme (koettaen voittaa kuoleman itsessämme), niin se ei ole me, jotka voitamme, vaan totuuden Pyhä Henki meissä, niin että ihminen saa aina tuntea, kuinka elämä on riemukas, onnellinen ja ihmeellinen. Ei hänen tarvitse ajatella, kuinka suureksi ja

täydelliseksi hän on tullut. Pois se! Sellaista ei ihmisen tarvitse ajatella, vaan ihminen saa olla aivankuin polvillaan elämän edessä aina valmiina vastaanottamaan Jumalan Pyhää Henkeä, sitä lohduttajaa ja puoltajaa ja totuuden Pyhää Henkeä, jonka Jeesus Kristus on meille lähettänyt. Sentähden meidän täytyy olla Jumalan, totuuden edessä nöyriä. Ihminen on ainoastaan pieni elämän ilmennys, hän on ainoastaan yksi atomi miljoonien atomien joukossa. Tämä Pyhän Hengen kanssa yhteen joutuminen on se *ekleesia*, jota kristittyjen kirkko tarkoittaa. Tämä on ensimmäinen suuri vaihekausi, ja vasta kun ihminen tulee yhteyteen ja kosketukseen totuuden Pyhän Hengen kanssa, vasta sitten hän tulee kosketukseen Jeesus Kristuksen kanssa persoonallisesti. Jeesus Kristus aivan kuin elää tässä meidän maapallomme aurassa, mutta todellisena persoonana ei hän voi lähestyä muita kuin niitä, jotka ovat ottaneet vastaan hänen Pyhän Hengensä. Sentähden ekleesian tehtävä alkukristillisellä ajalla oli olla täytettynä tällä Pyhällä Hengellä ja kasvattaa ihmisiä sitä lähestymään ja sen yhteyteen pääsemään. Ekleesia ei ole täten ainoastaan jonkinlainen opetuslaitos, kirkon tehtävä ei ole ainoastaan opettaa ja vedota ihmisten järkeen, ja lähestyä ihmisiä ajatusten maailmassa, vaan sen tehtävä on voittaa ihminen puoleensa ja käskää ihmisiä luoksensa ajatusten tasolla. Tämä herättää ihmisten huomion ja heidän ymmärryksensä. Ne, joilla ei ole silmiä nähdä ja korvia kuulla, ne jäävät sanoman ulkopuolelle. Suuret joukot jäävät odottamaan sellaista jälleensyntymää, jolloin sanoma kuuluu heidän korviinsa. Mutta ne ihmiset, joiden sisäinen korva saattoi kuulla hengen sanoman, ottivat vastaan Jumalan valtakunnan sanoman kirkon, ekleesian, eli valittujen seurakunnan julistamana, ja heidän mielensä muuttui ja tapahtui se parannus, josta Jeesus puhui, kun hän aloitti sanomansa: „Muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on lähestynyt.” Mielenmuutos, ymmärryksen kirkastuminen on ensimmäisenä edessä, sillä ihminen ei voi tulla pyrkijäksi henkisissä asioissa eikä pyrkiä voimakkaasti, ellei hänen järkensä ja ymmärryksensä ole voitettu, ellei hän sano itselleen, että niin pitää olla. Ellei hän myönnä, että on ennen elänyt itsekkyydessä ja synnissä, niin kuinka hän voi parantua ja kulkea täydellisyyttä kohti, kuinka hän voi lähestyä Jumalan valtakuntaa, ellei ole huomannut, ettei ole ennen ollut Jumalan valtakunnassa. Mutta kun hän huomaa, ettei ole ollut hengessään arvokas, vasta silloin kun hänen järkensä ja ymmärryksensä tämän myöntää, silloin vasta hän voi ottaa askeleita henkisen elämän tiellä. Silloin vasta hän voi joutua yhteyteen valittujen kanssa, ekleesian kanssa ja sen kautta Pyhän Hengen kanssa. Kirkon, ekleesian tehtävä ei ollut millään tavalla ainoastaan opettavaa laatua, sen tehtävä oli myöskin kaikkien työvoimain säilyttäminen. Sen tehtävä oli dynaamista laatua. Sen piti ruumistuttaa tässä näkyvässä maailmassa Jumalan valtakunnan voimia, sen piti olla Pyhän Hengen ruumis. Sen kädessä piti olla se kalkki, jossa on ikuisen elämän eliksiiri. Ekleesian tehtävä oli edustaa Jumalan valtakuntaa maan päällä. Ei suinkaan Jeesuksen eikä hänen ensimmäisten opetuslastensa tarkoitus ollut mikään muu kuin se, että ekleesia olisi Jumalan valtakunnan edustaja maan päällä. Kirkkoisä Augustinus myös ymmärsi ja uskoikin niin. „*Civitas Dei*”, oli hänen kirjansa, (Uudessa Testamentissa on: *Regnum Dei*, mutta Augustinus käytti: *Civitas Dei*), jossa hän puhui, että kirkko oli Jumalan valtakunta ja käsitti tämän asian jollakin tavalla todelliseksi, vaikka ei noussutkaan siihen korkeuteen, mihin apostolit. Hän kuitenkin tiesi, että tämä on jotakin todellista, ei ainoastaan ilmiötä, vaan jotakin dynaamista. Sitä paitsi tiedämme, kuinka hän itse piispana ollessaan järjesti oman elämänsä sen vakaumuksen mukaisesti, joka hänellä oli taivasten valtakunnasta. Hän tiesi ja ymmärsi, että ensimmäinen ehto oli köyhyyden voittaminen eli mammonan vallasta luopuminen, niinkuin apostolitkin sen aikoinaan ymmärsivät. Augustinus järjesti oman piispantalonsa diakoneille ja papeille, niille, jotka tahtoivat tutkia asioita. Kaikki omat tulonsa hän piti yhteisinä, että mahdollisimman monet voisivat oppia ymmärtämään taivasten valtakunnan sanomaa. Tämän tähden hän oli niin suuri ja jalo ihminen kirkon historiassa. Hän yritti, hän oli todella ajatellut paljon ja oli kääntynyt. Hän oli paljon etsinyt ja paljon löytänyt. Tästä hän sai paljon kiitää äitiään. Äitiään hän sai kiitää siitä, että hän lopullisesti tuli voitetuksi Kristukselle. Augustinus siis ymmärsi, että kirkon tehtävä oli olla dynaamisena voimana maailmassa. Ei ainoastaan opettajana, vaan myöskin elämän säilyttäjänä. Ja nykyinen kristillinen kirkko vieläkin uskoo näin. Ja millä tavalla se selittää uskonsa? Ensinnäkin sillä on oma opetusmenetelmänsä; se on pitänyt huolen siitä, että kaikki ovat saaneet opetusta: katkismusta on opetettu ja kuulusteluja on ollut. Kirkko on siis omalla heikolla tavallaan tahtonut jatkaa opetustoimia. Mutta meidän täytyy nähdä, että siitä huolimatta se kadotti taivasten valtakunnan avaimet. Se kuitenkin yritti. Valtion kirkko ymmärsi, että sen tehtävä on olla dynaamisena voimana, koska sen huostaan on uskottu sakramentit. Kuitenkin ihminen on poikennut liikaa senttimentaaliseen kiitollisuuteen, sillä kirkko ei suinkaan pysähtynyt siihen, mikä sen piti

olla. Kirkko on kutsunut kaikkia ihmisiä, ja kaikki ihmiset ovat kirkon jäseniä; kaikki he ovat kastettuja, ja lunastettuja, ja valmiit taivasten valtakuntaan. Me tiedämme, että kirkko on langennut tähän harhaan. Se lankesi siihen silloin, kun se tuli valtion kirkoksi, silloin kun se teki liiton valtion kanssa. Samoin kuin se uskoi, että kutsutut, eklektoi, muodostivat kirkon, kaikki ihmiset, hoipolloi, olivat sen jäseniä. Se oli suuri erehdys, jonka olemme jo huomanneet aikaisemmissa luvuissa. Kirkko ei ole myöhemminkään voinut muuttaa tätä, vaikka sen olisi pitänyt säilyttää alkuperäinen tehtävänsä ja olla *ekleesia*, joka loistaa kuin kynttilä pimeässä maailmassa ja joka on asetettu vuorelle loistamaan. Niin olisi jumalallinen ekleesia loistanut. Sen olisi pitänyt olla pelastuksen seurakunta, joka olisi voinut näyttää ihmisille tietä Jumalan valtakuntaan.

Millä tavalla kirkko, ekleesia, alussa koetti toteuttaa näitä tehtäviä? Muistettakoon silloin ennen kaikkea se, että se henkinen voima, se Pyhä Henki, se Jeesus Kristuksen aura, jonka edustajana kirkon tuli olla, on jotakin todellista tänä päivänäkin. Se ei ole mikään filosofinen, spekulatiivinen, tai arvostelun asia; siitä ei voi filosofoida sinne ja tänne. Se on suuri totuus, joka on koko ihmiskunnan kaikkien uskontojen takana. Tämän kristillisen kirkon piti olla Pyhän Hengen tietoinen opettaja, uudella, korkeammalla tavalla tietoinen.

Todellinen buddhalainen kirkko Tibetissä edustaa totuuden Pyhää Henkeä, Kristuksen henkeä, mutta omalla tavallaan. Samoin todellinen juutalainen kirkko edustaa sitä omalla tavallaan. Mutta mikäli Jeesus Kristuksen sanoma ei vielä ole tullut taivasten valtakunnasta, niin ei sitä ole esitetty samalla käsinkoskettamattomalla puhtaudella ja läpeensä älykkäällä tavalla, kuin Jeesus tarkoitti. Ei elämän totuus, ei Pyhä Henki, ei Kristuksen aura ole minkään erikoisen ryhmän monopoli, sillä Jeesus lunasti koko ihmiskunnan. Jeesus Kristuksen tulo tänne merkitsi, että hän tuli lähelle kaikkia uskontoja ja kaikkia sivistyksiä, mutta edellytysten oppia tuntemaan tuota Kristusta, joka on kaikkien vanhojen uskontojen takana, täytyy olla suuret, ennekuin Kristus on meissä kirkastunut. Kirkko, ekleesia, hänen omien valittujensa seurakunta, olisi voinut loistaa maailmassa ennen aavistamattomalla tavalla.

Jos meistä nyt tulee oikeita totuuden etsijöitä ja mystillisen tien kulkijoita, niin tunnemme suurta vetäytymystä Intiaan, Tibettiin päin, missä tiedämme elävän viisaita, jotka ovat täynnä elämää. Meissä herää kaipuu itämaille. Siellä voi tavata niitä ihmisiä, jotka voivat meitä opettaa. Mutta tämä on ääretön köyhyyden tunnustus. Ihmiskunta tunnustaa, että olemme köyhiä täällä länsimailla, koska meillä ei ole täällä tiedossamme Kristuksen seurakuntaa, joka loistaisi suurena valona pimeydessä, niin että sen läsnäolo ja esimerkki olisi meille suureksi innostukseksi, niin että ilomme herättäisi sisässämme ylistys- ja kiitosvirsiä, niin että tuntisimme vastustamatonta halua sanoa: opasta meitä Kristuksen luo. Että me emme voi tuntea mitään sellaista täällä länsimailla, on hirmuisen köyhyyden merkki.

Mutta Jeesuksen tarkoitus oli, että ekleesia, kirkko, olisi tuo valo, joka loistaa vuorella, että se olisi iankaikkisen elämän voiman säilyttäjä. Ja meidän täytyy sanoa, että on ollut eräs ihminen, joka ennen muita tahtoi tätä valoa, joka sanoi: „Minä tahdon kulkea Jeesuksen jäljessä, minä tahdon antaa oman elämäni, jotta voisin vetää Pyhän Hengen vielä lähemmäksi ihmisiä.” Kuka tällä tavalla oli tämän ekleesian kaikista alimpana elähdyttävänä voimana, jonka läpi Kristuksen voima ja aura tunkeutui hänen uskollisissa seuraajissaan? Se oli Jeesuksen äiti, Maria. Ajatelkaa sellaista suurta ihanuutta, että äiti näki pojassaan Jumalan ilmestyneen maan päälle. Ja äiti, joka oli tuota poikaa helmassaan kantanut ja katsonut hänen ensimmäisiä askeleitaan maan päällä, tunsu samalla ei ainoastaan rakastavansa, mutta kunnioittavansa ja palvelevansa sitä olentoa, jolle hän sai maailmassa antaa ruumiin. Hän ajatteli, että mitään suurempaa ei maailmassa voi olla kuin että saa häntä palvella ja hänen tähtensä työtä tehdä. Tämä on kaikista ihmeellisin mysterio ja suurin rakkauden ilmennys, mitä voi ajatella ihmisten kesken; rakkauden todellinen puhkeaminen kauniina ja ylevänä. Maria teki kaikkensa muutaman vuoden ajan Jeesuksen kuoleman jälkeen voidakseen palvella ikäänkuin hänen, oman poikansa, astinlautana, kanavana. Hän saavutti kaiken inhimillisen täydellisyyden ja valitsi sellaisen henkisen muodon näkymättömään maailmaan, jossa aina voisi elähdyttää niitä, jotka muodostivat ekleesian. Tämä ihmeellinen sanoma on sen seikan takana, että katolinen kirkko keskiajalla alkoi tuntea Jeesuksen äidin jollakin tavalla olevan niin lähellä heitä, että jos Jeesuksen seuraaminen vaati heiltä yliluonnollisia ponnistuksia, niin ei tarvinnut muuta kuin paeta Jumalan Äidin

turviin ja kertoa hänelle, kuinka heikko oli pyrkimyksissään, ja hän ymmärsi heti ja tahtoi tulla kanavaksi, jotta Kristuksen Pyhä Henki heihin tulvisi. Ja vasta vuosisatoja myöhemmin, tiedämme historiasta, Fransiskus Assisilainen, joka oli ehkä ihmeellisin ihminen kristikunnassa vasta neljännellä vuosisadalla perusti tämän Marian palvonnan katolisessa kirkossa. Hän kääntyi aina rukouksissa Marian puoleen ja opetti toisia tekemään samoin. Tästä tehtiin katolisen kirkon dogmi, ja Jumalan Äiti julistettiin jumalalliseksi persoonaksi. Siitä tuli siis dogmi, niinkuin on tullut dogmi Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä ilman, että ihminen tietää, mitä se todellisuudessa on. Mutta joka tapauksessa voi nähdä, kuinka tämä Jumalan Äidin palvonta vaikutti kasvattavasti ja kauniisti katolisessa kirkossa. Tietysti protestantit sanovat, ettei Jumalan Äiti kuulu kolmeyerhteiseen jumaluuteen, mutta meidän täytyy tunnustaa, että protestanttinen kirkko, hyljätessään Jumalan Äidin ja pyhimyksien palvonnan, samalla nyhtäisi pois kaiken inhimillisen lämmön. Silloin olisi täytyntä tässä protestanttisessa kirkossa tehdä Jeesuksesta sellainen ystävä, jonka puoleen voi suoraan kääntyä. Mutta ihmiset olivat sisäisessä tietoisuudessaan nähneet Jeesuksen täydellisyyden, – täydellisyyden elämässä. Ja tiedämme Jeesus Kristuksen antaneen hyvin selviä käskyjä ja sanoneen, että mitä siitä, jos nimität minua kaikilla korkeilla nimityksillä: Herra, Herra, etkä noudata käskyjäni. Meillä on tietoisuus siitä, että Jeesus Kristusta täytyy lähestyä niin, että voi sanoa: Katso, minä kuljen verisin jaloin sillä tiellä, joka vie Sinun luoksesi. Meillä tässä protestanttisessa kristikunnassa ei ole mitään turvaa. Sentähden on ollut pakko keksiä aivan uusi dogmi, sellainen, ettei meidän pyrkimyksistämme ole mihinkään; meidän täytyy turvautua Jeesuksen armoon. Katolisessa kirkossa on kuitenkin säilynyt sellainen tietoisuus, (adiaforisia asioita), joihin voi uskoa tai olla uskomatta; ainakin mystillisessä katolisessa uskonnossa. Tämä tuli kerran esille puhuessani nuoren katolilaisen kanssa. Hän oli ollut luostarissa ja perehtynyt katolilaisuuteen. Hän sanoi salaisuuden olevan siinä, että kulkee Jeesuksen jäljessä. Minä ihmeekseni kuulin, että tuossa samassa luostarissa oli säilynyt tieto siitä, mitä kristinusko, ekleesia on. Ei se ole mikään kristinusko, joka ei ole Jeesuksen seuraamista. Hän sanoi, että nuo toiset voivat muuten uskoa, mitä tahtovat. Minä uskon jälleensyntymiseen, hän sanoi. He tekivät tuollaisen eron katolisessa kristikunnassa. Ja tuo nuori ihminen oli kuin jonkunlainen opetuslapsi-ilmestys, erinomaisen sympaattinen nuori mies, 30-vuotias, ja teki sellaisen vaikutuksen, että oli läpeensä puhdas. Hän teki sellaisen vaikutuksen, että hän kulki sellaista tietä, joka saattoi olla henkinen.

Protestanttisessa kirkossa olisi tuo Marian palvominen äärettömän suureksi avuksi mystilliselle pyrkijälle, joka koettaa kulkea Jeesuksen jäljessä täydellisyyden ohdakkeisella tiellä, silloin kun tuntee, ettei jaksaa uskon tietä kulkea; tuossa on taas orjantappuroita, jotka pistävät otsaan. Silloin tuntuu, että hänen sydämensä horjahtaa ja sanoo: voi minua poloista. Silloin olisi ihanaa kääntyä Marian puoleen ja sanoa: „Voi, puhu minun puolestani sille Mestarille, jonka jäljessä koetan kulkea. Rukoile minun puolestani, että jos minä horjahdan, niin en sittenkään olisi kadotettu.” – Tämä on hyvin ihmeellinen asia katolisessa kirkossa. Kun otamme sen totuuden kannalta ja todellisena asiana, niin se on ihmeellinen Jumalan palvelus. Ja sitäpaitsi filosofiselta kannalta me kadotimme äärettömän paljon, kun tiedämme ja tunnemme ainoastaan miesopettajan, sillä Pyhä Henki oli alussa naisellinen, sanoo Blavatsky „Salaisessa Opissa”. Alussa ymmärrettiin, että Maria oli tullut enkeliksi, joka tahtoi välittää Kristuksen auraa uskovaisille. He olivat säilyttäneet alussa naisen, äidin jumalallisuuden. Me olemme tulleet niin koviksi ja miehellisiksi tässä protestanttisessa kirkossa, että Jumalassa ei ole äitiyttä. Siinä olemme erehtyneet. Olisi ennen kaikkea pitänyt säilyttää tieto, että jumaluudessa ei ole ainoastaan isä, vaan yhtä paljon äitiä. Madame Blavatsky sanoo Jumalasta; isä – äiti – Jumalassa ei ole sukupuolta. Sentähden on aivan hirveää, jos ajatlemme Jumalaa yksin miehenä prinsüppinä. Jumala on äärettömän rakastava ja armahtavainen, yhtä paljon äidin rakastava sydän kuin miehen järki. Tämä äiti palvoo, ottaa syliinsä ja tahtoo tukea ja auttaa sinua, että et horjahtaisi. Tämän on kaunista ja samalla okkultisesti totta. –

Tällaiseksi on meidän ymmärrettävä todellinen ekleesia alkuaikoinaan, ja tietysti nytkin, jos saisi sellainen olla, ja tulevaisuudessa, jolloin tulee olemaan ekleesia. Tämä ekleesia on dynaaminen siinä merkityksessä, että se on Kristuksen auran, totuuden Pyhän Hengen säiliön, Marian elähdyttämä. Sillä Jumalan Äiti Maria puhdistaa aivan neitseelliseksi. Ja kun me katsomme historiallisesti, kristikunnan alkuaikoina, ekleesian ensimmäistä aikakautta, niin me huomaamme, kuinka kirkko kaikessa opetuksessa ja

kaikessa arvoasteiden jakamisessa noudatti aivan oikeaa menetelmää. Kun muutama vuosi sitten puhuin tästä esitelmäsarjassa, joka on ilmestynyt kirjana: „Paavali ja hänen kristinuskonsa”, että ekleesia oli järjestetty niin, että oli eri asteita, joihin ihminen pääsi aste asteen perästä, niin muuan oppinut teologi, joka oli ollut mukana kuulemassa vain yhdessä ainoassa luennossa (on hyvin hataraa olla vain yhdessä) sanoi, ettei ollut koskaan ennen tätä kuullut. Ei niistä teologi ole mitään kuullut, mutta asia on kyllä niin, että ekleesia, Kristuksen seurakunta oli alussa niin järjestetty, että ennenkuin hänet otettiin seurakunnan yhteyteen, hänen täytyi olla „kääntynyt”. Ja hänestä tuli silloin katekumeeni, jolle opetettiin Jeesus Kristuksen ristiin nautseminen (*Jesus Kristus Crucifixum*), jonka kautta Kristus tuli lähemmäksi ihmiskuntaa. Sitten vasta, kun oli muodostettu elävä seurakunta, heistä voi tulla uskovaisia, pistoi. Vasta sitten kun he olivat omaksuneet todella sen, että luopuivat himoista ja mammonan palveluksesta ja tahtoivat tulla alastomina, köyhinä, mestarin eteen, sitten vasta heidät kastettiin. Jeesus ei ketään kasta, mutta kirkko, ekleesia, hänen seuraajansa kasta merkiksi siitä, että heistä on tullut jäsen seurakuntaan. Se on hyvin juhlallinen toimitus ja se tapahtuu erikoisessa huoneessa, jossa on valoja, kynttilöitä. Siten tulee kastetuksi ja uskovaisten joukkoon. Nämä uskovaiset veljet sitten auttavat toisiansa pyrkimyksissään. Kirkon usko on silloin uusi siveellinen elämä, uusi siveellinen pyrkimys. Nuori ihminen, joka juuri alkaa luopua eläimellisestä itsestään, on monien kiusausten vallassa. Mutta nämä vanhemmat, jotka ovat paljon kokeneet ja paljon voittaneet, tukevat häntä, lohduttavat ja neuvovat häntä. Sellaista on uskovaisten elämä.

Kun tästä joudumme ajattelemaan Suomessa esimerkiksi Paavo Ruotsalaista, heränneitä ja körttiläisiä yleensä, niin huomaamme, että heissä on jotakin pyrkimystä, mutta huomaamme myös, että heidän tietonsa on hyvin pieni. Paavo Ruotsalainen ei osannut kovinkaan paljon itseään voittaa. Hän oli verraten heikko, syntinen ihminen; hänen täytyi ikäänkuin keksiä, millä hän voi viedä toisia vähän matkaa eteenpäin. Mutta paljon ei hänen tuellaan päässyt. Ihmiskunta on yleensä hyvin orpo. Ei se tiedä miten mennä eteenpäin. Yleensä ajatellaan uskovaisten piirissä, että voi, kuinka kaikki on surullista. Kasvot synkistyvät ajattellessamme ihmisen tilaa. Ei voi millään muotoa nauraa eikä koskaan olla iloinen, ei voi muuta kuin itkeä ja rukoilla armoa. Sellainen käsitys on meillä hyvästä elämästä, sillä olemme unohtaneet Paavalin sanat: Pyhä Henki on vain riemua ja iloa. Ei mitään remuavaa iloa, niinkuin jossakin lahkossa, jossa ryömitään penkkien alla, hihkaistaan ja huudetaan. Ei, vaan se on sisäistä riemua, iloa ja onnea; se on sisäisen tasapainon saavuttamista, niin ettei enää hengessään horju. Se on sanomaton rauha ja tieto. Se on pyhä lahja. Se seuraa Pyhää Henkeä, ja joku voi saada kykyjä, kuten parantamisen ja selvänäköisyyden kyvyt sekä monet hengen lahjat. Kaikki nämä seuraavat silloin kun ihminen tulee Pyhän Hengen täyttämäksi tai osalliseksi Pyhästä Hengestä. Tässä on kysymys todellisuudesta eikä mistään ajattelemisesta eikä mielipiteistä. Tällöin ei enää ole riitaa eri mielipiteistä, silloin olisi vasta katekumeeniasteella, joka sekin on suurta ja ihanaa niihin verrattuna, jotka ovat täydellisessä pimeydessä. Kun on tullut Jeesuksen seuraajaksi, kristityksi, on aivan toista. Hän ainoastaan elää henkistä elämää joka saa muodon, kun hän kehittyy henkisessä elämässä. Osa etenemisestä henkisessä elämässä tapahtuu itse elämän avulla. Ihmisen tulee elää uutta elämää ja sitten kun tuo ihminen on uskovaainen, pistosolento ja kehittynyt siveellisesti, kaikki tuntevat, että hän on enkelimäinen olento, mutta hän itse nöyrytyy. Itse hän ei tunne täydellisyyttään. Jos me näemme itse, kuinka olemme edistyneet, kuinka ihmeellisiksi olemme tulleet, niin olemme hirmuisen harhan vallassa, niinkuin Madame Blavatsky sanoo: „Oi sinä ihminen, missä harhassa sinä elät; jos näet oman varjosi, niin sinä elät alemmassa persoonallisessa elämässä; sinä arvostelet toisia ja sinä yksin olet muka täydellinen. Vasta sitten, kun sinulla ei enää ole varjoa ollenkaan, kun et enää näe itseäsi ollenkaan, vasta sitten sinä lähestyt päämäärää.” – Ja kun ihminen ekleesiassa oli kehittynyt niin pitkälle pistosolentona, että oli unohtanut oman persoonallisuutensa ja eli vain tahtoen rakastaa ihmisiä, niin että kun synnissä, himoissa ja heikkoudessa elävä ihminen tuli hänen luokseen, heräsi hän synnistä ja itsekkyydestä, hän unohti nuo syntinsä ja tunsikin aivan kuin hänen sydäimestään olisi noussut ihminen. Hän herätti ihmisen toisessa, sai toiset muistamaan, etteivät he olleet mitään eläimiä, vaan ihmisiä, joiden silmä on kohdistettu kohti täydellisyyttä. Silloin hän, tämä pistosolento, astui pistosasteesta teleiosasteeseen ja hänestä tuli täydellinen. Hänet otettiin silloin vastaan siihen sisäiseen piiriin, jossa olivat täydelliset ihmiset ekleesiassa, sellaiset, joissa ei ole enää eläintä. Nämäkin, jotka nyt kulkivat eteenpäin ihmisyyden tiellä, nämä teleioskristityt tarvitsivat ohjausta. Sentähden joutui opetuslapsi teleiosasteessa aina kosketukseen itse Mestarin, Jeesus Kristuksen kanssa.

Sentähden oli tässä ensimmäisessä ekleesiassa teleiosasteessa ihmeellisiä mysterioita, se mysteriotoimitus, jota nimitämme Pyhäksi Ehtoolliseksi. Se on tehty julkiseksi toimitukseksi, ja kuka tahansa meillä saa tulla pyhälle ehtoolliselle. Me olemme tehneet sen sellaiseksi, että se on ikäänkuin koko maailmaa varten, siksi ettemme osaa itse auttaa toisiamme. Sentähden tehdään tällaisia taikatemppeja, ja me luotamme, että Jumala tämän avulla meitä auttaa. Mutta meidän täytyy tunnustaa, että tämä toimitus oli Paavalin seurakunnissa äärettömän pyhä ja salainen ja että se nyt on tehty aivan julkiseksi toimitukseksi. Siitä huolimatta siinä voi piillä jotakin aivan ihmeellistä, niin että ihminen, joka hengessään ja pyrkimyksissään on oikea teleios ja sattumalta joutuu kirkossa Herran ehtoollista nauttimaan, niin se voi muodostua hänelle aivan todelliseksi, ja hän joutuu tekemisiin Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tällä en tarkoita auraa, Pyhää Henkeä, vaan persoonallista Jeesus Kristusta, koska se toimitus ei ole vielä kukaan voinut kadottaa koko pyhyttään. Mutta alussa se suoritettiin ainostaan salassa, kaikista pyhimmissä, teleiosten kesken, todella sellaisessa tilaisuudessa, missä he pääsivät yhteyteen Mestarin kanssa. Sillä Jeesus on sanonut: „Siellä missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.” Tämä ei tarkoita ainoastaan hänen auraansa, sillä hänen auransa on kyllä lähellä Marian välityksellä, mutta tämä tarkoittaa, että kun kaksi tai kolme ovat yhdessä ja tekevät sen „minun muistokseni” ja suorittavat tämän symbolisen toimituksen, tämän pyhän sakramentin, ne jotka ovat teleois, täydelliset, silloin hän on läsnä. Tämän Jeesus lupasi. Sentähden on tuo Ehtoollisen Pyhä Sakramentti äärettömän ihmeellinen ja pyhä asia silloin kun se, kuten alkuperäisessä ekleesiassa, suoritetaan seremoniallisena toimituksena ainoastaan teleioin kesken. Silloin Jeesus Kristus aina tuli heidän luokseen näkyvässä muodossa ja lohdutti ja opetti heitä. Tämä on Jeesus Kristuksen ihmeellinen, kuinka sen sanoisin, instituutio, ihmeellinen toimitus, jossa hän on luvannut aikojen loppuun saakka olla persoonallisesti teleiosten mukana. Marian välityksellä on hänen auransa aina mukana, mutta ainoastaan silloin kun Herran Ehtoollinen suoritetaan sillä tavalla kuin ekleesiassa teleiosten kesken, ainoastaan silloin Jeesus Kristus itse ilmestyy opetuslastensa keskeen. Silloin ainoastaan ne, jotka tässä toimituksessa kuulevat Hänen sanansa ja oppivat häneltä, ja ymmärtävät tämän toimituksen sisäisen merkityksen yksityiskohtaisesti ja älyllisesti, – he näkevät Jeesus Kristuksen. He huomaavat hänen sanansa pyhiksi. Hän tekee, mitä on luvannut. Hän katsoo heitä ja hänen silmänsä opettavat äärettömästi. Hänen sanansa lohduttavat heitä; paljastavat heille sellaisia salaisuuksia joista heillä ei ennen ollut aavistustakaan. Tämä on Ehtoollisen Pyhä Sakramentti, jonka Jeesus asetti ekleesiassa teleioin kesken toimitettavaksi.